

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 K 0 013513 18 K 2
Tuzla, 18.01.2019. godine

Presuda je **ukinuta** rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj 03 0 K 013513 19 Kž 2 od 07.10.2019. godine, te je presudom Vrhovnog suda FBiH broj 03 0 K 013513 20 Kžk od 09.02.2023.godine, pravosnažnom od 13.12.2023. godine, optuženi M.R.1 u dijelu presude pod I (tačke 1., 2. i 3.) oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od šest godina i šest mjeseci, dok je u dijelu presude pod II (tačke 1., 2., 3. i 4.), optuženi oslobođen od optužbe

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Paše Softić kao predsjednika vijeća, Merside Sušić i Merime Lukanović, kao članova vijeća, sa zapisničarem Elvirom Jajičević, u krivičnom predmetu protiv optuženog M.R.1, zbog krivičnog djela - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - ubistvo u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - nečovječno postupanje, - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - nečovječno postupanje u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, a po optužnici tužilaštva Bosne i Hercegovine T20 0 KTRZ 0009256 14 od 27.08.2014. godine, a koja optužnica je potvrđena od strane Suda Bosne i Hercegovine dana 01.09.2014. godine, izmijenjena dana 13.10.2016. godine, nakon održanog usmenog, javnog i glavnog pretresa održanog dana 11.01.2019. godine, dana 18.01.2019. godine u odsutnosti uredno obavještene tužiteljice Stanić Ivanke i u prisustvu optuženog M.R.1 i njegovog branioca Konjić Rifata, javno objavio, slijedeću

P R E S U D U

M.R.1 sin A. i majke S. rođene M., rođen ... godine u P., opština N.T., stalno nastanjen u O., ul. ..., po zanimanju građevinski tehničar, sa završenom srednjom građevinskom školom, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, služio vojsku 1980. godine u Beogradu, vodi se u vojnoj evidenciji pri Uredu odbrane O., srednjeg imovnog stanja, zaposlen u firma iz L., JMBG: ..., osuđivan, na slobodi,

Na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBADA SE OPTUŽBE

Da je :

Za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini, u vrijeme oružanog sukoba između Vojske Republike Srpske i Hrvatskog vijeća odbrane kao pripadnik 102. brigade HVO-a O. u vremenskom periodu od 08.05.1992. godine do mjeseca avgusta 1992. godine na području opštine Odžak, vršeci dužnost stražara zatočenog centra sam ili sa drugim pripadnicima HVO-a učestvovao u ubistvima i nečovječnom postupanju prema osobama srpske nacionalnosti koje su se nalazile zatočene protupravno lišene slobode u prostorijama zatočenog centra Osnovna škola u Odžaku i u prostorijama zatočenog centra Osnovna škola u mjestu Novi Grad, opština Odžak, postupajući suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba od 12.08.1949. godine, tako što je:

1. U prvoj polovini jula mjeseca 1992. godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, zajedno sa drugim NN pripadnicima HVO-a udario po cijelom tijelu D.R., nanoseći mu tom prilikom više povreda koje su krvarile i bile crne od uboja, a uslijed kojih udaraca i ozljeda je D.R. za vrijeme tuče jaukao, da bio od posljedica batinanja preminuo nakon dva sata u prostorijama iste škole,
2. Tačno neutvrđenog datuma u mjesecu junu 1992. godine u prostorijama sportske dvorane u Osnovnoj školi u Odžaku, zajedno sa drugim NN pripadnicima HVO-a, T.R. udario kundakom puške i nogama po cijelom tijelu, kojom prilikom su mu nanijeli više povreda, a od kojih udaraca i povreda je T.R. tokom iste noći i preminuo vezan za odbojkaški stub,
3. Tijekom juna i jula mjeseca 1992. godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, zajedno sa drugim NN pripadnicima HVO-a, zatvorenog civila M.S., više puta udario šakama i nogama po cijelom tijelu, a nakon što je M.S. zajedno sa ostalim zatvorenicima prevezen u prostorije Osnovne škole u mjestu Novi Grad izdvojio ga od ostalih zatočenika i sportske dvorane i izveo u hodnik škole, rekao mu da klekne i da stavi ruke na potiljak, a kada je imenovani to i učinio udario ga puškom po ramenima, što je za posljedicu imalo psihičku i fizičku bol M.S.,
4. Tačno neutvrđenog datuma tijekom juna i jula mjeseca 1992. godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, u sportskoj dvorani prišao zatvorenom civilu D.V.1, koji je u položaju na rukama i nogama bio prisiljen da liže krv sa poda od prethodno pretučenog zatvorenika, pa ga nogama obuvenim u čizme sa NN osobom šutirao po glavi i tijelu, što je za posljedicu imalo psihičku i fizičku bol D.V.1,
5. a) Tačno neutvrđenog datuma tijekom juna i jula mjeseca 1992. godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, izdvojio iz Sportske dvorane od drugih zatvorenika civila M.M.1, pa nazivajući ga „č.“ a sebe „b.“ udario ga šakom između usta i nosa i po ušima, od kojih udaraca je M.M.1 pao na pod i potekla mu je krv, pa ga je na podu nastavio udarati nogama po cijelom tijelu,

b) Krajem mjeseca maja 1992. godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku bio prisutan gdje su druge NN osobe zadavale udarce M.M.1 i ostalim zatvorenicima, pa je izdvojio M.M.1 od ostalih zatvorenika i zadavao mu udarce po glavi i tako ga oborio na pod, gdje ga je udario nogama i drvenom palicom po tijelu vičući mu „...“, a zatim tačno neutvrđenog dana bio prisutan u prostoriji gdje su NN osobe zahtijevale od M.M.1 da potpiše izjavu o događanjima u Vukovaru, pa ga je M.R.1 tom prilikom na to prisiljavao tako što je tražio da M.M.1 stavi ruku na stol sa pokazana tri prsta, a kada je ovaj to učinio udario ga palicom po ruci, što je za posljedicu imalo psihičku i fizičku bol M.M.1,
6. Tačno neutvrđenog datuma tokom juna i jula 1992. godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, prilikom prolazaka pored zatvorenog civila K.Ž. u više navrata ga šutirao, udario šakama i nogama upućujući mu pri tome razne psovke, a tačno neutvrđenog dana, nakon što je K.Ž. sa ostalim zatvorenicima prevezen u prostorije Osnovne škole u mjestu Novi Grad, opština Odžak, zajedno sa NN osobom prišao zatvoreniku K.Ž., pa pokazujući mu vojnu knjižicu vojske JNA i pasoš na njegovo ime, koji su navodno pronađeni u njegovoj porodičnoj kući, pritom zadavao više udaraca nogama i rukama po tijelu i oborio na pod, što je za posljedicu imalo psihičku i fizičku bol K.Ž.,
7. Tačno neutvrđenog datuma tokom maja, juna i jula 1992. godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, u više navrata zadavao udarce rukama i nogama zatvorenim civilima, Š.I., N.D.1, G.S., a N.D.2 i tjerao da liže krv sa poda, što je za posljedicu imalo psihičku i fizičku bol oštećenih.

Čime bi radnjama opisanim u tačkama 1. i 2. počinio krivično djelo - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva propisano odredbom člana 142, stav 1. KZSFRJ- ubistvo u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije,

čime bi radnjama opisanim u tačkama 4,5,6, i 7. počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva propisano odredbom člana 142. stav 1. KZSFRJ- nečovječno postupanje,

čime bi radnjama opisanim u tačkama 3. i 5.a) počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva propisano odredbom člana 142. stav. 1. KZSFRJ- nečovječno postupanje u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu člana 212. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni D.A. i O.S. se upućuju da svoj imovinsko pravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom tužilaštva Bosne i Hercegovine T20 0 KTRZ 0009256 14 od 27.08.2014. godine, a koja optužnica je potvrđena od strane Suda Bosne i Hercegovine dana 01.09.2014. godine, za čije zastupanje je određeno Kantonalno tužilaštvo Posavskog kantona Orašje, rješenjem Federalnog tužilaštva F BiH broj: T10 0 KTA 001627 15 od 09.04.2015. godine, a Kantonalno tužilaštvo Posavskog kantona Orašje je dostavilo ovom sudu precizirani činjenični opis optužnice dana 13.10.2016. godine, protiv optuženog M.R.1, zbog krivičnog djela djela – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva propisano odredbom člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije- ubistvo u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije -Ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - Nečovječno postupanje - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142. stav. 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - Nečovječno postupanje - u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ).

Rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj 02 0 K 000796 14 Kr od 18.12.2014. godine 18.12.2014. godine za vođenje krivičnog postupka protiv optuženog M.R.1, zbog krivičnog djela - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, a po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine u Sarajevu broj T20 0 KT RZ 0009256 14 od 27.08.2014. godine, određen je Kantonalni sud u Tuzli.

Dana 13.10.2016. godine tužiteljica je izmijenila činjenični opis optužnice, a ostala kod pravne kvalifikacije kao u potvrđenoj optužnici, za krivično djelo koje se optužnicom optuženom M.R.1 stavlja na teret.

Nakon potvrđivanja predmetne optužnice, izjašnjenja optuženog o krivinji, sud je zakazao ročište za glavni pretres, na kojem je proveo sve dokaze predložene u optužnici, kao i dokaze predložene od strane odbrane, i dokaz suda, a optuženi M.R.1 koristio je pravo iz odredbe člana 6. stav 3. ZKP F BiH da na glavnom pretresu ne iznosi odbranu.

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 0 013513 15 K od 09.11.2016. godine optuženi M.R.1, zbog krivičnog djela – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva – iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - ubistvo u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva-iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - nečovječno postupanje, - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana

142. stav. 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - nečovječno postupanje u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, je oslobođen na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, od optužbe da je počinio navedena djela, te je na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda i na osnovu člana 212. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećena D.A. i O.S. upućeni su da svoj imovinsko pravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije BiH broj: 03 0 K 013513 17 Kž od 15.03.2018. godine žalba kantonalne tužiteljice Posavskog kantona Orašje, je djelomično uvažena, pa je presuda Kantonalnog suda u Tuzli, broj 03 0 K 013513 15 K od 09.11.2016. godine, ukinuta i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku optuženi M.R.1 se koristio pravom iz odredbe člana 6. stav 3. ZKP FBiH da na glavnom pretresu ne iznosi odbranu.

U ponovnom postupku tužilac Kantonalnog tužilaštva Posavskog kantona ostao je kod uvodnog izlaganja iz prethodnog postupka, s tim što je navela da će u toku dokaznog postupka dokazati da je optuženi učinio krivično djelo koje mu je potvrđenom optužnicom od 27.08.2014. godine, stavljeno na teret, a izmijenjenoj na glavnom pretresu održanom dana 13.10.2016. godine, da je za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini u vrijeme oružanog sukoba između vojske Republike Srpske i Hrvatskog vijeća odbrane, kao pripadnik 102. Brigade HVO O., u vremenskom periodu od 08.05.1992. godine do mjeseca avgusta 1992. godine na područje općine Odžak, vršeci dužnost stražara zatočeničkog centra, sam ili sa drugim pripadnicima HVO, učestvovao u ubistvima i nečovječnom postupanju prema osobama srpske nacionalnosti koje su se nalazile zatočene i protivpravno lišene slobode u prostorijama zatočeničkog centra osnovna škola u Odžaku i u prostorijama zatočeničkog centra osnovan škola Novi grad opština Odžak, postupajući suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava, kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencija o zaštiti građanskih osoba od 12.08.1949. godine. Nadalje da će optužba u toku glavnog pretresa provesti dokaze saslušanjem svjedoka koji imaju direktna saznanja o okolnostima izvršenja krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, šta je optuženi M.R.1 preduzimao prema oštećenim osobama u vrijeme boravka oštećenih u prostoru gdje su bili, kako je navedeno u optužnici, te materijalnim dokazima o postojanju sukoba, o poziciji optuženog u vrijeme 1992.godine, kada su se dešavali događaji navedeni u optužnici i da se radi o ratnom zločinu, djelovanja optuženog, koje je preduzimao sa drugim osobama u ratnim uslovima, da će dokazati da radnje koje je optuženom stavljaju na teret da su poduzimane prema nezaštićenim civilima, s prijedlogom da se dokazi koji su provedeni u prethodnom postupku uvrste kao dokazi u ponovnom postupku.

Branilac optuženog M.R.1 je takođe ostao kod uvodnog izlaganja iz prethodnog postupka i prijedloga da se dokazi provedeni u dosadašnjem postupku uvrste kao dokazi, s tim što je branilac odustao od dva zapisnika sa oznakom Haškog Tribunala ..., kao i od dokaza Zapisnika o saslušanju svjedoka N.D.2 takođe sa Haškom oznakom ..., a kojim dokazima se tužiteljica protivila u toku postupka.

Na saglasan prijedlog tužioca, kao i branioca i optuženog u smislu odredbe člana 331.a) ZKP FBiH u dokaze su uvršteni dokazi iz prethodnog postupka: iskazi saslušanih svjedoka direktno i unakrsno ispitanih na glavnom pretresu održanom dana 14.04.2015. godine iskaz saslušanog svjedoka D.V.2, saslušanog na glavnom pretresu od 14.04.2015. godine, iskaz saslušanog svjedoka D.V.2 od 06.10.2011. godine i od 03.12. 2012. godine i dva zapisnika obzirom da su se na tom glavnom pretresu branilac izjasnio da će direktno ispitati svjedoka Državno tužilaštvo Bosne i Hercegovine od 25.04.2013. godine i zapisnik koji je sačinjen u Centru javne bezbjednosti Doboje od 04.04.2007. godine, pod brojem 11-02/4-230.5-54/06 od 04.04.2007. godine. U dokaze optužbe se uvrštava zapisnik pod brojem T03 0KTRZ 0003556 10 od 28.09.2011. godine, sačinjen od strane

Kantonalnog tužilaštva Posavskog kantona Orašje, iskaz saslušanog svjedoka Đ.R. sa glavnog pretresa od 11.05.2015. godine, direktno i unakrsno ispitanog od strane tužioca i branioca od 10.06.2015. godine i u dokaze optužbe je tada uvršten pribavljeni dokaz Izvod iz kaznene evidencije za optuženog M.R.1 PU Novi Travnik, od 22.11.2013. godine, izvod iz PU Travnik pod brojem 02/7-4-1-04-2337613 EH od 22.11.2013. godine na ime M.R.1, iskaz svjedoka R.Lj. sa glavnog pretresa održanog dana 11.06.2015. godine i zapisnik o saslušanju oštećenog svjedoka R.Lj. dat u CJB Doboj, broj 02-284/94 od 10.12.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka R.Lj. u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona Orašje broj T02 OKTRZ 0004669 13 od 24.12.2013. godine, iskaz svjedoka optužbe D.V.1 sa glavnog pretresa od 11.06.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka D.V.1 broj T02 OKTRZ 0004357 12 od 04.12.2013. godine, iskaz svjedoka sa glavnog pretresa održanog dana 08.07.2015. godine, G.M.1, i uvršten je iskaz svjedoka G.M.1 direktno ispitanog od strane branioca optuženog, zapisnik o saslušanju svjedoka G.M.1 datog u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona pod brojem T02 OKTRZ 0004556 10 od 27.09.2011. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka G.M.1 a pod oznakom KTRZ broj .., iskaz svjedoka P.Đ.1, sa glavnog pretresa i zapisnik o saslušanju svjedoka P.Đ.1 dat u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona pod brojem T02 KTRZ 0003556 10 od 05.10.2011. godine, zapisnik iskaza svjedoka D.V.2 dat u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona Orašje pod brojem T02 OKTRZ 0003556 10 od 06.10.2011. godine, iskaz saslušanog svjedoka sa glavnog pretresa od 22.04.2015. godine P.D., zapisnik o saslušanju svjedoka P.D. u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona Orašje broj 302 OKTRZ 004357 12 od 22.11.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka P.D. u Ministarstvu unutrašnjih poslova, Centar javne bezbjednosti Doboj broj 11-02/4-230-5-44/06 od 23.04.2007. godine i zapisnik o saslušanju svjedoka P.D. u Ministarstvu unutrašnjih poslova, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odjel za istrage Županija Posavska pod brojem 02-2/3-1-04-175/11. od 17.12.2012. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka P.D. dat u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona Orašje broj T02 OKTRZ 0004669/13 od 23.12.2013. godine, Zapisnik o prepoznavanju osoba na osnovu fotografija u Ministarstvu unutrašnjih poslova, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odjel za istrage Županija Posavska broj 02-2/3-1-04-2-175/11 od 17.12.2013. godine, nije uvršten u dokaze optužbe, jer se radi o nezakonitim dokazima.

U dokaze optužbe, a i odbrane se uvrštavaju iskazi saslušanih svjedoka sa glavnog pretresa održanog dana 11.05.2015. godine na kojem je direktno i unakrsno saslušan svjedok M.S. pa se u dokaze uvrštava i njegov iskaz sa tog glavnog pretresa. Na istom glavnom pretresu branilac je kao dokaze odbrane pod 3 a i 3 b dostavio zapisnike i uložio ih u spis zapisnik CJB Doboj broj 1102/4-230-740/07 od 08.06.2007. godine i zapisnik od 28.09.2011. godine koji je uručen tužiocu, uvršten je zapisnik u dokaze odbrane o saslušanju svjedoka M.S. u CJB Doboj, zapisnik o saslušanju svjedoka K.B.1 dat u Ministarstvu unutrašnjih poslova UP Kriminalističke policije, Odjel za Posavski kanton pod brojem 02-2/3-1-04-2175/09, na zapisniku nije upisan datum. i iskaz svjedoka optužbe M.M.1 direktno ispitanog na glavnom pretresu održanom dana 19.01.2016. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M.M.1 datog u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona Orašje, pod brojem T02 OKTRZ 0035610 od 25.07.2011. godine, iskaz sa glavnog pretresa od 03.02.2016. godine svjedoka optužbe K.Ž., zapisnik o saslušanju svjedoka K.Ž. dat u Kantonalnem tužilaštvu Posavskog kantona Orašje pod brojem T02 OKTRZ 00043757 12 od 06.2013.godine. iskaz sa glavnog pretresa od 24.02.2016. godine, svjedoka S.M.1, zapisnik o saslušanju svjedoka oštećenog S.M.1 dat u Ministarstvu unutrašnjih poslova CJB Doboj broj 02-284/44 od 10.12.2013. godine, na istom glavnom pretresu tužiteljica je pročitala iskaz svjedoka Č.V. sačinjen u Sektoru kriminalističke policije, Odjel za istrage MUP-a Županije posavske od 29.09.2011. godine, sastavljen u prostorijama Policijske stanice Šamac u verzi sa saslušanjem svjedoka Č.V., na okolnosti krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva koji je pročitani u skladu sa odredbom člana 288.stav 2. ZKP FBiH svjedok je umro, otpusna lista klinike za psihijatriju broj: 086252/07 od 26.05.1993 godine, zatim, izvod iz matične knjige rođenih, opštine O., pod brojem 06-13-1-697/2015 od 24.02.2015. godine, gdje je evidentirano da je Č.V., rođen ..., umro ... godine u Š. i zaveden je u knjizi umrlih u Š. pod rednim brojem ... godine. Na glavnom pretresu održanom dana 22.03.2016. godine pročitani su iskazi u skladu sa odredbom člana 288. stav 2. ZKP FBiH svjedoka Š.I. koji je umro i na saglasan prijedlog tužilaštva i odbrane pročitani iskazi su uvršteni kao dokazi optužbe, zapisnik o saslušanju Š.I. dat u Okružnom tužilaštvu Doboj pod

brojem KTA 31/04 od 26.07.2004. godine, dat u prostorijama Okružnog tužilaštva u Doboju i zapisnik o saslušanog svjedoka Š.I., Izvod iz matične knjige umrlih kao dokaz da je Š.I. umro dana ... godine, u M., na glavnom pretresu od 15.06.2016. godine u skladu sa odredbom člana 288. stav 2. ZKP FBiH, tužiteljica pročitala iskaz svjedoka P.S. u istrazi sačinjen od strane tužilaštva pod oznakom KTRZ 4357 12 od 27.11.2013. godine dat u prisutnosti tužitelja Županijskog tužilaštva Posavskog kantona Ivanke Stanić, iskaz svjedoka optužbe T.B. sa glavnog pretresa od 07.04.2016. godine, iskaz svjedoka G.S. sa glavnog pretresa od 07.04.2016. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka G.S. dat u CJB Doboj MUP Republika Srpska broj 02-963/93 od 06.11.2008. godine, iskaz svjedokinje D.A. sa glavnog pretresa od 28.04.2016. godine, na kojem je pročitan iskaz svjedoka u skladu sa članom 228.stav 2. ZKP FBiH J.Lj. koji je umro, Izvod iz matične knjige umrlih od strane uprave Upravnog organa u Brodu dana 12.04.2016.godine, pročitani iskaz svjedoka J.Lj. uvršten je kao dokaz optužbe, sačinjen u MUP CJB Doboj izvod iz matične knjige umrlih opštine Brod Republika Srpska pod brojem 03-02-1-144/16 od 18.04.2016. godine, uvršten kao dokaz optužbe sačinjen u MUP CJB Doboj, pod brojem 02-04/9 od 13.12.2013. godine u prostorijama PS Brod, na glavnom pretresu od 20.05.2016. godine, uvrštena je medicinska dokumentacija za svjedoka P.S. od 07.03.2016. godine, CT kičme urađen u zdravstvenoj ustanovi specijalistički centar od doktora B. u Doboju i ostala medicinska dokumentacija i određeno je vještačenje zdravstvenog stanja svjedoka P.S. na tom glavnom pretresu. Na glavnom pretresu održanom 15.06.2016. godine saslušan je svjedok optužbe direktno i unakrsno ispitan N.D.2 iskaz svjedoka je uvršten kao dokaz optužbe, sa glavnog pretresa od 15.06.2016. godine uvršten je iskaz vještaka Ante Blažanovića i nalaz vještaka broj T03 0KTRZ 0004357 12 od 27.11.2013. godine, zapisnik o vanjskom pregledu i obdukciji leša vještaka od 01.10.2013. godine, sudsko medicinsko vještačenje koje je sud odredio kao dokaz suda, a na okolnosti sposobnosti prisustva suđenju svjedoka P.S., zapisnik o prepoznavanju osoba na fotografiji Županija posavska, Sektor kriminalističke policije broj 02-2/3-1-04-2-175/11 od 13.12.2012. godine, Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti od 20.06.1992. godine, objavljena u službenim novinama, u službenom listu R BiH broj 27, Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća odbrane rujana 1992. godine, od 08. travnja 1992.godine pod brojem 2/92, Odluka o formiranju vojske Republike Srpske glas(Službeni glasnik Srpskog naroda u Bosni i Hercegovini od 12. do 17. maja 1992. godine broj 032-234/92 od 12.maja 1992. godine) Banja Luka. Službeni list Republike Bosne i Hercegovine broj 50 od 28. decembra 1995. godine, Odluka o ukidanju ratnog stanja u Bosni i Hercegovini, karton zamjene lične karte JMBG ... na ime M.R.1 sa fotografijom na kartonu i fotografijom koja je prikazana na karton redni broj 33. dokaz redni broj 34. Izvod iz matične knjige rođenih na ime M.R.1 broj ... N.T. od 08.10.2007.godine, dokaz broj 35. Okružno tužilaštvo Doboj pod brojem POV.01/1-41-21/07 od 31.12.2007. godine dostava podataka za M.R.1, da je imenovani bio pripadnik Hrvatske vojske odbrane ... O.. zapisnik o izvršenom očevidu PU Odžak, to je dokaz broj 36.broj 02-2/3-04-POV.-6/23/11 od 01.08.2013. godine, foto dokumentacija Ministarstva unutrašnjih poslova dokaz broj 37.PU Odžak broj KOČ-68/13-MO foto dokumentacija D.R. fiksiranje grobnog mjesta na kojem je pokopan ... godine. Dokaz broj 38. naredba za ekshumaciju i obdukciju pokojnog D.R., Kantonalnog suda u Odžaku, Posavski kanton broj 02 0 K 000796 13 KPP od 10.09.2013. godine, dokaz broj 40. Zapisnik o izvršenoj ekshumaciji Kantonalnog tužilaštva Posavskog kantona Orašje pod brojem T02 KTRZ 004357 12 i KT 02 0KTRZ 0004669 12 od 02.10.2013. godine, dokaz 41. zapisnik o očevidu PU Odžak, Odjel kriminalističke policije pod brojem 02-2/3-04-509-6-23/11 od 01.10.2013. godine, foto dokumentacija dokaz broj 42. Ministarstvo unutrašnjih poslova Odžak KOČ-92/13-M.0.OM foto dokumentacija D.R. ekshumacija i obdukcija od 01.10.2013. godine, dokaz broj 43. Zapisnik o obdukciji Kantonalnog tužilaštva Posavskog kantona Orašje pod brojem T02 0KTRZ 000457 12 i 0004669 12 od 01.10.2013. godine, dokaz broj 45. Kantonalnog suda u Odžaku broj 02 0K 000796 13 KPP 2 od 11.10.2013. godine, naredba za tjelesni pregled srodnika oštećenog D.R., dokaz broj 46. Kantonalno tužilaštvo Posavskog kantona broj T02 0KTRZ 0004357 12 i T02 0KTRZ 0004669 13 od 24.10.2013. godine, MUP-u Županije Posavske, Ured komesara, naredba zaposlenicima MUP-a Kantona Posavskog i radnicima Doma zdravlja Orašje, da izvrše naredbu za tjelesni pregled i uzimanje uzoraka krvi i dlake sa glave, pljuvačke i sline od rođaka oštećenog D.R. i od njegove sestre D.V.3 rođene, kći D. rođena ... godine. u prilogu tri naredbe Kantonalnog suda u Odžaku pod brojem 02 0 K 00796 13 KPP 2 od 11.10.2013. godine, to je dokaz 46., dokaz 47. naredba Kantonalnog tužilaštva Posavskog kantona broj T02 0KTRZ

0004357 12 i 4669 13 od 20.11.2013. godine, dokaz 48. dostava DNK izvještaja pod brojem 03/1-40-2-554/14 od 10.03.2014. godine, dokaz 49. Izvod iz matične knjige umrlih za D.R. pod brojem 05/2-202-63/11 V. od 20.07.2011. godine, dokaz 50. Izvod iz matične knjige umrlih T.R. pod brojem 05/2-202-8/12 V. od 23.01.2012. godine, dokaz 51. dostava podataka Institutu za nestale Bosne i Hercegovine pod brojem 03/1-40-2-22127/13 od 18.09.2013. godine, dokaz broj 52. M.M.1, Policijska dokumentacija, medicinska dokumentacija M. 15.12.1996. godine, kompletna dokumentacija koja je dostavljena i ovjerena od Općinskog suda u Orašju, akt Udruženja Republike Srpske, Udruženje logoraša Odžak broj 92. Vukosavlje broj 01-23/03 od 08.10.2003. godine, u predmetu Š.I., potvrda o boravku u logoru, dokaz broj 54. M.S. takođe medicinska dokumentacija Š. 03.09.2004. godine, dokaz 53. potvrda specijalistička ginekološka ordinacija za A.M.1 S.B. od 09.10.2011. godine, dokaz 56. potvrda o privremenom oduzimanju predmeta Sektor kriminalističke policije, Uprava policije Odjel za istrage, Posavska Županija, Posavski kanton znači broj 02-2/3-1-04-2-176/11 od 05.03.2012. godine o privremenom oduzimanju predmeta a u prilogu su dva DVD predaja Novi Grad i predaja oružja Novi Grad, predao T.B., u prilogu je evidencija o pritvorenim osobama zatvorenicima HVO 102. Brigada 569 kopija ovjerena. dokaz broj 57. PU Travnik pod brojem 02/7-4-1-04-2-1896/16 EH od 22.06.2016. godine, Izvod iz kaznene evidencije za optuženog. Dokaz 58. dostava podataka za predmet Porezne ispostave Odžak pod brojem 13-2/2-49-1-1042/13 od 02.12.2013. godine, rješenje o isplati troškova vještaku patologu doktoru Anti Blažanoviću od 14.07.2016. godine, i pravomoćnu presudu suda Bosne i Hercegovine u predmetu protiv T.J. od 16. marta 2015. godine, ovjerena pečatom i pravomoćnošću od 21.07. 2016. godine. u dokaze optužbe se na suglasan prijedlog i odbrane i optužbe uvrštava presuda suda Bosne i Hercegovine broj S11K013929 13 KRI od 20.03.2015. godine, u predmetu tužilaštva Bosne i Hercegovine protiv T.J., rješenje od 14.07.2016. godine, Kantonalnog tužilaštva Posavskog kantona o isplaćenim troškovima vještaku Blažanović Anti.

U dokaze odbrane se uvršteni zapisnik o saslušanju svjedoka o saslušanju svjedoka P.D. u Kantonalnom tužiteljstvu Posavskog kantona Orašje broj 3020KTRZ 004357 12 od 22.11.2013. odine, zapisnik o saslušanju svjedoka P.D. u Ministarstvu unutrašnjih poslova Centar javne bezbjednosti Doboj broj 11-02/4-230.5-44/06 od 23.04.2007. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka P.D. u Ministarstvu unutrašnjih poslova Uprava policije Sektor kriminalističke policije Odjel za istrage Županija Posavska broj 02-2/3-1-04-175/11 od 17.12.2012. godine i zapisnik o saslušanju svjedoka P.D. dat u Kantonalnom tužiteljstvu Posavskog kantona Orašje broj T020KTRZ 0004669/13 od 23.12.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M.S. dat u Ministarstvu unutrašnjih poslova, Centar javne bezbjednosti Doboj broj 1102/4-230-740/07 od 08.06.2007. godine i zapisnik o saslušanju svjedoka M.S. u Kantonalnom tužiteljstvu Posavskog kantona Orašje broj T 02 0 KtRz 0003556 10 od 28.09.2011. godine. zapisnik od 21.09.1992.godine pod brojem 28/108 sačinjen u Centru nacionalne bezbjednosti Doboj, zapisnik broj 11-07/01564/04 25.03.2004. godine sačinjen od strane CB Doboj. PS Doboj, Vukosavlje. i zapisnik koji je sačinjen u CSB u Doboju, zapisnik broj 284-14/94 i od 12.11.1993. godine, zapisnik sačinjen u CJB Doboj broj 11-02/4-230.5-54/06 od 30.05.2007. godine, zapisnik broj 28/108 od 21.09.2012. godine sačinjen u službi JB Doboj i zapisnik od Haškog tribunala brojem ... od 25.03.2004. godine, svjedok je saslušan u CJB Doboj, PS Vukosavlje, zapisnik KTRZ broj 000234411 od 23., stoji da se radi o M., da je tužilac bio Barošaniin, zapisnik o saslušanju svjedoka N.D.2, dat u Centru javne bezbjednosti Doboj broj 11/02/-02/4-230.5-54/06 od 23.04.2007. godine i zapisnik Službe centra javne bezbjednosti Doboj broj 28/76 od 13.09.1992. godine sa Haškom oznakom broj ... zapisnik o saslušanju svjedoka D.V.2 dat u tužilaštvu Bosne i Hercegovine u Sarajevu pod brojem T20 0KTRZ 000234411 od 25.04.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka D.V.2 u Centru javne bezbjednosti Doboj broj 11-02/04-230.5-54/06 od 04.04.2007. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka D.V.2 dat u Ministarstvu unutrašnjih poslova Uprava policije Sektor kriminalističke policije Odjel za istrage Županija Posavska broj 02-02/3-1-04-2-175/09 od 13.12.2012. godine, na istom glavnom pretresu je uložen i dokaz odbrane, „dokaz broj 2 a“, zapisnik o saslušanju u Kantonalnom tužilaštvu u Orašju od 23.12. 2013. godine, dokaz odbrane pod brojem 2 b., zapisnik o saslušanju svjedoka u PU Odžak od 17.12.2012. godine, dokaz odbrane 2 c., zapisnik o saslušanju svjedoka od 23.04.2007. godine sačinjen u CJB Doboj.

Dokaz suda naredba Kantonalnog suda u Tuzli pod brojem 03 OK 013513 15 K od 24. 05.2016.godine da se izvrši vještačenje na okolnosti stanja bolesti svjedoka P.S., nalaz vještaka docenta doktora medicine, doktora Vede Tuće specijaliste za sudsku medicine od 27.05.2016. godine.

Svjedoka optužbe D.V.2, da je prije početka rata živio u D.D.1 opština O. i da poznaje optuženog M.R.1. Navodi da je u martu mjesecu 1993.godine, situacija bila napeta, jer su četiri sela gdje su bili nastanjeni pravoslavni, bila u okruženju u opštini Odžak u kojem je bilo muslimansko stanovništvo i okolo je bilo hrvatsko stanovništvo, pa su morali čuvati selo od ekstremista i poslije vaskrsa su granatirali po njima iz Hrvatske i onda su se povukli u Novi grad i bili u okruženju oko dvadeset dana. Dalje navodi da je onda došlo do nekih pregovora između kriznih štabova, da idu na slobodnu teritoriju u Miloševac i kolona se napravila i stigli su do ulaza u Odžak, tu ih je zaustavila HVO vojska, oduzeli im naoružanje koje su imali od Teritorijalne odbrane, bili su civili, nisu nosili uniforme, i oružje su imali da se brane, tu su ih razdvojili, ljude u kamione i odvezli u Odžak u sportsku dvoranu, a žene i djecu, smjestili po učionicama i kućama, tako je čuo, a od tog dana muškarce su tretirali kao zarobljenike. Kad su ih granatirali iz Hrvatske bio je u Donjoj Dubnici, jedan čovjek je poginuo. Opisao je da je u Osnovnu Školu došao u noći, da je bio ranjen i da su ih razdvojili i u školi je ostalo oko 750 ljudi, a druge su odveli u Ostrolike. U školi su bili u sportskoj dvorani za rukomet i čuvala ih je uniformisana policija 102. Odžačka, imali su bijele oprtače i naoružanje pištolje i puške. Tu su bili maltretirani, u 24 sata su dobijali komadić hljeba i šolju čaja, prozivali su i izvodili ljude, po imenima, godištima u napolju u holu su ih maltretirali i udarali, bilo je nekih koji su ulazili među njih i M.R.1 je ulazio. Za M.R.1 navodi da je vidio kada je udarao T.R., kundakom puške i nogom, koji je podlegao od udaranja, nije samo podlegao od njegovog udaranja, udaran od više njih, ali je M.R.1 učestovao u udaranju T.R., i sa njim još jedan musliman i oni su ga najviše udarali i vezali za odbojkaški stub. Dalje navodi da su T.R. tako vezanog za stub udarali mnogi i M.R.1 je dolazio i udarao ga i odlazio nakon toga, a kad su T.R. udarali bio je udaljen tri-četiri metra, vidio je da ga je M.R.1 udario tri-četiri puta nogom i da ga je sa ostalima tukao možda dva-tri dana i nakon četiri do pet dana T.R. je podlegao. Na početku kada je zavezan za stub liscama, stojao je, a kad su ga počeli udarati pao je i nastavili su ga vezanog udarati, bio je svih pet dana u sali dok su ga tukli M.R.1 ga nije tukao prvi dan nije vidio da je dolazio, nego drugitreci dan, nije bio vezan prvi dan kad su ga doveli, ali su ga udarali, sjedio je kod stuba uza zid, a da nisu smjeli gledati, T.R. je bio zavezan za stub i okrenut vratima, ostali su bili iza njega. Pored M.R.1 su ga tukli T.J. i G.A. i drugih imena se ne sjeća, bili su iz HVO G.A. i T.J., a M.R.1 je imao bilješku ljljana i njih trojica su ga tukli tri dana, vikali su „četnik“ da ga ubiju. Stražari su bili vani kada su, vidjeli da je T.R., za kojeg navodi da je bio pretučen, prestao da diše i umro, pa su nakon toga zvali stražu i oni su ga iznijeli iz sale i više ništa ne zna o T.R.. Svjedok dalje opisuje da mu je vidio da je D.R. iz dvorane izveo G.A., i odveden je u drugu prostoriju, nije vidio ko ga je udarao, ali mu je D.R. pričao da su ga udarali T.J., G.A. koji je bio komandant logora i M.R.1, nakon dva sata kada se D.R. vratio bio je polomljen, modar, krvav i kako je legao nije više ustao, i nakon tri sata je podlegao, čuo je da je govorio da ga ubiše T.J., G.A. i M.R.1, a njegov brat je čuo, jer je bio tu D.S.1, čuo je i D.M.1, D.R. zet D., sestrić B. i ne sjeća se je li još neko čuo da je to D.R. govorio, jer je puno puta svjedočio u predmetima ratnih zločina.

Tužiteljica je svjedoku predočila iskaz od 13.12.2011. godine, akt Odjela za istrage sektora Krim policije Uprave policije MUP-a Županije Posavske, da je tada izjavio „Ne mogu se tačno sjetiti, ali mislim da je bilo u junu 1992. godine kada je u posljedopodnevnim satima u Sportsku dvoranu ušao M.R.1 koji je bio odjeven u maskirnu uniformu i imao je bijeli opasač, i oznaka ljljana na ramenima kojeg sam ja poznavo od prije rata, koji je radio zajedno sa mojim bratom. I vidio sam ga i kada je rađena komasacija u mom selu, i izveo je moga rođaka, mi smo od dva brata djeca, D.R. zv. „S.“ Svjedok je naveo da tada nije dobro izjavio, G.A., T.J. i M.R.1 su bili na vratima, oni nikada nisu ulazili unutra pa da izvedu, već samo prozovu i izađe se. Na upit suda da je na glavnom pretresu dva puta na pitanje tužiteljice rekao da je njegovog rođaka D.V.2 iz dvorane izveo G.A., svjedok je naveo da je tačno da postoji razlika, da je drukčije kada vidi optuženog, da mu se ponovo mnogo vraća, isto kada je suđeno T.J. u Sarajevu, i da stoji iza svih svojih izjava, da se ne može sjetiti, jer je puno izjava davao, da je tačno da je svjedočio o istom događaju vezano za

logor, da je tačno da je vidio da su mu rođaka izveli u drugu prostoriju kako je izjavio na glavnom pretresu i da je on otišao, sa policajcima koji su ga čekali na vratima.

Svjedok je dalje u iskaz naveo da je u jednoj izjavi naveo da ne poznaje M.R.1, ali da kada ga je vidio na slici da su mu „klikeri“ proradili i da ga je poznao pošto je bio u Dubnici i da je vršio radnju prepoznavanja 13.12.2012. godine, sa fotografije, i da ga je poznavao od prije rata, bio je na komasaciji u Dubnici, i u školi je vidio M.R.1, nije ga znao po imenu, brat mu je rekao ime, u Dubnici ga je viđao, nisu razgovarali, nisu bili u kontaktu, ali ga je viđao sa svojim bratom da prolazi pored njegove kuće. Poslije komasacije prepoznao ga je u logoru, nije se promijenio, malo stariji i osijedio, ne sjeća se kako je o tome dao izjave.

Na upit suda da pojaśni, obzirom da ga je kako tvrdi poznavao prije rata, a da je na osnovu slike koju mu je tužiteljica pokazala skonto da je to M.R.1, kad je davao izjavu u Orašju i da mu je tada tužiteljica dala objašnjenje, po faci njegovoj da je to M.R.1 i u školi je znao da je to on, i sjetio se da je to on bio u školi. D.R. mu je rođak, ali ima bliže familije da postavi odštetni zahtjev, a on lično ne može se ničeg sjetiti, jer ima porodicu, i uopšteno smatra da svi koji su nešto zaradili treba da se gone, a da je pogrešno shvatio kada je davao izjavu policiji da traži da se M.R.1 krivično goni i kazni.

U unakrsnom ispitu branilac optuženog je najprije svjedoku predočio zapisnike o datim iskazima zapisnik od 04.04.2007. godine, u Centru javne bezbjednosti Doboj i da je saslušavanje na sve okolnosti prikupljanju podatak o počinjenim ratnim zločinima na srpskim civilnim stanovništvom opštine Odžak, i nije fokusirano ni na kog optuženog, pa da kaže, tad se govorilo o tome, u uvodu piše da je to RS, svjedok je potvrdio da je njegov potpis na zapisniku. Nadalje branilac je naveo da je sve zapisnike koje ima namjeru predočiti svjedoku su pribavljeni iz Haga sa pečatom Haga, nije bio problem što koristi te zapisnike, a tužilac ih nema, a spis je Tužilaštva BiH, od njih je zapisnike dobio, za drugi predmet i konačno je nastavio unakrsni ispit svjedoka u okviru direktnog ispita tužiteljice i svjedoku je predočio zapisnik dat u Kantonalnom tužilaštvu Orašje od 07.10.2011.godine, i svjedok je nakon uvida u potpise na zapisnicima, naveo da tu nema njegovog potpisa i da to nije njegov zapisnik. Potvrdio je na upit branioca da je M.R.1 tu i da je tačno da svaki put svjedoči protiv onog ko je tu (misli na sudnicu). Branilac je dalje pitao svjedoka da li je iskaz kod tužitelja od 06.10.2011. godine dao služeći se fotografijom i da je rekao “to je sigurno čovjek sa slike, koju ste mi pokazali, to je čovjek sa slike“, svjedok je potvrdio da je tačno tako rekao zato što je vidio sliku koju mu je pokazala tužiteljica Ivanka Stanić. Na upit branioca je potvrdio da prvi dan M.R.1 nije tukao T.R., a tukao ga je drugi, treći i četvrti dan, a peti dan ga nije vidio da je dolazio. Dalje na upit branioca svjedok je potvrdio da je tužiteljici rekao da je G.A. izveo D.R. i da je poslije rekao da ga je izveo M.R.1 svjedok je izjavio da je tačna i jedna i druga izjava.

Na upit suda da objasni gdje se nalazio, kada kaže da je vidio da D.R. izvode G.A. i M.R.1, je li bio blizu vrata, svjedok navodi da je bio u sredini, a vrata su od njega bila udaljena 10 metara i kad dođu stražari više poznaju po glasu ko proziva, a D.R. je pozvao da izađe G.A., a na vratima je mogao vidjeti i čuti da pričaju i da je u stvari njegov rođak koji je došao iz druge prostorije, govorio da je G.A., M.R.1 i T.J..

Branilac nakon tog svjedoku je predočio da u izjavi od 06.10.2011. godine, uopšte nije govorio ni jedne riječi šta mu je rođak D.R. govorio, da nije spominjao ni G.A., ni T.J., ni M.R.1, a u izjavi koja je posljednja u policiji opet nije isto govorio, da kada su ga zvali da dopuni izjavu, „ja sam vidio da je sav u modricama, imao je modre podlive po cijelom tijelu i u priči s njim isti je rekao da ga je tukao M.R.1 nogama, rukama, policijskim palicama, pa na upit branioca da objasni tri priče, jer nema ni G.A., ni M.R.1 ni T.J., a odnosi se na zapisnik koji je dat u Kantonalnom tužilaštvu u Orašju dana 06.10.2011. godine, zapisnik dat u policiji dana 13.12.2012. godine i iskaz sa glavnog pretresa da objasni šta je od tri izjave tačno, svjedok navodi da je to tačno i da je drukčije kada daje izjavu za drugu osobu i da stoji iza sve tri izjave i da su za njega tačne.

Na upit suda da objasni različite iskaze o istom događaju i na upit branioca, da u zapisniku od 06.10.2011. godine, nije navedeno ni jedno ime osobe koja je tukla D.R, a na zapisniku od 13.12.2012. godine datog u policiji samo je izjavio da ga je tukao M.R.1, nogama, rukama,

policijskom palicom i drvenom palicom, svjedok navodi da to nije moguće i da je 100% tačna izjava da su ga tukli G.A., M.R.1 i T.J..

Na upit suda da objasni da u prvoj izjavi datoj 2011. godine nije uopšte spominjao imena, a u izjavi o istom događaju datoj 2012.godine. navodi ime M.R.1, a na glavnom pretresu 2015. godine. u iskazu navodi tri imena T.J., G.A. i M.R.1 o istom događaju, svjedok navodi, da ne može da se sjeti ni jedne izjave gdje nije spominjao imena, nije mu jasno i ne može to objasniti, zašto je dao tri različite izjave, da je izbačen iz „kontakta“ ostao je kod tvrdnje da je čuo glas G.A. da zove D.R. da izađe, da na vratima stoje trojica, jer su vrata bila otvorena, tako da je čuo priču između T.J. i M.R.1, nisu ulazili, a čuo ih je sa udaljenosti od deset-dvadeset metara, poslije objašnjava da ih nije vidio samo ih je čuo da pričaju.

Dalje na upit branioca da se izjasni ko je čovjeka ubio, u izjavi koju je dao tužiocu, treći put ponavljenoj, nije ni jednom, pomenuo „rekao mi D.R. ubio me taj i taj“, da je u policiji pomenuo M.R.1, a na glavnom pretresu treća priča. Svjedok navodi da mu je D.R. pominjao spominjo njilha trojicu, i da on nije ubijen odmah, on je podlegao od udaraca, a poslije upita branioca da mu je to ispričao rođak, potvrdio je da mu je rođak rekao da su D.R. ubili G.A., M.R.1 i T.J.. Potvrdio je da se na glavnom pretresu sjetio, vratio mu se film, a da je tačno da to nije rekao tužiocu 2011. godine, ni policiji 2012.godine, eto da se sjetio gledajući gospodina (optuženog).

Branilac je uz suglasnost suda, radi ekonomičnosti postupka, direktno ispitao svjedoka D.V.2, koji je u direktnom ispitu svjedoka koristio zapisnik Državnog tužilaštva Bosne i Hercegovine, od 25.04.2013. godine i zapisnik koji je sačinjen u Centu javne bezbjednosti Doboj, 04.04.2007. godine broj 11-02/4-230.5-54/06 i iste predočio svjedoku koji je potvrdio da su na zapisnicima njegovi potpisi i da je tačno da je izjavu dao državnom tužilaštvu u prostorijama Policijske stanice u Modriči, ali su dolazili iz Sarajeva pa su uzimali izjavu, ali da se ne sjeća da je to bilo u Modriči, tačno je da piše da je izjava dana u Modriči, ali se sjeća da je išao u Orašje, Odžak, Doboj i u Šamac. Vezano za svoje sjećanje navodi da se sjećao bolje prije devet godina nego sada i sjeća se da je svjedočio o D.R. u Doboju 2007.godine i sjeća se da je izjavio da je D.R. ubio G.A., ne sjeća se tačno kako je izjavio, pa mu je branilac uz dozvolu suda predočio „Jedne prilike G.A. je prozvao je D.R. odveo ga u hodnik ispred dvorane. Ja sam čuo D.R. kako jauče, kao i zvukove od udaraca, to je trajao oko tri sata, nakon čega je D.R. došao sa svojim nogama u salu, legao povraćao i govorio ubi me G.A.“, Svjedok navodi da je tačno, ali da se odnosi samo na G.A..

Branilac je naveo da nikakav se G.A. ne spominje, izjava na okolnosti prikupljanja podataka o počinjenim o ratnim zločinima nad srpskim civilnim stanovništvom na području opštine Odžak u periodu maj/oktobar, i ništa više, nema nikakvog G.A.. Svjedok navodi da je išao u Orašje i davao izjavu i da je tačno za G.A. kako je navedeno da je izjavio 2007.godine, međutim branilac navodi da nije riječ o izjavi za G.A., a svjedok navodi da se vode postupci protiv G.A. i ostalih i da se daju izjave i da daje izjave u drugim predmetima. Pojasnio je da je davao različite izjave zavisno u kojem predmetu je davao izjave protiv lica za koje se vodio postupak i da je davao izjave u postupku vođenom protiv G.A. i T.J. i M.R.1 i u izjavama navodio šta su radili njih trojica, da su sva trojica učestvovala.

Branilac je dalje tražio da svjedok pojasni dio izjave u kojoj je doslovno iskazao „D.R. je ušao svojim nogama u salu, legao, povraćao i govorio, i govorio ubi me G.A.“ i da dalje kada je u pitanju to svjedočenje, predočava iz zapisnika da navodi imena i H. i T.J., K. i da, to je tačno, da svaki put dodaje onog što sjedi u sudnici i da je tako je i bilo u svim predmetima, te da odgovori je li tako rekao i je li takvu izjavu potpisao, svjedok je potvrdio da je to njegova izjava. Branilac je tražio da se svjedok izjasni vezano za svjedočenje i da li je davao izjavu vezano za T.R., svjedok je potvrdio da je davao izjavu, ali da je se ne sjeća izjave koju je dao 2007.godine.

Branilac je svjedoku predočio dio iskaza iz izjave „Znam da je T.R. zarobljen i doveden iz Modriče zajedno sa jednim muslimanom Š.I. i još nekoliko ljudi čija su imena ne znam“ svjedok je potvrdio da je tako izjavio i da je izjavio „sjećam se da su jednom prilike u salu ušli A.I. zv. „I.“ i H.F.1 i tu su ispred nama tukli T.R. i Š.I.“, „iste su tukli puškama, a H.F.1 je pukla od udaraca koje je zadavao T.R.. Na taj način što je pušku držao za cijev i kundakom ga udarao sve snage po leđima i glavi i samo zato što je T.R. imao esmbe bluzu“, „nakon toga T.R. su vezali za stub nosač mreže za odbojku i tako vezanog pretučenog ostavili i on je ujutro preminuo“. Svjedok navodi za ovaj dio

predočene izjave, da je to bio pet dan, ali da je tačno kako mu je predočeno da je tako izjavio. Branilac je dalje svjedoku predočio dio iskaza „A Š.I. je bio sav modar od udaraca, ali je to bolje podnio od T.R.“, pa je tražio da se svjedok izjasni ako već potvrđuje da je tačno šta je izjavio u predočenom iskazu, zašto je drugačije dao izjavu na zapisnik u tužilaštvu u Orašju i da je izjavio drugačije ko je tukao i nakon koliko je preminuo T.R., da je do ujutro preminuo T.R., a da je na glavnom pretresu rekao da je T.R. peti dan umro i da ga prvi dan nikako nije tukao M.R.1. Svjedok navodi da je T.R., peti dan nakon tuče preminuo, a da je za D.R. naveo da je preminuo oko zore, a da je T.R. ujutro podlegao i ostao kod tvrdnje da je vezan pet dana bio tučen, a da ga za ostale dane nisu pitali. Ostao je kod tvrdnje da je M.R.1 dolazio tri puta i udarao, poslije ga nije vidio, peti dan kad je podlegao ujutro M.R.1 nije vidio.

Branilac je pozivajući se na predočeni iskaz za koji je svjedok iskazao da je tačan, naveo da svjedok tada nije pominjao ni M.R.1 ni G.A. ni T.J. da su tukli, objasnio je da je svjedok davao izjavu kako ga je tužilac pitao. Navodi da je govorio za G.A., A.I. zv. „I.“ i H.F.1, i da je H.F.1 slomio pušku, jer su i oni bili tu, M.R.1 nije spominjao jer je to zadnji dan kada je tučen (T.R.) i kada je podlegao sutradan.

Branilac je tražio da svjedok objasni zašto u izjavi koju je dao prije devet godina, nije spomenuo M.R.1, vezano za T.R., svjedok navodi da G.A. uopšte nije tukao T.R., da ga je udarao M.R.1 da je tri puta dolazio i udarao ga, poslije su dolazili drugi i oni ga udaraju i on sutradan podliježe i da zato nije spominjao ime M.R.1. i ta izjava je izjava koju je dao za G.A. i kada dođe suđenje da će tada svjedočiti, potvrdio je da su izjave koje je davao zavisile protiv kojeg lica izjavu daje, sluša glasno diktiranje izjave, pročita je i potpiše i zna šta je potpisao, stoji iza svake svoje izjave i izjave koju je dao na glavnom pretresu i sve četiri izjave su tačne. Potvrdio je da je tačno da je 04.04.2007.godine u izjavi naveo imena G.A., T.J., K.I. i B.J.1, i da tada nema M.R.1 da ga nije spominjao i to je njegova prva izjava koja je tačna. Dalje je na upit branioca svjedok je naveo da je optuženog M.R.1 opisao kako je 1992.godine izgledao, u toku ispitivanja u tužilaštvu, i tačno je da je izjavio da izgleda kao i sada, samo je osijedio i imao je bradicu i brkove, sjeća se isti imidž.

U direktnom ispitu tužioca svjedok P.D. je naveo da je prije rata živio u N.G. opština O. i rat ga je zatekao na mjestu ..., a da je struktura stanovnika bila, po nacionalnoj zastupljenosti naseljena srpskim stanovništvom, nešto hrvatskog stanovništva, tu je živio do 08.05.1992.godine, kad su počela ratna dejstva. Ratna dejstva iz Hrvatske su se prenijela na dio opštine Odžak i više se nisu osjećali sigurno mještani srpske nacionalnosti, da je selo granatirano iz Hrvatske, da je bilo poginulih kada su ostali u okruženju hrvatsko-muslimanskih snaga. Dalje opisuje da su svoje mjesto napustili, nakon sporazuma kriznih štabova, da Srbi iz Novog grada predaju oružje i onda su im u selo došli stanovnici srpskih sela Dubice, Trnjaka, Lipika i Gornjeg Svilaja, tako da je bilo tada oko 2.000, srpskog stanovništva u okruženju, i po sporazumu su trebali srpski stanovnici da izađu na slobodnu teritoriju opštine Modriča. Prema dogovoru su svi krenuli prevoznim sredstvima koja su imali i zaustavljeni su pored tvornice stočne hrane na ulazu u Odžak, a naoružanje su predali na izlasku iz Novog grada Hrvatskom vijeću odbrane i Muslimanskim snagama iz Odžaka. Svjedok dalje navodi da su ih doveli u fiskulturnu dvoranu osnovne škole u Odžaku, žene i djeca su odvojena na sprat škole i jedna grupa je odvedena u „Strovit“ to je na izlazu iz Odžaka, možda četrdesetak ljudi koji su nakon petnaestak dana dovedeni u filmsku dvoranu i tu su bili od 08.05.1992.godine. U dvorani ih je bilo oko šesto-sedamsto, prvo ih je nadzirala vojna policija iz Republike Hrvatske, neki S.M.1 zv. „F.“, C.I., J.I., nakon par dana odveli su R. u Slavonski Brod, jer bilo je dole Hrvatsko vijeće odbrane, ne sjeća se da su imali uniforme. Upravnik je na početku od osmog maja bio Ć.M. tada su imali malo i hrane i nisu ih tukli, ni stražari nisu udarali ni policija niti je ulazila vojska. Nije mu poznato da je sa njim u bio D.V.2 jer ga ne poznaje, bili su mještani srpskih sela, inače navodi da su bili loši uslovi u sali, dobijali su malo hrane, vode su dobijali ponekad, a stražari su ih povremeno puštali u wc. Za stražare navodi da su bili u hodniku, ulazili su u salu kad im se neko svidi da ga izudaraju, i u sali je vidi optuženog bio je stražar, imao je maskirnu uniformu, često ga je viđao, ali ne zna kakve je imao oznake na uniformi. Navodi da su ljudi u dvorani predali oružje i da su bili u uniformama SMB, a neki su sebi kupili maskirne uniforme bez oznaka. Pojasnio je da su neki policajci imali bijele opasače, zna da je T.A.1 zv. „N.“ imala je bijeli opasač, oznake ne zna koje su bile, a misli da su bili vojni policajci zbog bijelih opasača. Optuženog poznaje od ranije po imenu i prezimenu, radio je u ... i međusobno su

komunicirali, razgovarali prije rata. Dalje navodi da je za vrijeme boravka u sali ,maltretiran, zlostavljan, udaran cokulama, palicom, morao je da udara glavom u zid, u tablu, morali su sami sebe udarati, jedan vojnik H. mu je stavljao pištolj u usta i opalio je, ali je ostao živ i sina su mu tukli. Za optuženog navodi da njega konkretno ne zna da je udarao, možda jeste, bio je mrak u učionici, javljao se T.J., za optuženog ne vjeruje, možda slučajno. Navodi da su smrtno stradali, D.R., T.R., konkretno u toj dvorani, da poznaje D.R. koji je iz D.D.1 i viđao ga je u dvorani, a T.R. je iz N.G., objasnio je da nije svo vrijeme bio u dvorani, jer je imao dozvolu da izlazi kao ... od S.A., nije vidio ko je tukao D.R., ali je došao sa S.A. u školu koji ga je doveo do ulaza u salu i u hodniku ispred sale vidio je D.R. da leži, krvav, otekao i da je gledao u njega, ali da nisu razgovarali, jer on nije mogao govoriti, bio je u lošem stanju. U sali su mu rekli da ga je izveo G.A. i M.R.1, rekle su mu to komšije, ali se ne sjeća imena, oni i ne znaju šta je bilo je u hodniku, bio je u hodniku i u toku noći podlegao i da je ujutro bi mrtav. Dalje navodi da je u hodniku vidio D.R., a da je poslije u sali vidio T.J., G.A., M.R.1 i ostale, nisu ništa radili stajali su tada. Objasnio je da kada bi nekog izveli, da je taj na povratku u salu, bivao povrijeđen, imao razbijenu glavu i dobio je batine. Za D.R. navodi da je vidio da mu je glava razbijena, lice mu je bilo oguljeno, a uboje po tijelu nije vidio jer je bio obučen i bio je na deci i pokriven sa drugom dekom, misli da je sahranjen u Novom gradu, a poslije da je prevežen u Donju Dubicu, tako je čuo. Potvrdio je da je poznavao i T.R. i da je on dotjeran u SMB uniformi, imao je vojničke čizme, hlače SMB, bluzu, šinjel i kapu. Vidio je drugi ili treći dan da je bi vezan za stub od odbojke u dvorani. U sali je vidio da su T.R. dok je sjedio tukli, najviše G.A., a tukli su ga H.F.1 i M.R.1 u predjelu prsa, po nogama, po glavi, kundakom puške i čime stignu, M.R.1 ga je koliko misli udarao kundakom puške i nogama na kojima je imao cokule u predjelu prsa to je vidio. Dalje navodi da je T.R. već bio izudaran kada je on došao u salu i da su poslije ulazili, kako ko i dokrađivali ga i on je u toku noći podlegao. Objasnio je da je svakodnevno dolazio u salu, ujutro kada je otišao nije bio T.R. vezan, a kad se vratio u salu oko petnaest sati popodne bio je vezan i sutra ujutro je podlegao. Dok ga je tukao čuo je da M.R.1, T.R. govori, zar je smio doći u uniformi, T.R. nije ništa govorio, a vidio je da ga boli, jer je pogledom pratio šta se dešava T.R., čuo je da je sahranjen u Novom gradu. Dalje navodi da poznaje D.V.1 iz N.G. i on je bio zarobljeni u sali u školi, bio je zlostavljan, vidio je dok su sjedili u sali da su ga dok je bio kod stuba udarali nogama i kundakom puške M.R.1, H.F.1 i A.I. zv. „I.“, da se D.V.1 pokušavao tako sjedeći zaštititi od udaraca, saginjao je i pokrivaio glavu rukama, ali su ga cokulama udarali po glavi i stomaku i vidio je da je počeo da krvari i natjerali su ga da liže svoju krv, nije siguran ko je od njih trojice natjerao D.V.1 da liže krv, vidio je to, ali po glasu ne zna ko mu je naredio.

Na upit suda kako je sve mogao vidjeti, kada je sjedio i D.V.1 u vrijeme kada su ga tukli, sjedio je i svjedok, objasnio je da je mogao vidjeti, da ga udaraju puškom i nogama, iako su drugi sjedili ispred njega da ima jedan prolaz uza zid do stative znači jedno pola metra, a da je sjedio uza zid i vidio je da D.V.1 dobija batine, jer je sjedio do stative, a ima i prolaz kuda policija prolazi, da su ga natjerali da liže svoju krv.

Tužiteljica je svjedoku predočila zapisnik sa izjavom koju je dao u u tužilaštvu Orašje 2013. godine kod tužiteljice Ivankić Dance, da je izjavio: “Kada su prestali sa šutiranjem M.R.1 mu je rekao da polize krv sa poda“. Svjedok je naveo da ne zna, ali da tvrdi da je M.R.1 bio tu, ali da je rekao da liže krv, vjerovatno jeste, možda je i G.A., da ima ... godina, da je bio u logoru 14. dana, i da ostaje kod izjave koju je dao u tužilaštvu, a da je danas govorio drugačije, jer nije bio siguran, jer ih je bilo trojica, da se bolje sjećao 2013.godine kada je davao izjavu u tužilaštvu o događaju iz 1992.godine i da ne može odgovoriti zašto nakon dvije godine 2015.godine, drugačije izjavljuje. Na dalji upit tužiteljice potvrdio je da poznaje, M.M.1, da je iz S. i da su bili zajedno zarobljeni, za M.M.1 navodi da su ga najviše tukli oni iz Hrvatske ali da ga nije zlostavljao M.R.1, nije mu poznato da je zlostavljao ni Š.I., kojeg poznaje i bio je dotjeran zajedno sa grupom u kojoj je bio T.R. i da je Š.I. zlostavljao njegov sin, dalje navodi da je poznavao N.D.1, nije mu poznato da ga je zlostavljao optuženi M.R.1. Svjedok navodi da je sa njim zarobljen u dvorani bio i M.S. i on je bio zlostavljan, ali ne zna ko je to bio, potvrdio je da je sa njim bio i Š.S. i koliko zna nije ga zlostavljao optuženi. Svjedok je potvrdio da je vršio prepoznavanje optuženog u policiji i tužilaštvu na osnovu fotografije sačinjen od Sektora kriminalističke policije Odjel za istrage Ministarstvo unutrašnjih poslova Županije Posavske od 17.12. 2012.godine, koji mu je tužiteljica predočila, a radilo se o

fotografiji optuženog iz nove baze podataka iz CIPS-a i svjedok je potvrdio da je na toj fotografiji prepoznao optuženog.

Svjedok je na upit suda potvrdio da je prije rata poznavao lično M.R.1, i da je tačno da mu prilikom prepoznavanja bila predočena fotografija koja je nastala nakon dvadesetak godina od perioda kada se događaj desio iz baze CIPS-a, svjedok navodi da ga je po toj novoj fotografiji identifikovao, iako ga je poznavao prije 23-24. godine i da ga je i na suđenju prepoznao, da je sada stariji čovjek, ali ga je prepoznao kao M.R.1.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog svjedok navodi da je tačno, da je živio u N.G. prije rata i da su u maju 1992.godine tu došli stanovnici srpskih sela iz Trnjaka, Lipika, Dubnice, Gornjeg Svilaja, 90 porodica hrvatske nacionalnosti je ostalo da živi u Novom gradu i tu su Hrvatske i Muslimanske snage napravile liniju opsade Novog grada. Potvrdio je da je srpsko stanovništvo iz svojih sela oformilo ratnu jedinicu, po vodovima i odjeljenjima, potvrdio je da je bio jedan od komandira, da im je Jugoslovenska armija podijelila naoružanje, da su imali djelomično sve vrste lakog naoružanja i sanitet, sve što ima jedna organizovana vojna jedinica i da su branili svoje selo i da je tačno su im njihovi predstavnici govorili da se svo naoružanje predaje. Branilac je naprije u daljem unakrsnom ispitu svjedoka predočio zapisnike na kojima je svjedok dao izjave u Centru javne bezbjednosti Doboj dana 23.04.2007.godine i zapisnik sa izjavom datom u Kantonalnom tužilaštvu u Orašju dana 22.11.2013. godine, svjedok je potvrdio da su na originalnim zapisnicima negovi potpisi kao i na zapisniku datom u 2012.godine, u Županija Posavska Ministarstvo unutrašnjih poslova Uprava policije, Sektor kriminalističke. policije Odjel za istrage Policijske uprave Odžak. Svjedok dalje navodi da je tačno da nije bio prisutan kada D.R. izveden, ali da je čuo da ga je izveo G.A., a da je od jedne grupe čuo da ga je izveo M.R.1. Branilac je svjedoku predočio dio iskaza koji je dao 23.04.2007.godine, da u tom iskazu nije spomenuo M.R.1 vezano za D.R. da je izjavio „Ali kad sam se vratio na ulazu u salu vidio sam da D.R. leži krvav modar i prebijen gotovo da izdiše te nakon što sam ušao u salu pitao sam druge zatvorenike šta se dogodilo, a oni su mi kazali da su D.R. izveli i prebili. Kasnije sam saznao, kasnije sam saznao da ga je izveo G.A.. Kada sam ja ulazio u salu, tu su bili prisutni G.A., koji je tog momenta bio upravnik, B.J.1 i T.J.. Sjedećeg dana je D.R. preminuo.“ Svjedok je naveo da su tada bili aktuelni T.J. i G.A. i da su ga pitali za njih, da ga nisu pitali za M.R.1. Branilac dalje prezentira svjedoku da je na istom zapisniku dalje pričao o M.Z., T.A.1 zv. „N.“, T.A.2, H.F.1, K.T., C.D., M.M.2, K.I., da objasni zašto 2007. godine nije ni pominjao M.R.1, i svjedok navodi da se nije sjetio.

Branilac dalje u unakrsnom ispitu navodi da je na suđenju izjavio da je čuo da je D.R. izveo M.R.1, svjedok navodi da je tačno da je tako izjavio, pa mu branilac predočava dio izjave iz zapisnika od 22.11.2013. godine „i druge zatvorenike sam pitao šta je bilo sa D.R. a sada se ne sjećam tačno od koga sam čuo ali dobro se sjećam da su mi govorili da ga je izveo G.A.“. Svjedok navodi da ne zna kada, ali da su mu poslije rekli za M.R.1 i objasni je da je razlika u iskazima da 2007. godine i 2013. godine zaboravio reći, za M.R.1, kada je govorio za G.A. i da objasni zašto u svim iskazima koje je dao nije rekao da je čuo da je D.R. izveo M.R.1, da danas prvi put govori da je čuo da ga izveo M.R.1, svjedok navodi da je tada zaboravio reći i da nije spominjao da je čuo da je M.R.1, izveo D.R. ni kada je ponovo davao izjavu u tužilaštvu 23.12.2013.godine, potvrdio je da je član Udruženja logoraša. Dalje svjedok navodi da je tačno da je T.R. jednog dana pretučen i da je sutradan ujuro umro i da je zaboravio u izjavi koju je dao dana 23.04.2007. godine vezano za T.R. da spomene M.R.1, ali da se bolje sjećao prije osam godina (2007) nega sada 2015. godine i branilac mu je predočio dio izjave sa zapisnika iz 2007. godine gdje je izjavio „Što se tiče ubistva T.R. ja sam o navedenim okolnostima tog događaja svjedočio u Osnovnom sudu u Modriči a protiv H.F.1... da se ta moja izjava može koristiti u svim drugim predmetima. E, ne mogu se sjetiti da li su prilikom maltretiranja M.R.1 od strane H.F.1... i G.A. i J.I. mada su oni u suštini stalno bili prisutni u školi gdje su bili gdje smo mi bili zatvoreni i bez njihovog odobrenja se ništa nije moglo uraditi. Njih trojica su, njih trojica su kad su ulazili u salu nogama šutali T.R. za vrijeme dok je bio tu govoreći mu “Gdje si četnik! Smio si ovdje doći u uniformi“. Da svjedok objasni zašto je na suđenju pripisao da je M.R.1 šutao T.R. i govorio :“Zar si smio doći u uniformi“ svjedok je naveo da je naknadno saznao od drugih lica da je bio i M.R.1.

Na upit suda da objasni zašto je na glavnom pretresu na pitanje suda “da li ste vi vidjeli i čuli?“ odgovorio da je to vidjeo i čuo“, a nije navodio da je od bilo koga nešto naknadno čuo, da se

izjašnjavao na okolnosti za koje je reko da ih je vidio i čuo, svjedok navodi da je vidio i čuo i da više ne želi da odgovara na pitanja i da traži da se suđenje nastavi u Sudu BiH.

Dalje je branilac naveo da se radi o tri priče svjedoka i da je na suđenju rekao da je svojim očima vidio, a nakon predočavanja iskaza da nije vidio nego da je čuo, svjedok navodi da je tačno da je sve čuo od logoraša, da T.R. nije vidio kad je vezan, ali je vidio kada se vratio iz Novog grada iz škola da je vezan da je bio T.J., G.A. i M.R.1, da ranije nije nije to govorio, jer je zaboravio. Branilac je tražio da svjedok kaže kako je izgledao M.R.1 kada je on bio u logoru i svjedok navodi dvadeset godina mlađe, misli da nije imao bradu, da je imao šarenu uniformu, opasač, da ne zna je li imao kakve oznake, da je tačno da je rekao da je bila vojna policija HVO, da ne zna ne piše im na čelu, bilo je nekih koji su nosili ljiljane. Zelene beretke, ne zna je li vidio M.R.1, potvrdio je da je D.R. zatekao na hodniku, nije vidio da je unosen u salu, nije vidio da je neko od njegovih srodnika odlazio kod njega kad je bio povrijeđen, možda je ulazio, ali nije vidio.

Na dodatni upit tužiteljice, svjedok je naveo da se svojih izjava ne sjeća i da mu se sjećanje postepeno nadolazilo, ali je branilac prigovorio, dodatnom ispitu tužiteljice, da nije suština, da li se svjedok može sjetiti ili se ne može sjetiti, ali kad se jednom sjeti ko je to uradio, pitanje je kako se poslije sjeti da to nije uradio taj nego uradio neki treći ili četvrti i na kraju da nije niko i da nije vidio nego da je čuo od nekog petog.

Na upit suda da se izjasni obzirom da je izjavio da je optuženog poznavao od prije rata, da li ga je vidio do momenta prepoznavanja sa fotografije CIPS-a, svjedok je potvrdio da je tačno da ga je poznavao prije 1991.godine i da ne zna je li ga poslije do prepoznavanja vidio i da ga je uživo vidio, sad na suđenju, ali je moguće da ga je vidio u Odžaku, prepoznao ga je na slici, konture lica su ostale na kartonu lične karte

Na upit tužiteljice svjedok M.S. je naveo da je bio ... u H. i da je dana 01.11.1991. godine pobjegao s ratišta u H., i došao u T. (BIH) gdje je živio do izbijanja rata u aprilu mjesecu 1992. godine, u selu nastanjenom srpskim stanovništvom, koje je napustio zajedno sa ostalim stanovništvom, jer je iz Slavonije počela da dolazi vojska i već je tada došlo nacionalnog odvajanja, da se nije osjećao ugrožen, jer nije vjerovao da će u Bosni biti rat, a iz Hrvatske su granatirali, ali nije bilo poginulih. Objasnio je da su krizni štabovi dogovorili da srpsko stanovništvo napusti sela, da bi mogla proći 108. brigada Hrvatske vojske, da napadnu Šamac i došli su u selo Novi grad, iz svih sela je bilo oko 1.400-1.600 stanovništva koje je u koloni napuštalo Novi grad. Rekli su im da idu za Bosanski Šamac u selo Miloševac, predali su naoružanje i raznim prevoznim sredstvima sa porodicama napustili Novi grad, okolo je bila Hrvatska vojska, Zbor narodne garde, imali su oznake HVO, Hrvatske vojske, Zelene beretke, kompletna ta formacija koja je bila na ratištu u Hrvatskoj prešla je u Bosnu, koju je poznavao. Opisao je da su mještani predali oružje, i da su ih već u koloni počeli batinati vojnici, zaustavljali su kolonu, pretresali, tražili, zlato, oružje i njega istukli četiri puta do Odžaka, među vojnicima je bila i jedna žena koja ga je udarila nogom, ime joj ne zna. Svjedok dalje navodi da kad su došli do silosa na ulazu u Odžak da su im oduzeli vojni policajci vozila i da su ih tu potrpali u autobus i smjestili u fiskulturnu salu škole u Odžaku muškarce, a žene i djecu kasnije su odvojili na drugo mjesto. U sali navodi da su ležali na parketu i strunjačama, u početku higijena je bila normalna, hranu su dobijali, ali posije tih devet dana je nastao pakao, da je u sali bila Vojna policija, bio je i M.R.1, kojeg nikada u životu nije vidio, vidio ga je tu, Pojašnjava u iskazu da je desetak dana upravnik bio K.I., a kasnije G.A., T.J., M.R.1, je bio čuvar, koliko se sjeća nije imao bradicu, vidio ga je u Sali. Za G.A. navodi da su mu pomoćnici bili T.J. i B.J.1 i da je viđao M.R.1 stalno sa njima i da je njega tukao, zlostavljao, tako što su dolazi u salu i izvodili i u hodniku ih stave uza zid u holu škole i tuku ih svakako, kundacima i na njima su učili borilačke vještine. Potvrdio je da je upoznao B.J.1 zajedno sa M.R.1, i da su ga njih dvojica jednom izveli i vratili nazad, tada je B.J.1 bio pijan i onda su čitali po godištima i nije se više htio javljati, navodi da se predstavio kao M.S.1, a ne M.S., jer nije smio da kaže pravo ime, zbog potjernice iz H. i odveli su ga jednu učionicu gdje su ga B.J.1 i M.R.1 zajedno tukli, nogama, šakama, čizmama, tada su doveli jednu ženu sa kojom je morao kao i M. "(...)" . Tukli su ga u mraku, tako da ne zna je li ga i G.A. tukao, bio je na nogama kad su ga počeli udarati, poslije je pao, gubio je svijest i u školi je bio 152 dana, od 08.05.1992.godine i M.R.1 je bio sa njima i u početku mjesec dana dok se nije

saznalo da Hrvatski specijalac, M.R.1 ga nije dirao, poslije su ga tukli dođe M.Z. sa svojom grupom i tuče ga, naprosto ni sam ne zna kako je tolike batine izdržao. Dalje navodi da je jednu noć došao M.R.1, kad su bili u školi u Novom gradu, misli da je to bilo devetog ili desetog juna, i ušao u salu i naredio da tuče S.M.2 i da je odbio da ga tuče i da ga je tada M.R.1 udario sa cijevi od puške po oba ramena i ništa više. Poslije ga je M.R.1 noću odveo sa tri Hrvatska vojnika, vidio je ambleme u hodnik, i M.R.1 mu je naredio da klekne, da stavi ruke na potiljak i počeli su ga tući nogama, ne zna šta je bilo dalje, poslije su mu logoraši rekli da je ubačen u salu, bio je tučen, bila su mu rebra polomljena, crna, žuta, jer je odbio da tuče S.M.2 i druge logoraše. Poslije te tuče T.J. mu je dao tablete od bolova, omogućio mu je da ode u toalet i da jede. Navodi da se dobrovoljno prijavio u neku 106-tu brigadu, da kopa rovove, da ode u vojsku, da pobjegne od njih, i odatle je otišao u Bosanski Brod i već je išao po ratištima i nije brojao dane i Bosanskom Brodu je vidio M.R.1, poslije ih je preuzela Brodska policija, koja nije nikog tukla, ni njega.

Na upit suda da ispriča šta se dešavalo u školi u Odžaku od 08.05.1992. godine svjedok navodi da ih nakon zatvaranja u školu prvih devet dana niko nije dirao, onda su počeli da ih uče hrvatske pjesme „Evo zore evo dana evo B.“, navodi da su svi logoraši vidjeli da su ga izveli te noći M.R.1, T.J., B.J.1. Došli su po njega i izveli ga u hol škole, poslije su izvodili druge i stavljali ih uza zid hodnika koji je dug 10-12 metara i čekaju u hodniku, i kad jednog vrata dovedu drugog, logoraši to vide i on je ispričao ljudima kad su ga vratili šta mu se dešavalo, pričao je G.S., I.L., I.J.. Tu noć prije njega su izvodili vidio je I.R., G.R. i G.S.. Navodi da kada su ga udarali bio leđima je okrenut zidu i vidio je da ga je prvo počeo udarati B.J.1 nogom, nogom ga je udario i G.A., kao da uče karate na njemu, onda su ga počeli šaketat i H.F.1 ga udarao šakom koja je bila kao malj i kad on udari nije više stajao izgubio je svijest i kada se osvijestio bio je u sali. Dalje na upit tužiteljice je li M.R.1 bio sa B.J.1, navodi da je tu bio i M.R.1, da ih četvorica izvode, a tukao ga je M.R.1 zajedno sa ostalih petnaest koji čekaju u holu, on ga je udarao šakama nogama i pet puta su ga tukli, tri puta je bio u komi, ostalo je nekako izdržao na nogama, dobijao je batine svaki dan tri mjeseca, a ovo je ispričao jedan događaj i da je ovaj čovjek (govori o optuženom) učestvovao gdje god je bila tuča. Za drugi događaj o kojem je govorio na upit tužiteljice navodi da se odnosio na njegovo odbijanje da tuče logoraše i S.M.2. Svjedok navodi da mu M.R.1 u Odžaku nije prilazio dva mjeseca i da mu je nakon toga, rekao da zna ko je i tada je shvatio da je to zbog S.M. i rekao mu ime njegovog šurjaka, i da je zbog pogibije S.M. propatila i njegova i šurjakova porodica. Nije se decidno na upit tužiteljice je li ga udarao M.R.1 izjasnio da jeste, rekao je da su udarali svi, zna daje B.J.1 pokušavao da na njemu uči karate.

Na upit suda svjedok je potvrdio da je u Novom gradu bio samo tri dana i samo jednom je dobio batine od M.R.1, da ga je dva puta udario puškom, po ramenima, misli kao opomenu, poslije u noći ga je izveo sa trojicom koju nije poznao i istukli su ga u hodniku škole u Novom gradu, tu ga je M.R.1 natjerao da klekne, i samo tada su ga tukli tu noć, u Odžaku su ih tukli svi kolektivno, njega je tuklo devet uhvate krug i njih devet ga je tuklo u Odžaku.

Na upit tužiteljice svjedok navodi da D.R. nije poznao, ali da je umro njemu i njegovom rođaku na rukama u Novom gradu gdje su bili zarobljeni, zna da je bio tučen i ubijen na kraju, navodi da su ga tukli svi, M.R.1, a H.F.1 “završio sa kundakom od poluautomatske puške“ drugi su ga tukli šakama, nogama. Za D.R. iskazuje dalje da su ga tukli svi u sali, ne sjeća se da su ga izvodili napolje, kad je pao, čovjek umire pred njima, tada je T.J. rekao da ga na nekim nosilima iznesu u hol ispred sale, iznio ga je sa njegovim rođakom M., bio je izmasakriran, obliven krvlju, ispadali su iz njega komadi džigere, komadi krvi, jetre, svi su ga tukli tukao ga je i M.R.1. Objasnio je da su ga vezali za stub kada je pao, ali da ne zna ko ga je zavezao za stub, vidio je gledajući sa strane. Misli da je tu noć prenoćio u sali, vidio je to ležeći 5-6 metara udaljen od T.R. i vidio je iz ležećeg položaja podižući glavu, vidio je da su ga logoši odvezali i odnijeli su ga ne zna ko i ne zna gdje su ga odnijeli.

Na upit suda je potvrdio da je vidio da ga udaraju, bio je okružen i vidio je ležeći kako ga tuku dok nije pao, svi M.R.1, G.A., B.J.1, T.J., I., svi čuvari koji su bili tamo i H.F.1 ga udara sa kundakom puške u gornji dio tijela.

Dalje na upit tužiteljice svjedok opisuje da je ležeći gledao kako ga tuku morao je gledati, da vidi da neće doći po njega, nije čuo da je M.R.1 nešto govorio dok su tukli T.R., ostali su psovali Jugoslaviju. Potvrdio je da je tamo upoznao Š.I. njega su tukli najviše Bošnjaci, nije vidio, ali je čuo

da ga je maltretirao M.R.1 i čuo je da ga je tukao sin, M.R.1 ga je tukao u sali, šakama, nogama, njemu su noge polomili. Sa Š.I. je razgovarao u autobusu kad su čekali razmjenu i razgovarali su o M.R.1 i tužiteljica je obzirom na različito iskazivanje svjedoka mu predočila zapisnik sa izjavom koju je dao u Kantonalnom tužilaštvu Orašje, dana 28.09.2011.godine da je izjavio „T.R. je pao na pod i oni su nakon nekog vremena prestali i spomenuli da su ga udarili, da su mu psovali četničku majku. Čuo sam ih kako govore, umrijet ćeš kao pas. Kada su ga prestali udarati netko od njih ali ja nisam vidio ko ga je dovukao do željeznog stuba. Svjedok je naveo da se ne može sjetiti tih riječi, potvrdio je kao što je rekao na glavnom pretresu, da nije čuo da mu M.R.1 nešto govori, ostali su im govorili da su četnici, to je bila uobičajena psovka i da se ne sjeća šta je govorio kada je davao izjavu o dešavanjima iz 1992 .godine, a izjavu misli da je davao tužiteljici 2011. godine tražio je da optuženi bude kažnjen.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog svjedok navodi da je tačno da je po dolasku iz H., otišao u T., a poslije u Novi grad i da su svi imali oružje, automatske puške, nisu imali mitraljeze, da nisu imali sanitet i on sam nije imao oružje, nije bio tu da zna ko je naoružao mještane srpskih sela, a tačno je da kad je došao u T. mještani sela su bili naoružani istim naoružanjem. Potvrdio je da su bili u koloni i da je dogovorno da lica srpske nacionalnosti predaju naoružanje da bi prešli u Miloševac. Vezano za kašiku za vađenje očiju koju je vidio kod jedne djevojke u Krstincu, nije vidio da su time nekom oči izvađene. Svjedok je potvrdio da je saslušan u Kantonalnom tužilaštvu Posavskog kantona u Orašju dana 28.09.2011. godine, a prije toga dana 08.06.2007. godine u Centru javne bezbjednosti Doboj, zapisnik pod brojem 11-02/4-230-740/07. a dao je iskaz u prostorijama Policijske stanice u Šamcu i da su na predloženim zapisnicima njegovi potpisi. Da je tačno potvrdio je da su se pošteni vojnici Republike Hrvatske u Bosanskom Brodu čudili koliko je bio tučen i da je imao lomove rebara i oštećenje dijafragme i lica i da je tačno da danas nije govorio na sudu o tome, ali da je spreman skinuti se da pokaže “ručni rad“ povreda., tamo je kopao rovove i htjeli su da ga vode u bolnicu. Potvrdio je da je u H. bio ... , a što se tiče sjećanja, da je teško da odgovori kad se bolje sjećao i nako toga mu je branilac predočio zapisnik, obzirom da nije na sudu govorio o povredama iz zapisnika od 2007. godine da je izjavio „Među njima najopasniji i najgori bili su G.A., B.J.1 i H.F.1. B.J.1 me je lično sa pet pripadnika Hrvatske vojske i HVO koji su bili lično nepoznati, bejzbol palicom, nogama i rukama, vojničkim čizmama polomio zube, polomio 12 rebara i oštetio dijafragmu, gdje i danas dan osjećam velike posljedice zdravstvenih problema. “Svjedok je za povrede kad su u pitanju lomovi rebara, oštećenja dijafragme, potvrdio da mu ih je nanio B.J.1 i 5 nepoznatih pripadnika Hrvatske vojske i HVO-a, i da su to druge batine, a prve su bile kolektivne, poslije nije imao lomova, liječio je sam sebe. Branilac navodi da tada u izjavi iz 2007 .godine, nije naveo da je u lomljenju i oštećenju dijafragme bio M.R.1, svjedok navodi da tada nije znao ko je M.R.1.

Potvrdio je da je tačno da je rekao „mjesec i po dana me nije dirao M.R.1“ i da je tačno da je rekao „kad je prošlo dva mjeseca, da je saznao za onog „k.“ i da je tek tad došlo do toga da ga M.R.1 tuče u Odžaku. Dalje je na upit branioca potvrdio da je školu u Odžak došao 08.05.1992. godine i da nije tačno da je iz škole u Odžaku otišao 08.07.1992. godine, ne poslije dva mjeseca, nego poslije tri mjeseca, nije imao orijentaciju o vremenu i misli da su u Odžaku bili devedeset dana (90), a kada mu je branilac predočio da je na zapisniku koji mu je tužiteljica predočavala izjavio „U Novom Gradu proveo oko 9 dana, i 9 dana“ pa navodi da je izjavio da je bio devet dan i da je tako tvrdio. Svjedok misli da je moguć lapsus i da je u Novom gradu bio tri dana i da je to tačno, dok branilac, navodi da je u Novom gradu samo prenoćio, svjedok je ostao ko tvrdnje da je bio tri dana, i da je lapsus na zapisniku da je bio devetnaest do dvadeset, nije devet dana nego je bio tri dana. Potvrdio je da ga je u Novom gradu M.R.1 tjerao da tuče druge logoraše i da nakon što je odbio, da su ga M.R.1 i još neki nepoznati vojnici pretukli nogama na kojima su bile vojničke čizme i da je zadnje što je čuo glas T.J. i repetiranje puške i da je rekao ostavite, i da ne zna koji je to bio dan, drugi, treći i da je halucinirao, da nije bio tu T.J., da je bio T.J., koji je rekao da je bio u Brodu. Svjedok navodi da je možda halucinirao i kada je davao iskaz 08.06.2007. godine, da se nakon dvadeset godina ne sjeća događaja, i da kad je sam sebe pripremao, da T.J. nije bio tu, bio je u Brodu, to mu je on rekao, da je tražio smještaj, centar gdje će ih strpati, dalje navodi da tu noć T.J. nije bio u Brodu, kad ga je M.R.1 tukao i dalje ostaje kod tvrdnje da je u Novom gradu bio tri dana i da se može sjetiti svega.

Branilac je svjedoku predočio zapisnik vezano za njegovo svjedočenje za D.R. sa izjavom datom 2011. godine da je izjavio „Ja sam lično vidio kada je u sali gdje smo mi bili smješteni H.F.1 poluautomatskom puškom papunkom počeo udarati D.R. po glavi i tijelu. Ostali vojnici ili policajci među kojima je bio M.R.1, su tada stvorili krug oko D.R., krug oko D.R. u sali i istovremeno sa H.F.1 su udarali D.R. nogama i šakama po tijelu“. Svjedok je potvrdio da je tačno da su ga tukli u sali i dalje mu branilac predočava iz iste izjave da je izjavio „D.R. tokom udaranja pao na pod nakon čega su ga oborili. On je svo vrijeme urlao je i jaukao i pitao“. Svjedok navodi da je buncao i da se dešavalo u sali, dok branilac navodi da tvrdi da se sve što je svjedok izjavio nije se dešavalo u Sali. Svjedok je za D.R. naveo da je čuo kako se zove kad je umro, ne zna kako je bio obučan, jeste ga vidio, ali ne zna tačno možda neko radno odijelo, da se ne može da sjeti i da nije siguran o kome se radi o T.R. ili o R.(D.), i branilac pojašnjava svjedoku da se obojica zovu R. i da svjedok misli da poznaje T.R.. Svjedok navodi da je vidio T.R. kada je pao i da ga neko od policajaca veže, ali da ne zna ko ni kako. Branilac mu predočava dio iskaza iz iste izjave da je izjavio „Za taj stub bio je svezan vojnim kaišem koji mu je stavljen oko vrata“. Svjedok navodi da je tačno da su ga svezali ko cuku, i iako je dva puta izjavio da ne zna kako je svezan, navodi da je vezan za vrat i da to izjavljuje kako je branilac konstatovao nakon što mu je predočio iskaz iz istrage. Dalje na upit branioca koju bi od svoje tri izjave prihvatio, navodi da bi prihvatio bilo koju svoju izjavu.

Svjedok je potvrdio da je na upit tužiteljice o tome je li neko činio kung-fu zahvate izjavu da je to radio B.J.1, a da je greška da je u izjavi u tužilaštvu od 28.09.2011. godine rekao da je to bi M.R.1, da je M.R.1 imao udarac šakom, nogom. Potvrdio je da su mu u Novom gradu rebra polomili B.J.1 i tih pet hrvatskih vojnika, a da su ga tukli svaki dan po istim povredama, i tada ga je tukao i M.R.1. Branilac mu predočava dio izjave iz istrage na tu okolnost, da je izjavio „B.J.1 mene je lično sa pet pripadnika Hrvatske vojske i HVO-a, koji su bili meni lično nepoznati B.J.1, bejzbol palicom, nogama i rukama, vojničkim čizmama polomili zube, polomio 12 rebara i ošteti dijafragmu. I danas osjećam velike posljedice zdravstvenih problema“. Svjedok navodi da je tačno kako mu je predočeno da je izjavio i da je tačno da ne piše da je bio i M.R.1, jer nije ni bio tada tu M.R.1.

Svjedok optužbe R.Đ. na upit tižioca je naveo da je 1992. godine živio u N.G. u kojem je bilo pretežno srpsko stanovništvo, a graničilo se sa selima sa hrvatskim stanovništvom, i pred početak rata bila je složena situacija i pošto su bili i manjini htjeli su da napuste taj prostor. Granatirali su im selo iz Hrvatske i to je bi početak rata, nije bilo poginulih. Da je postignut neki dogovor između Srpskog naroda i Hrvatskog i Bošnjačkog naroda u opštini Odžak, da srpsko stanovništvo preda oružje i da nakon toga u koloni pređu na srpsko područje. Objasnio je da su u koloni bili svi, muškarci, žene i djeca i da su 08.05.1992. godine, krenuli prema Odžaku, okolo je bila vojska Hrvatskog i muslimanskog naroda, uglavnom su bile oznake HVO, koji su držali tu ravninu. Na ulazu u Odžak su ih utovarili u kamione i muškarce odveli u školu u Odžak, oko 700 ljudi, ležali su na podu, u početku su imali hrane, a poslije su krenuli sa maltretiranjem, izvodili su ljude da ih tuku, udaraju, čulo se vrištanje, u sali su bili čuvari, iz Vojne policije, imali su oznake Hrvatsko vijeće odbrane, a muslimani oznaku ljljan, u Sali je vidio M.R.1 bi je stražar i fizički ga nije zlostavljao, viđao ga je kad je bio u smjeni i ulazio je u logor. Čuo je i vidio da izvode ljude i da ih tuku, obično su prozivali da se izađe u hodnik da tuku ljude. Sjeća se nekih imena stražara N., G.A., T.J., H., A.I. zv. „I.“, optuženog nije znao od prije, nije se puno promijenio, nije imao bradu i nije bio sijed. Učestvovao je u izvođenju ljudi u hodnik, njega konkretno nije maltretirao. Za T.R. navodi da je doveden iz M., u školu u Odžak, tokom dana je ušao unutra, njega je H.F.1 bukvalno ubio, udarcima metalnim dijelom puške sleđa, R. je bio alkoholičar nije znao ni gdje je i osim F. bili su i drugi stražari, bio je prisutan i M.R.1, nije vidio da je on tukao T.R.. Nije vidio ko ga je vezao za stub i sutradan je umro tako zavezan. Dalje navodi da je u logoru bio do 05.07.1992. godine, njega je maltretirao Č.I.1, M.Z. i razmijenjen je 05.07.1992. godine i na putu za razmjenu nije vidio M.R.1.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog svjedok je potvrdio da je prije rata živi o N.G. u koji su došli iz okolnih sela stanovnici srpske nacionalnosti, dva dana nakon bombardovanja, da je tačno da je srpsko stanovništvo naoružala JNA, i da su imali vojnu organizaciju i da su postojali komandiri jedinica, da je postojao rukovodni štab. Navodi da je to postojalo i prije početka rata. Teritorijalna odbrana Bosne i Hercegovine, bivša Jugoslavija postojala i po strukturalnom dejstvu je

ostala nepromijenjena i da je tačno da su oružje koje su dobili predali svi nakon dogovora da idu srpsko stanovništvo, nije bio u prostorijama škole u Novom gradu, da je od 08-og do 10-tog maja, bio u fiskulturnoj saki škole u Odžaku do 05.07.1992. godine kada je izašao. Svjedok dalje na upit branioca navodi da nije vođen u školu u Novi grad, u periodu dok je bio u školi u Odžaku, jer je izašao prije, pa mu je branilac predočio zapisnik od 10.12.2013. godine, Centra javne bezbjednosti Doboj, izjava je data u Modriči, i zapisnik je od 24.12.2013. godine dat u Tužilaštvu Posavskog Kantona i svjedok nakon uvida u potpise na zapisnicima navodi da su to izjave R.Lj. i da na njima nije njegov potpis. Branilac dalje u unakrsnom ispitu svjedoka vezao za njegove odgovor tužiteljici za T.R. D.R., navodi da nije bio u sali kad su se događaji vezano za njih dešavali, nije bio prisutan, može reći da je samo čuo da je čovjek umro da je to bilo nakon njegovog odlaska iz škole u Odžaku, možda od 5 do 1 dana kasnije.

Svjedok R.Lj. je na upit tužioca naveo da je sa porodicom do 19. aprila.1992. godine, kada je počelo granatiranje iz Hrvatske na Dubicu i Novi grad živio u N.G., tada je bio u ... i posjedovao je automatsku pušku i obavljao je u tom svojstvu na kretanje stanovništva, legitimisali ljude koji su se kretali, na ulazu u selo. Poslije 18.aprila.1992. godine, pošto je selo Novi grad, bilo okruženo Hrvatskim i muslimanskim stanovništvom, pokušali su da izađu iz okruženja prije granatiranja i u jednoj zasjedi je poginuo jedan čovjek iz Dubice i nekoliko ranjenih i tada je rat i počeo. Poslije toga su se stanovnici srpskih sela povukli u Novi grad, i bio je napad Hrvatske vojske iz Posavske Mahale, tada su ubijena dva čovjeka T.M.1 i S., ... iz Odžaka, od tada je faktički svaki dan bilo pucnjave i rata, za 22 dana, bilo je 10 mrtvih i 30 ranjenih u selu napadala ih je Hrvatska vojska iz Republike Hrvatske nije ih vidio, pričalo se da su u crnim uniformama i HVO sa područja BiH iz opštine Odžak. Svjedok je naveo da su 08.05-1992. godine, uslijedili pregovori ljudi iz Novog grada sa vojskom HVO iz opštine, tako je čuo nije bio prisutan pregovorima da im garantuju ako predaju oružje da će ih pustiti za Miloševac. Zna da su u pregovorima učestvovali B.N., P.M.1, Š.S. i T.D.1, da je rečeno da se mora u roku od sat vremena formirati kolona i da napuste selo. Pušku je imao, dobio je kao ..., iz policijske stanice u Odžaku kada je 28.09,1992. godine podignut rezervni sastav policije i svi su imali oružje, a ostale je naoružala vojska JNA, koja je dijelila oružje po selima. Svjedok je naveo da su se u koloni sa prevoznim sredstvima nalazili sa porodicama čitav Novi Grad, Dubica, Lipik i Trnjak, i da su krenuli prema Odžaku, na ulazu u Odžak su vojnici HVO-a, oduzeli vozila i naoružanje i muškarce u kamione, a žene u autobuse nije vido oznake na vojnicima bila je noć, ali kad su ih oko dvanaest sati noću uveli u salu video je oznake. Naveo je da je u sali u Odžaku bio sa ocem i bratom, da je bilo oko 500 ljudi, a u Stroluku oko 140 ljudi, žene i djeca su dan dva bile u školi, poslije su ih rasporedili po kućama. Prilikom ulaska u salu u školi u Odžaku vidio je stražare HVO, odmah su ušli u sportsku salu, stražari su bili Hrvati i Muslimani, imali su naoružanje i uniforme, niko im nije rekao da su ratni zarobljenici, tako smatra, a to su im govorili iz opštine, da su zavedeni. U Odžaku je bio dva mjeseca i šest mjeseci u Slavonskom Brodu. Opisao je boravak u fiskulturnoj dvorani dva mjeseca koliko je bio, da je nekoliko ljudi u sali ubijeno, da su ljudi premlaćivani i njega su izvodili 5-6puta. Kada je upravnik logora G.A. bio u smjeni je bilo najviše premlaćivanja, stražari su bili K.I, T.J., B.J.1, M.R.1, za kojeg navodi da je često dolazio, da mu je dužnost bila da izvodi ljude iz sale na udaranje, imao je šarenu HVO uniformu i naoružanje. Stražari su imali kancelariju na ulazu, u školu u holu ispred učionica, u tome hodniku su najčešće udarali i u njihovim kancelarijama. Naveo je da su ga dva puta udarali, da su ga vozili u bolnicu, bio je na aparatima, da je doktor H.F.2, tražio da ostane u bolnici, ali su ga vratili, drugi puta kada su ga tukli bio je i M.R.1 koji ga je tukao čizmama i palicom, a G.A. je tjerao da ga tuku i sražari koji ga nisu hteli tući, to je bilo polovinom šestog mjeseca. Za T.R. navodi da je ubijen u sali, da je pred kraj juna doveden iz Modriče u Odžak, udarali su ga, inače je bio alkoholičar i hodao je po sali, stražari mu to nisu dali i svezali su ga za stativu za odbojku, onda su ga svi stražari na smjenu udarali, među njima M.R.1, H.F.1, G.A., svi su ga stražari tukli. Tukli su ga i prije nešo što su ga zavezali, kundacima, puškom, palicama, a bio je svezan predveče, vezanog su ga tukli u sjedećem položaju i ujutru je bio mrtav. Bio je udaljen desetak metara od njega, gledao je kao i ostali, kako ga udaraju vidio je da ga M.R.1 udara kundakom puške svuda po tijelu, svi koji su ga tukli, psovali četničku majku, ne zna je li M.R.1 i pojasnio je da su T.R. ujutro našli mrtvog svezanog za stativu. Ne zna ko ga je odveo, a stražari su ga iznijeli iz sale. Na dalji upit tužiteljice navodi da je D.R. ubijen, tada su došli neki iz Hrvatske vojnici, izveli su ga iz sale, kada su ga vratili bio je, bio je sav isprebijan, povraćao je krv i njega su ujutru zatekli mrtvog. Tukli su ga u hodniku ti koji su ga izveli

i došli iz Hrvatske, nisu bili sa njihove opštine, nije vidio kako ga tuku, bili su u hodniku, čuo je samo da jauče u hodniku. D.R. su tukli misli u drugoj polovini juna mjeseca, branilac je prigovorio pitanju tužiteljice, je li tada bi prisutan optuženi M.R.1, jer je svjedok rekao ko je izveo i tukao D.R., u svjedočenju nije spominjao optuženog, nego hrvatske vojnike.

Dalje na upit tužiteljice svjedok je naveo da ne zna, ko je maltretirao D.V.1, a za M.M.1 navodi da su ga tukli svi, G.A., stražari tukli su ga i izvodili iz sale, 30-40 puta, nije bio prisutan kada su ga udarali. Potvrdio je da poznaje K.Ž., njega je tukao M.Z., i P.D. su tukli, N.D.2, ali ne zna ko ih je tukao, zna da su tukli N.D.2, tukli su ga G.A. i ostali, za G.S. navodi da ga ne poznaje, a Š.I. poznaje, njega je tukao njegov sin, ostali stražari. Potvrdio je da je M.R.1 viđao, ali da ne zna šta se dešavalo u hodniku, poslije je odveden 09.07.1992. godine u Novi grad, naveče je odveden u Slavonski Brod, razmijenjen je 07.01.1993. godine. Potvrdio je da je o dešavanju u školi u Odžaku davao izjave, državnim organima u Osijeku, Sarajevu, Orašju, tri puta je davao izjave istražiteljima. Potvrdio je da su sve njegove izjave koje je davao identične izjavi koju je dao na glavnom pretresu. Tužiteljica je svjedoku predočila zapisnik sa njegovom izjavom i potvrdio je da su njegovi potpisi na zapisniku sačinjenom u tužilaštvu u Orašju dana 24.12.2013. godine, da objasni zašto je danas na njeno pitanje rekao da ga je tukao M.R.1, a u izjavi koju je dao u tužilaštvu izjavio je „Znam da je među ovim ljudima što su tukli T.R. bio i H.F.1 i M.R.1“, navodi da ga tužilac nije pitao i da zato nije spomenuo M.R.1 da ga je tukao, da su ga za M.R.1 usput pitali, a izjavu je davao za Š.I., da je tačno da je tada davao izjavu za A.I. zv. „I.“, a ne za M.R.1 da ga zato nije ni spominjao niko ga nije pitao, a tačno je da je M.R.1 naveo da je udarao T.R., tačno je da tad nije rekao da je njega tukao, rekao je uopšteno da su ga tukli bez navođenja imena, nisu mu tražili poimenično da navodi.

Tužiteljica je svjedoku predočila zapisnik sa izjavom datoj ovlaštenoj službenoj osobi L.B. dana 10.12.2013. godine u predmetu M.R.1 u Policijskoj stanici u Modriči, da je tada izjavi „Na vaše pitanje: „Da li sam poznavao M.R.1?“ mogu da kažem: „Imenovanog nisam poznavao prije rata, ali sam ga upoznao za vrijeme boravka u logoru. Znam da je bio zatvorski stražar. Mene lično nije tukao. Znam da su drugi logoraši govorili kako ih je M.R.1 tukao kad su izvođeni u prostoriju gdje su vršena premlaćivanja. Ovom prilikom ja se stvarno ne mogu sjetiti o kojim logorašima se radi s obzirom da sam i ja tada već bio u veoma teškom zdravstvenom stanju.“ Svjedok je naveo da kada je davao izjavu nije znao da je on bio tu, poslije je to čuo od brata od čiče, kada su ga osvješčivali, kad su ga nosili u bolnicu, događaja se ne sjeća bio je u nesvijesti, nije ni tada vidio M.R.1 prije nego se onesvijestio, bio je mrak, svi stražari su ga tukli, nisu vidjeli M.R.1 da ga tuče ni njegov brat ni čiča. Pojasnio je da je tada G.A. tjerao sve stražare da ih tuku, ne zna tačno ko je njega udarao, nije vidio bio mrak ko ga je udarao, ali zna da je bio u smjeni nije ga vidio, nije siguran da ga je M.R.1 tukao. Na početku je u kancelariji bilo svjetlo, tada je video G.A., M.Z. i onda su ga izveli u hodnik gdje je mrak i u hodniku ne zna ko ga je tukao.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog svjedok navodi da je tačno da su u Novom gradu pretežno bili nastanjeni Srbi, u koji su došli mještani okolnih srpskih sela, da je tačno da su bili naoružani od strane JNA i imali formirane vojne jedinice sa komandnim kadrom, kao prava vojska. Branilac je svjedoku prezentirao zapisnik od 10.12.2013. godine PS Modriča- Ministarstvo unutrašnjih poslova Centar javne bezbjednosti Doboj da je izjavio „Za vrijeme mog boravka, od premlaćivanja od strane stražara preminuli...“, i T.R.“, da tada nije govorio da je nešto vidio ili čuo, a danas da je pričao kako ga je M.R.1 udarao kundakom i nogama, pa branioca interesuje obzirom na različita svjedočenja, je li upšte vidio kako je stradao T.R., zbog čega tada nije za T.R. vezao M.R.1, pa ni druge. Svjedok je naveo da nije pitali, ali da je vidio da je T.R. ubijen u sali i da je u Orašju spomenuo da ga je M.R.1 tukao, u Orašju su ga pitali i da je rekao je svi stražari i M.R.1, izjavu je davao za A.I. zv. „I.“, da ga je tužilac usput pitao zna li M.R.1 zato ga je dodao, a u policiji u Modriči iste godine i istog mjeseca, svjedočio je za M.R.1 i nije ga spominjao za T.R., navodi da ga nisu pitali kako je T.R. zadobio povrede od M.R.1, da je u tužilaštvu naveo da su ga svi stražari tukli. Branilac svjedoku predoča zapisnik sa izjavom iz tužilaštva „Znam da je među ovim ljudima, koji su tukli T.R. bili H.F.1 i M.R.1.“ Branilac navodi da je u toj izjavi dodao M.R.1, ali da nije opisivao da ga je tukao kundakom i nogama kao danas na glavnom pretresu, svjedok objašnjava da ga nisu pitali, čime ga je tukao, da je glavno da je rekao da je udaran. Dalje na unakrsni ispit branioca svjedok navodi da su T.R. počeli tući poslijepodne oko 16-17 sati, da je poslije bio vezan

oko 18. sati za odbojkaški stub, tuklo ga je četiri-pet stražara koliko je ih bivalo u smjeni, tukli su ga palicama, puškama, nogama. Nije vidio čime je bio vezan za stub, bio je udaljen od njega sedam-osam metara ili deset metara i da su sjedili i gledali kako ga tuku do ponoći.

Svjedok D.V.1 na upit tužioca je naveo da pozaje M.R.1 od prije rata, da je živio do rata u N.G. u opštini O., u kojem su živjeli Srbi i nešto Hrvata. Sjeća se da je za nega rat počeo nakon padanja prvih granata u aprilu iz Hrvatske, inače objašnjava pošto je selo bilo okruženo HVO-om i vojskom iz Republike Hrvatske da su držali straže kao rezervisti JNA. Znao je da su vojnici iz Hrvatske, jer je čuo kako govori i nosili su crne uniforme sa oznakom HV, vojnici HVO-a su imali na lijevom rukavu natpis HVO, Zbor narodne garde imao je oznaku ZNG, HOS-ovci su imali isto na rukavu slovima, piše HOS, viđao ih je za vrijeme dok je čuvao stražu. Za stražu navodi da je bila seoska straža, da su stražari bili naoružani, imao je automatsku pušku koju je dobio iz svoje jedinice Jugoslovenske Narodne Armije kasarna D., vojna pošta Dalje je opisivao ratna djelovanja na tom području između srpskih i hrvatskih snaga, da je bilo poginulih u toku noći od 19. aprila do 8. maja.1992. godine, da su tada na nivou dva krizna štaba, srpskog u Novom Gradu i hrvatsko – muslimanskog postigli dogovor da opkoljeni Srbi mogu napustiti teritoriju Odžaka pod uslovom da napuste svoju nepokretnu imovinu, a ono što mogu da ponesu sa sobom, da idu u selo Miloševac kod Modriče. Nije bio u kriznom štabu, za dogovor mu je rekao, rođak koji je bio komandant odbrane sela, rezervni oficir JNA i prijatelj B.Z., ali Hrvati su izigrali dogovor i presjekli su kolonu na ulazu u Odžak, u kojoj su bili srpski stanovnici iz Novog Grada, Donje Dubice i Trnjaka i malo ljudi iz Slavonskog Broda. Kolona se kretala prevoznim sredstvima iz Novog grada na punktu je bio K.B.3 koji je popisivao oružje koje su predavali vojno sposobni muškarci, oružje su predali HVO-u i Specijalnoj jedinici Hrvatske vojske “Č.”, zna da su to oni da je lično poznavao Č. od napada na Novi grad. Svjedok je naveo da je kolona zaustavljena kod tvornice stočne hrane na ulazu u Odžak, od strane Hrvatske vojske i HVO, tu su odvojili muškarce u kamione, a žene i djecu u autobuse, odveženi su u školu u Odžak. U Odžaku su prošli kroz “špalir”, tu su ih dok su prolazili tukli O.T., Č.M. momci iz N.S., D.S., imali su maskirne, šarene uniforme sa HVO oznakom na rukavu, tukli su ih kundakom, letvom, nogom, a R.B. su udarili letvom po očima. Objasnio je da je u školu došao 08.05.1992. godine i ostao najdalje do 10-07.1992. godine, da ih je u fiskulturnoj sali bilo oko 700-800 muškaraca, da se smjestio negdje u sredini, tu je bio za svo vrijeme boravka, jer su najgore prolazili oni koji su bili po čoškovima, nisu mogli izlaziti iz sale, jer tu bila Vojna policija 102. brigade HVO-a oni su najčešće čuvali logor, lično je poznavao M.Z., T.J., G.A., H.A., T.A.2, B.J.2, A.M.2, nekog M. iz G., Stražari su bili M.R.1, H.B., oni su bili drugačije obučeni imali su crne opasače, uniforme su im bile šarene, nisu imali palice, a imali su oznake HVO 102. Brigade, pored njih stražari su bili A.H., A.I. zv. „I.“, A.B., H.F.1, Š.M.1. Na dalji upit tužiteljice je naveo da se G.A. deklarise kao zapovjednik logora u školi, ali da je po njemu prvo zapovjednik bio P., pa Č.M. , poslije njih G.A., njemu su bili podređeni T.J., B.J.1, M.Z., koji je bio komandir voda. G.A. je govorio, da je on Bog života i smrti, da su mu zamjenici T.J. i B.J.1.

Svjedok dalje na direktan upit tužiteljice navodi da sa M.R.1 nije imao direktan kontakt osim jednog slučaja, ali da je bio stalno tu u školi. Svjedok je objašnjavao da su u Strolitu bili bogatiji ljudi, a kada su imali gubitke, tukli su ljude u školi, kaže bili su kolateralna šteta. Navodi da je jednom bilo veliko prozivanje da su mu na povratku sa batinanja pali na noge T.O. i D.D.1 bilo je puno krvi na njemu od T.O., M.V.1, M.V.2, jer su bili tučeni u hodniku i prišao mu je D.M.2 zv. “P.” i pitao ga “Jesi li gladan?, stavio mu je čizmu pod bradu. Objašnjava da je čutao i da je znao je da to znači da liže krv, tada su sa njim bili M.R.1 i D.M.2 zv. “P.”, M.R.1 mu je tada rekao, nešto u smislu što ne poslušam gospodina, pa se sagneo da jede krv, M.R.1 nije tražio da laje, jer tada iz usta ispada krv, da su to tražili D.M.2 zv. “P.” i njegova pratnja, dok je jeo krv D.M.2 zv. “P.” i njegova pratnja su ga udarali nogama. Dalje navodi da su natjerali M.R.2 da mu pomogne da jede krv, ne zna tačno ko, D.M.2 zv. “P.” ili njegova pratnja je to rekla da mu pomogne neki djedica.

Tužiteljica je uz dozvolu suda predočila zapisnik o saslušanju svjedoka koji je dao u tužilaštvu u Orašju njoj lično Ivanki Stanić dana 04.12.2013. godine, koji je potvrdio da je dao izjavu i da su njegovi potpisi na zapisniku, da objasni razliku iskaza sa glavnog pretresa, da nije bila njegova krv, da ga nije tukao M.R.1, jer je dao drugačiji iskaz u istrazi vezano za dešavanje u vezi D.M.2 zv. “P.” da je izjavio „On je jedne večeri došao sa još drugih još meni nepoznatih lica, a to su one jedinice koje nisu bili vojni policajci, koji su naručeno zlostavljali, stražere je njih sprovodio

tada M.R.1. Sjećam se da je bio zlostavljan M.V.2, T.O., M.V.1 al u hodniku pa to nisam vidio. Znam da su ih uveli u salu, jedva su stajali od bolova. Pošto sam bio smješten pored ulaznih vrata u salu kad su uneseni M.V.1 i T.O., pridržao sam ih. Sa njihovih tijela je lila krv na patos u mojoj blizini. Ta noć je bila dosta vidljiva i vidio sam tu krv. Stražari M.R.1, T.J. i D.M.2 zv. "P." su hodali po sali i osvjetljavali su sebi sa baterijskim lampama. D.M.2 zv. "P." se zaustavio pored mene i pitao „Da li sam gladan?“, a onda je rekao: „Tolika je hrana ispred tebe!“, tada mi je stavio čizmu ispod vrata i natjerao me da polizem krv koja je lila od T.O. i M.V.1. Ja sam to prvo ignorisao a onda je M.R.1 viknuo: „Šta čekaš!“, ja sam se spustio na koljena i ruke i počeo lizati krv, a oni su me počeli udarati nogama po rebrima i slabinama. Tada me je nekoliko puta nogama udario i M.R.1. Čuo sam da je M.R.1 tada rekao M.R.2 da i on dođe i da mi pomogne u lizanju krvi. M.R.2 je došao, spustio se na noge i počeo sa mnom lizati krv, a D.M.2 zv. "P." je tražio da lajemo kao psi jedan na drugoga što smo mi i uradili a oni su se svi tome smijali i to je bilo ponižavajuće. Ovo lizanje krvi, naše udaranje i omalovažavanje je trajalo najmanje deset minuta sve dok nismo polizali krv.“

Svjedok navodi da on ne vidi razliku u svojim izjavama, da je događaj malo drukčije opisao, ali da je sve isto kako je rekao na suđenju, da je prošlo puno vremena i nije siguran kako mu je rekao, vidio je ležeći te hlače koje je nosila policija tako da su u šutiranju pored D.M.2 zv. "P." ljudi, šutirali i stražari i ostao kod tvrdnje da su njegove izjave iste, ne tvrdi da je rekao da je M.R.1, rekao je neko i da nije rekao u istrazi da ga M.R.1 udario nogom, samo je govorio o plavim pantalonama, da je te pantalone nosio M.R.1, da su u tuči "učestvovali" i plave pantalone. Dalje na upit tužiteljice navodi da ga je sigurno tukao D.M.2 zv. "P." i neko iz njegove pratnje i M.R.1, koji ga je udario nogama, imali su čizme, udarce je zadobi u rebra, stomak i u noge, ali svjedok nije odgovorio na upit tužiteljice je li tačno što je govorio u istrazi, samo je rekao " idemo dalje."

Branilac je prigovorio daljem načinu ispitivanja tužiteljice, koji ne može koristiti, kod predočavanja iskaza svjedoku u direktnom ispitu uz navođenje pogrešne izjave svjedoka na glavnom pretresu, kako svjedok nije izjavio, da mu je neko reko da liže krv M.R.2, da je svjedok, kako su čuli branilac i sud je na glavnom pretresu naveo da je M.R.2 rekao da krv liže D.M.2 zv. "P."

Nakon prigovora branioca, iako je svjedok tvrdio da je isto rekao u istrazi i na glavnom pretresu, tužiteljica je predočila dio iste izjave svjedoku da je izjavio „Čuo sam da je M.R.1 tada rekao M.R.2 da i on dođe i da pomogne u lizanju krvi. M.R.2 je došao, spustio se na koljena i ruke i počeo sa mnom lizati krv.“ Svjedok je pojasnio da mu je M.R.1 rekao da poslušaj gospodina, nakon što je neko rekao da mu pomogne M.R.2 da liže krv, ali da se ne sjeća ko je to rekao.

Branilac je stavio prigovor na dalje ipitivanje tužiteljice i tražio je da se svjedok izjasini, da nikad nije rekao da ga je M.R.1 udario, osim ovog događaja vezano za D.M.2 zv. "P." i da nije govorio da ga je M.R.1 udario i da mu je curila krv, svjedok navodi da mu nije išla krv od udarca M.R.1, krv je bila od drugih ljudi koju je lizao, njemu tom prilikom krv nije ni tekla niti je krvario, iz nosa i usta, nije lizao svoju krv. Potvrdio je da ga M.R.1 nije tjerao da laje kao pas, da ga je tjerao D.M.2 zv. "P." i drugi, da laje kao pas dok je lizao tuđu krv. Potvrdio je da stražari M.R.1 i ostali su imali crne opasače, a Vojna policija da je imala bijele opasače.

Na dalji direktan upit tužiteljice svjedok je naveo da je D.R. kojeg poznaje, doveden iz M., poslije 08.05.1992.godine, vjerovatno u junu, on je već bio u sali, doveden je sa nekih 40-50 M., njega su ubili stražar i vojni policajci u Odžaku, tukli su ga u hodniku i u sali gdje je i umro. Objasnio je da su ga tukli u grupama, T.J., bio je A.I. zv. „I.“, M.R.1, ne zna ko ga je prozvao u sali, stalno su ulazili i izlazili, ne zna ni ko ga je izveo iz sale, jer su ga tukli i u hodniku i u sali poslije, za sebe navodi da je bio desno od vrata, na tri metra, od predhodnika, onda je bio hodnik. Na ponovni upit tužiteljice da kaže ko je izveo D.R. iz sale, svjedok iskazuje da misli M.R.1 ili A.I. zv. „I.“ ili obojica zajedno, da su ga prozvali, bateriju upere "ti". Svjedok objašnjava da je kad je doveden iz M. imao na sebi gornji dio SMB uniforme, misli da su ga negdje drugo tukli, jer kad su ga doveli u salu bio je zbunjen, kad su ga izveli u hodnik čuo je jauke, tuču, D.R. je molio da ga ne ubiju, dugo su ga tukli, dvadesetak minuta do pola sata, i da su ga u salu vratili koji su ga izveli A.I. zv. „I.“ i M.R.1, bio je krvav, polomljen deformisan.

Na upit suda je li vidio ko ga je uveo svjedok je naveo da sve traje iz sekunde u sekudu, sad prozove A.I. zv. „I.“, pa M.R.1 onda T.J., da ne zna ko ga je izveo od stražara, zna ove koji su bili i zna da je čovjek ubijen, ali da je izveden u hodnik o tome nema dvojbe, izveo ga je neko od stražara.

Dalje u direktnom ispitu tužiteljice navodi, da su kod stuba D.R. tukli nogama i rukama T.J., sa palicom ga je tukao G.A., nogama ga je tukao M.R.1, a na kraju ga je puškom udario H.F.1, da je bio vezan za odbojkaški stub, konačno na upit tužiteljice o kome svjedoči, svjedok navodi da je svjedočio za T.R., a ne za D.R. za kojeg ga je tužiteljica pitala.

Tužiteljica nastavlja ispit svjedoka za D.R., koji navodi da mu je D.R., brat od strine, da je zajedno sa njim doveden u školi 08.05.1992. godine. bili su zajedno u sali. Za D.R. svjedoči da je u noći 03-04.07.1992. godine, nešto bilo, imao je utisak da su imali namjeru da fizički uklone što više ljudi, ali umro je samo D.R.. Ljude koje su izvodili, a bilo je dosta vojnika, vraćali su se polumrtvi, njega nisu izvodili u hodnik, tu noć su stražari bili T.J., G.A., B.J.1, M.R.1, A.I. zv. „I.“, H.F.1, i vojske sa strane. Koliko se sjeća izvodili su domaći stažari koje je nabrojao pojedinačno tu noć i R.Lj., D.S.2, K.M., D.R. kojeg je izveo koliko se sjeća A.I. zv. „I.“, poslije su D.R. koji je u hodniku urlikao ubacili u salu, na nekom šatorskom krilu ili ćebetu. Dalje na upit tužiteljice iskazuje da nije vidio šta se dešava u hodniku, ni ko je bio u hodniku, da je batinanje trajalo oko pola sata, koje se za D.R. završilo kobno, da ga je vidio u predhodniku sale, nakon što su ga unijeli. Objasnjava da D.R. nije znao ništa, bio je sav krvav, uglavnom po glavi, nije ništa govorio, na upit tužiteljice, je li mu poznato ko je uzrokovao smrt D.R., svjedok navodi da zna ko je ulazio i izlazio u salu, da je D.R. dva tri sata nako što su ga unijeli u salu umro, koliko zna sahranjen je u Novom gradu, tako je čuo. Dalje na upit tužiteljice vezano za T.R., svjedok navodi da je već ispričao nešto, da je doveden sa logorašima iz M., da ga zna, da je u školi ubijen surovim batinanjem. Navodi da su ga sa ostalim iz M. doveli premlaćenog, nije vidio čuo je da su ih u hodniku fizički maltretirali, prije ulaska u salu, bili su tu T.J. i G.A., nije vidio u hodniku ko ih je maltretirao. U sali je T.R. bio kod stuba nije hodao po sali, poslije su ga izveli, imao je SMB bluzu, u hodniku su ga premlati, tako da kad su ga vratili, bucao je, poslije su se vratili do njega T.J., G.A., M.R.1, A.I. zv. „I.“, onaj što ga je udario puškom, i tu su ga kod stuba udarali, onako kako je već opisao. Dalje navodi da je G.A. rekao da ga vežu za stub, i vojnim lisicama za stub ga je vezao M.R.1 ili A.I. zv. „I.“, ne može se tačno sjetiti, tako vezan je iza pola noći, bliže jutru je tu noć umro.

U daljem direktnom upitu tužiteljice, svjedok je naveo da poznaje Š.I., da je zajedno sa njim bio u sali, da ga je M.R.1 tukao u sali, to je vidio, u hodnik ga je izvodio gdje su tukli u hodniku. Potvrdio je da poznaje M.M.1, viđao je da ga odvođe, u hodnik, da mu je pričao da ga je tukao M.R.1, ali mu nije rekao kako i svi ostali. Za M.S., na upit tužiteljice navodi da se ne sjeća da ga je M.R.1 dirao u sali u Odžaku, ali u Novom gradu jeste, to zna jer je u školi u Novom gradu bio dvatри dana, tu ga je dovela Vojna policija, bile su razmjene. M.R.1 ga je prozvao, izveo i kada se vratio bio je izgruvan, a spavali su blizu, pa mu je rekao da su ga "udesili" M.R.1 i dva hrvatska vojnika, samo mu je rekao da su tražili da klekne i da stavi ruke iza glave da ga tuku. Dalje na upit tužiteljice navodi da je poznavao S.M.1, na opasku suda da to ime nije sadržano u optužnici, tužiteljica je tražila da se svjedok izjasni o tome vezano za tačku 7. optužnice, da su to činjenice koje je saznala u toku istrage, a odnose se na općenito ponašanje M.R.1 u toku rata, to lice nije ni navedeno u optužnici kao oštećeni, svjedok je iznio svoja posredna saznanja o M.R.1 kao osobi i lično što je vidio da je M.R.1 radio u ... u O. i u ... u N.G.. Svjedok je dalje opisao svoje osjećaje za vrijeme boravka u školama, da je bi ponižen, da se bojao za svoj život, osjećao je bolove od udaraca. Svjedok je dodao da je u vezi ratnih dešavanja davao izvještaje, četiri ili pet puta.

Tužiteljica je svjedoku predočila dio iskaza iz istrage, koji se odnosi na njegov svjedočenje vezano za T.R., koje se razlikuje od svjedočenja na glavnom pretresu da je tada izjavio „Što se tiče smrti T.R., poznavao sam ga prije rata samo površno, jer je on živio u M.. Ja se ne mogu desiti tačnih detalja njegove smrti međutim sjećam se da je njega batinala ista ova grupa stražara koja je batinala D.R.. Ne znam da li je to bilo iste noći kada je batinan D.R. ili kasnije ali se sjećam da je D.R. u logor naknadno doveden sa grupom zarobljenih iz M.. Dobro se sjećam da sam vidio da je on također bio u lošem stanju i da je halucinirao i H.F.1 ga je svezao za stub, nosač od odbojkaške mreže. Također se sjećam da je H.F.1 udario kundakom puške papovke po glavi koja se od siline udarca raspala. Još mu je i viknuo „Šta drečiš, majku ti jebem!“ Od stražara je tada bio prisutan

sigurno i T.J.“. Pitanje, da li je M.R.1 udarao ili na drugi način ostvarivao kontakt sa T.R., tom prilikom dali ste odgovor: „Ne sjećam se!“

U unakrsnom ispitu branioca optuženog svjedok je potvrdio da je A.I. zv. „I.“ prozvao D.R., da su ga tukli u hodniku i da on nije vidio ko ga je tukao u hodniku, da su ga poslije unijeli unutra i da je tu umro. Branilac mu predočava da je na pitanje tužiteljice odgovorio da je njega batinala ista grupa koja je pretukla D.R., a da je na njegovo pitanje odgovorio, da nije mogao vidjeti ko ga tuče u hodniku, da je to fizički nemoguće, da objasni, jer je na njegovo pitanje, rekao da nije mogao vidjeti ko tuče D.R. u hodniku, a za T.R. navodi da ga je tukla ista grupa kao i D.R. za koju je rekao da je nije vidio.

Svjedok je potvrdio da je tačno da nije vidio ko u hodniku tuče D.R., da je grupu vidio to veće, nije vidio da je tukla u hodniku T.R. grupa T.J., G.A., M.R.1, A.I. zv. „I.“. Svjedok nije želio da pojasni, izbjegavao je da na unakrsni upit branioca odgovara.

Na pitanje suda potvrdio je da su zapisnici koje mu je tužiteljica prezentirala sa njegovim potpisom.

Branilac je nastavio sa unakrsnim ispitom vezano za njegov iskaz za T.R. iz istrage da se ne sjeća odnosa M.R.1 i T.R., tužiteljica je prigovorila da je svjedok izjavio da ih je zamijenio.

Branilac je ostao kod pitanja svjedoku da je predhodno govorio o T.R., da je možda govorio o T.R., ali da imenom i prezimenom poznaje T.R. da je isključivo o njemu govorio i da mu je tužiteljica predočila cijeli iskaz za T.R., u kojem je iskazu rekao da se ne sjeća da je M.R.1 bilo šta radio u vezi T.R., svjedok je odgovorio da se ne sjeća da je tako rekao tužiteljici i da se njih dvoje možda nisu razumjeli. Svjedok je potvrdio da mu je M.S. pričao da su ga tukli M.R.1 i dva hrvatska vojnika, vidio mu je modrice po glavi, ali nisu detaljisali, rekao je da ga sve boli, nije M.S. zavrivao pod majicu da vidi rebra, a ni M.S. nije o tome pričao.

Prije početka ispitivanja svjedoka tužiteljica je informisala sud da svjedok ima zdravstvenih problema, da je imao u skorije vrijeme dva moždana udara te zamolila za pažljivo postupanje prema svjedoku. Nakon navedenog objašnjenja u direktnom ispitu tužiteljice svjedok G.M.1 navodi da je prije rata živio u T. sa porodicom, po nacionalnosti selo je bilo više nastanjeno hrvatskim stanovništvom, nego srpskim stanovništvom. U T. objašnjava počela su ratna dešavanja u aprilu 1992.godine, da su došli hrvatski vojnici iz Slavonije, i da su im komšije Srbi rekli da idu u Donju Dubicu. Prije nego su taj dan napustili selo, čuvali su straže, imali naoružanje koje im je dala JNA, tada se nije ništa dešavalo, počelo je dolaskom hrvatske vojske koja je pucala po njihovim kućama, zbog toga su otišli u Dubnicu, a nakon dva dana u Novi grad, na koji su pucali hrvatska vojska iz Odžaka i Trnjaka, pored toga bacane su granate na Novi grad iz Hrvatske preko Save, bilo je poginulih, ali se ne sjeća svega. U Novom gradu je ostao do 08.05.1992.godine, kada su im rekli da predaju oružje, i da idu za Miloševac, takav je napravljen sporazum u Kriznom štabu, da na ekonomiji predaju oružje i tu su oružje predali hrvatskoj vojsci, a kad su došli do Odžaka odveli su ih u školu. Za oružje zna da su ga predali Hrvatskoj vojsci, po uniformama i oznakama HVO. Svjedok navodi da su u Novom gradu bili stanovnici srpske nacionalnosti, muškarci, žene i djeca, njih oko sedam stotina iz sela Trnjaci, Donja Dubica, Lipik, da su ih nakon predaje oružja kamionima prevezli u školu u Odžak, hrvatski vojnici i da su ih smjestili u salu.

Na upit suda da objasni koja je vojska bila, jer je pomenuo oznaku HVO, svjedok je naveo da se radi o Hrvatima obučanim u uniforme iz Republike Hrvatske, a bilo je vojske sa njihovog područja, dvije vojske.

Svjedok dalje na direktan upit tužiteljice naveo, da su dovedeni u sportsku salu u školi u Odžaku, da ih je muškaraca bilo u oko 750., čuvali su ih stražari, Hrvatska policija, nisu se mogli slobodno kretati niti izlaziti iz škole. Ostao je kod tvrdnje da se radilo o stražarima hrvatskim policajcima, poznavao je nekoliko policajaca iz Hrvatske, K.I., G.A., T.J. za koje je rekao da su živjeli u Odžaku, nosili su bijele opasače, slovo “U” na vratu, nije poznavao sve stražare, bili su to mlađi ljudi. Navodi da ne zna koliko ih je bilo, da su bili u smjenama, dvojica-trojica na vratima, ostali su bili u učionicama i sa njima nisu imali ništa, samo su stražari koji su ih čuvali bili vojni policajci, glavni je zapovjednik logora bio G.A., sam im je to rekao, da on komanduje. Za uslove boravka u sali je naveo generalno da su bili loši, hrana, higijena, spavali su na laminatu, bili su maltretirani, dolazila je vojna policija da udara, dolazili su i iz Hrvatske. Objasnio je da su dolazili i prozivali, ti vojni policajci koji su ih čuvali, a ti koji su došli iz Hrvatske su čekali da ih tuku. Ponovio je da ih je izvodila vojna policija, da kažu „De vi vam skrenite i hajmo“, zna koji policajci

T.J. i K.I., i ostali vojni policajci koji su bili sa njima, te druge ne poznaje. Dalje tužiteljica u ispitu navodi "Kako ste spomenuli ste da ste bili pretučeni. Je li tako da ste bili pretučeni?"

Svjedok navodi da je bio pretučen da ih odvoje u jednu prostoriju, da je bio neki iz V. i B.J.1, da ih je on obarao preko noge, bio je neki karatista, da ih je obarao, da su tako udarali glavom, tukli su i nogama, to je bilo u školi u Odžaku, a u Novom gradu ga je ošamario T.J.. Svjedok dalje na upit tužiteljice, je li mu nešto poznato o smrti T.R., naveo da je bio u sali kad su hrvatski vojnici zauzeli mlin u M., i da su pronašli T.R. i još petnaestak ljudi, žena, i doveli ih u školu u Odžak, žene su odvojili i poslije vratili kućama kad ih nisu imali čime hraniti. Za T.R. opisuje da kada je došao u salu je hodao po hali, imao je SMB gornju uniformu, onda je skočio H.F.1 i puškom papovkom ga udarao po glavi da se puška raspala. T.R. je pao, onda su ga H.F.1 i njegov brat i T.J. vezali za stub, T.R. je svjedok navodi do sutradan ujutro umro.

Tužiteljica je dalje pokušala da pita svjedoka jesu li drugi policajci nešto radili T.R., pa je branilac optuženog prigovorio načinu ispitivanja svjedoka od strane tužiteljice, da primjenjuje "navodeća, a zabranjena pitanja" jer je svjedok već odgovorio, koja su lica svezala T.R. za stub i da su otišli. Sutradan su ga iznijeli, a gdje su ga odvezli nije mu poznato. U konačnom svjedok je na upit suda potvrdio da ne zna ko, je još bio osim H.F.1 i njegovog brata, da ne zna je li T.J. bio sa njima, ne zna imena, da su to bili mladi ljudi.

Svjedok je na dalji direktan upit tužiteljice, potvrdio da poznaje M.M.1, da je zajedno sa njim došao u školu, vidio je da su ga skoro svaki dan zvali da izađe vojni policajci, bio je udaran toliko da mu nije jasno kako je preživio, nisu ga tukli u Sali, tako da nije vidio kako i ko ga je tukao napolju, kad ga vrata on je pričao kako su ga udarali i ko ga je udarao, govorio je da ga je najviše udarao M.R.1, G.A.. Objasnio je da su ga u deki vraćali u salu, jer nije mogao hodati, nije bio priseban, nije brojao koliko su ga puta izvodili i tukli, a govorio je da su ga tukli svačim, nogama od stolova, od stolice. Na dalji direktan upit tužiteljice svjedok navodi da je D.R. poznavao i da je kada je išao u školi u toalet, vidio da D.R. leži na nosilu u hodniku, u neki labor je povraćao krv i da je on ubijen nogama u srce, nije to vidio, to su pričali oni koji su bili sa njim. Nije mu poznato ko ga je tukao, nije to mogao vidjeti. Svjedok dalje navodi da je bio jedan da u Novom Gradu, da ih je iz Odžaka vojna policija dovela u školu i poslije su autobusom odveženi u Bosanski Brod. U školi u Novom gradu je dobio batine, a stražari su bili isti iz Odžaka, G.A., T.J. i ostali koji su bili u Odžaku. U Brodu se završava njegovo zarobljavanje, išao je kopati rovove i dana. 29.09.1992.godine ga je zarobila njegova vojska Srpska i odatle je prebačen u Derventu, pa kasnije kući u D..

Tužiteljica je svjedoku predočila zapisnik sa izjavom koju je dao u Kantonalnom tužilaštvu u Orašju dana 27.09.2011.godine, svjedok je potvrdio da su na zapisniku njegovi potpisi, predačavanje se odnosilo na dio iskaza svjedoka iz istrage na okolnosti izjave date u vezi M.M.1, koje su različite da svjedok u istrazi nije spominjao da mu je M.M.1 govorio da ga je tukao M.R.1, a da je na pretresu rekao da mu je M.M.1 to govorio, i da ga na te okolnosti nije u istrazi ni pitala, da objasni zašto drugačije govori. Svjedok navodi da mu tada nije palo na pamet kad je ispitivan, da se danas sjetio, i da ga se više ništa ne pita, da u istrazi o tome nije govorio, jer ga niko nije pitao, a da je davao izjave u Modriči u sudu za H.F.1, a u Sarajevu za T.J..

U unakrsnom ispitu branioca optuženog, svjedok navodi da je tačno da je imao dva moždana udara, da je jedan imao prije godinu dana, a da je jedan imao prije toga, da ima dokumentaciju, nije naveo kada je to bilo, branilac je nakon toga prema medicinskoj dokumentaciji svjedoka naveo, a svjedok potvrdio da ima povišen krvni pritisak u 2012.godini, a da je to poslije 2011.godine. Svjedok je potvrdio da je živio u T. da je u T. dobio pušku od JNA, koju je ponio i otišao na liniju u Dubnici, a kada je došao u Novi Grad, da je već bila organizovana Srpska vojska, sa komandom i da je bio vojnik te vojske. Potvrdio je da je kao vojnik pucao na drugu vojsku, da su onda njegovi dogovorili da oni "(...)" idu za Miloševac, a da predaju naoružanje, da kada su predali naoružanje su muškarci smješteni u fiskulturnu salu u Odžaku. Dalje je potvrdio da je tačno da žene nisu bile u logoru, nego po kućama u Odžaku, poslije su bile vraćene u Novi Grad, gdje su ostale dok se rat nije završio. Na dalji unakrsni upit branioca je potvrdio da kada su ga pozvali u tužilaštvo u Orašju, prvo što su mu dali na uvid je bila fotografija M.R.1, tačno je da je izjavio „Ja se ne sjećam da sam sretao tog čovjeka i da ga poznajem“. Svjedok je dalje potvrdio da ga je

tužiteljica pitala je li M.R.1, bio tu da je tačno da je rekao da se ne sjeća, a da ga je tužiteljica opet pitala zna li to, da je ponovio da se njega ne može sjetiti, da je tačno da je tako rekao u tužilaštvu.

Svjedok je dalje potvrdio tačnost svog iskaza iz istrage o dolasku vojske iz Hrvatske, da su ih tukli, tjerali da pjevaju, da je tačno da je izjavio da je T.R. hodao po hali, da je onda H.F.1 uzeo "papovku" i da ga je ubio udarajući ga po glavi, a da je tu bio H.F.1 brat, ili neki njegov rođak, i T.J., a da je tačno da ih je bilo tri do četiri ukupno. Dalje je na upit branioca potvrdio da su ga dovukli ležeći, i zavezali za stub, da je tačno da je sutradan umro.

Branilac optuženog dalje vezano za zdravstveno stanje svjedoka, navodi da je prvi moždani udar imao 2012.godine, a drugi 2014.godine, svjedok potvrđuje da je to tačno, i da je tačno da je iskaz za M.M.1 tužiteljici davao u tužilaštvu dana 27.09.2011. godine, da je poslije davanja iskaza imao moždane udare. Branilac dalje navodi da ga je tada tužiteljica dva puta pitala poznaje li M.R.1 i da je oba put odgovorio "ne znam nisam viđao M.R.1". Tužiteljica je prigovorila, unakrsnom ispitu branioca, da svjedok nije pojasnio njeno pitanje.

Sud je dozvolio braniocu dalje unakrsno ispitivanje, koje je bilo u okviru direktnog ispita tužiteljice, iskaza iz istrage da je svjedok dva puta pitan vezano za poznavanje optuženog M.R.1, koji je tužiteljica prezentirala svjedoku, na tačnost pričitanog dijela iskaza koji je pročitao branilac. Svjedok je na dalji upit branioca, da objasni kako se danas prvi put sjetio M.R.1, naveo da ga 2011.godine, niko nije pitao za to, a da mu je M.M.1 pričao.

Na upit suda, jesu li ga u tužilaštvu pitali za druga imena ili ih je sam u iskazu navodio, svjedok je odgovorio da rekao što je znao. Dalje na upit suda da objasni obzirom da mu je tužiteljica prilikom davanja iskaza pokazala fotografiju M.R.1, i da je prema iskazu izjavo da ga ne poznaje, svjedok navodi da ga nije, poznao, jer je bio mlađi (fotografija optuženog iz baze CIPS-a) nije ga ni poznao, a na fotografiji imao je bradu i brkove, tačno je da je rekao da ga ne poznaje, a tačno je da je davao iskaz za M.M.1, ali ga nisu pitali tada za koga mu je M.M.1 govorio da ga je tukao.

Branilac svjedoku nakon odgovora sudu predočava isti zapisnik u kojem je izjavio više imena za koja ga niko nije pitao, i zašto tada iako nije pitan nije spomenuo M.R.1, kao ostale kako stoji u njegovoj izjavi "Sjećam se dobro da su M.M.1 često izvodili izvan sale i maltretirali su ga a to smo i mi od njega vidjeli smo da je ozljeđen, ali lično sam vidio G.A. i T.J. i još drugih policajaca kako ga udaraju". Branilac je svjedoku predočio zapisnik o saslušanju broj 11-02/4-230.5-50/06 od 04.04.2007.godine. Centar službi bezbjednosti Doboj koji je dobio od Tužilaštva BiH koje je podiglo optužnicu, i da odustaje od daljeg unaksnog ispitivanja svjedoka, a da traži da ga direktno ispita, radi efikasnosti da svjedok ne dolazi ponovo, zbog zdravstvenih razloga svjedoka, branilac je uz dozvolu suda direktno ispitao svjedoka.

Svjedok je potvrdio da saslušan u CJB Doboj dana 04.04.2007.godine, i da su na zapisniku njegovi potpisi, i da nema pojma šta je tada kazivao, da ne zna ni šta je juče bilo. Na upit branioca sjeća li se da je tada i u jednoj opciji pomenuo ime M.R.1, svjedok navodi da nema pojma ni o kome je šta pričao. Branilac je nakon toga svjedoku predočio imena koja je tada nabrojao u iskazu "K.I., G.A., T.J., B.J.1, jedan K. H.F.1, ovaj K. je iz S.. A.I. zv. „I.“, M.Z., Đ.O., T., A., nekakav C.," Tužiteljica je prigovorila da se izdvaja iz konteksta da se ne razumije u kojem kontekstu se govori, da traži da se pročita cijela rečenica, koja se koristi, u kojoj se spominju imena.

Branilac je uz uvažavanje prigovora tužiteljice, a uz odobrenje suda pročitao traženi dio iskaza: "Prvi upravnik logora u školi bio je K.I. koji je naslijedio G.A.. A sa njim su bili T.J., B.J.1 iz V. a čini mi se jedan K. iz S., H.F.1, A.I. zv. „I.“ drugi čiji imena se ne mogu sjetiti a o čemu sam ja svjedočio u Osnovnom sudu u Modriči u predmetu i H.F.1. Dalje napominjem da su povremeno dolazili M.Z., Đ.O., T. i A., nekakav C. iz S.b. i nepoznati vojnici i grupe nepoznatih vojnici i grupe vojnika koji su nas tukli bilo da su bili pijani ili ljuti nakon što je neko poginuo na ratištu." „Sjećam se da je jedne prilike u logor došao K.A.“. Svjedok navodi da je tačno da je tako izjavio i da je tačno da je izjavio "Povjerenik Hrvatske vlade z posebno društvo sa M.1 koga ne znam da li je bio bolničar ali mu ne znam prezime, prezime napamet. K.B.3 je nama tada govorio da smo bezbjedni da nam neće nikom ništa biti i držao je politički govor da se odrekemo M.2 i biće da se borimo za suverenu BiH, da nema više Jugoslavije i velike Srbije, tu se sve pominju imena. Jedne prilike G.A. prozvao je D.R. i odveo ga u hodnik ispred dvorane, tu ga je tukao, šutao

nogama na kojima su bile čizme. Što sam ja lično vidio kada sam prolazio kroz hodnik i idući u toalet a isti je nakon nekog vremena vraćen tako prebijen a od tih zadobijenih povreda iste noćima.”

Branilac dalje predočava svjedoku iz iste izjave da je izjavio: “Sjećam se da su jedne prilike u salu ušli A.I. zv. „I.“ i H.F.1 i tu su pred nama tukli T.R.. Zato sam rekao da H.F.1 nema brata. Istog su tukli puškama sve dok se puška H.F.1 nije raspala zato što je T.R. imao SNB bluzu.” Uz opasku branioca da je svjedoku u kontekstu njegovog iskaza rekao da H.F.1 nema brata. Branilac dalje predočava istu izjavu svjedoka “Sve što je se događalo u logoru bilo je da nas je tukao neko sa strane ili od samih stražara a to je bilo odobreno od strane G.A. i T.J., K.I. i B.J.1, koji su bili komandni kadar logora. Moram napomenuti da je K.I. nas pozivao u parovima nakon čega je naređivao da se međusobno tučemo kako bih on izvršio tuču. Đ.T. nam je naređivao da se popnemo na školsku klupu kako bi smo morali skakati na glavu, kao u vodu da simuliramo da se kupamo i plivamo”

„ U salu je uletio G.A. s velikim nožem i tada je isjekao ruke P.M.2. To su imena koji se od stresa nikad nije oporavio.“ Svjedok navodi da se pročitani dio iskaza odnosi na N.G., nije osporio da nije tačno kako mu je predočeno.

Branilac dalje preočava iskaz sa imenima koje svjedok pominjao “Sljedećeg dana autobusima smo prevezeni u Bosanski Brod u stovarište RK u naselju Tule gdje smo proveli najmanje desetak dana ispod nastrejšnice na golom betonu, svo vrijeme su sa nama bili stražari iz Odžaka i isti su tretman imali. Među nama je bilo, bio jedan ... iz M. i zvao se Š.I., koga su krvnički pretukli tako da mu je slomljena noga. Pošto nismo dobili hranu 48 sati praktično od kretanja iz Novog sada mi smo između sebe skupili novca i dali H.F.1 koji je dozvolio da nam se kupi hljeb koga smo podijelili na parčice između sebe“

Branilac navodi svjedoku i traži da objasni jer je rekao da se bolje sjećao kada je davao iskaz 2007.godine, a predočio mu je sva imena koja je spominjao, zašto tada nije spomenuo M.R.1, a nije spomenuo ni ime M.M.1. Svjedok navodi da mu ime M.R.1 tada nije bilo poznato, da nema drugo šta reći, a za M.M.1 da ga 2007.godine nisu ni pitali, a da nisu ga pitali da li su povremeno dolazili N.Z., oba Đ. i T., da je navodio imena redom kako je pričao. Svjedok tvrdi da je za M.M.1 nije pričao da je nije pitan, tada 2007.godine. Na upit tužiteljice u unakrsnom ispitu, svjedok je naveo da ne zna iz kojeg predmeta mu je iskaz predočen, da je tada govorio o ljudima koji su stradavali i da je spomenuo njihova imena, da je tada i sada spomenuo imena ljudi kojih se sjeća. Potvrdio je da M.R.1 nije znao tada, da ga ne poznaje ni sada, da je M.M.1 spomenuo njegovo ime, ali da nije znao ko je on kad je zarobljen.

Na upit suda svjedok navodi, da je sa M.M.1 bio u grupi, nije odovarao na pitanja suda nego po vlastitom nahođenju, da nisu pričali stalno, da ni M.M.1 sam ne zna koliko puta je izvođen, da su razgovarali, da je bio toliko udaran da nije mogao doći sebi, pričao je njemu ko ga je udarao, i još petorici ljudi, bio je G.S., R.S..

Svjedok P.Đ.1 na upit tužiteljice je naveo da M.R.1 poznaje od 1981.godine, jer su radili u istoj firmi u O. i bili u dobrim odnosima, a tada je živio u N.G. u kojem je stanovništvo bilo pravoslavne vjere. Dalje navodi da su 08.05.1992.godine, su zatvoreni u školu u Odžak. Svjedok navodi da je svo stanovništvo iz Novog Grada, raznim prevoznim sredstvima krenulo prema Modriči, ali nisu tamo došli, jer su jedinice u vojnim odijelima iz Slavenskog broda ih isključili iz saobraćaja i odveli u školi. Misli da su ti vojnici pripadali ...brigadi iz S.B, a bile su jedinice i iz Odžaka. Objasnio je da su muškarci bili u školi u Odžaku, a žene i djeca su bili u drugim prostorijama škole. U školi se nisu mogli slobodno kretati, bili su čuvari, ne zna tačno ko je sve bio, ali zna da je bio M.R.1, koji njega lično ni čvokom nije dodirnuo, koliko se sjeća izjavio je da je druge izvodio i kao i ostali ulazio u salu, u hodniku su tukli tako da ne zna, jer nije vidio ko je tukao u hodniku. U dvorani je bilo oko 700 ljudi i u početku im je rodbina i jedan njegov bivši kolega P.M.3, donosili hranu, poslije su to zabranili, nisu imali hrane, vode, jednostavno su ležali, onda su dolazili u školu izvodili u hodnik i tamo su bile tuče. Za sebe svjedok navodi da ga niko nije tukao, za dva mjeseca koliko je bio u školi, ali da su ljudi izvođeni u hodnik i da su ih tamo tukli, osim čuvara koji su tukli dolazili su i drugi, vojska sa linije i oni su tukli ljude. Svjedok dalje na upit tužiteljice navodi, da osim njga još dosta ljudi nisu tukli, ali da ima više od pola koje su tukli. Sjeća

se da je ubijen T.R., gledao je kako ga čovjek tuče puškom "papovkom" vezanog za stub odbojkaškog igrališta, svi u sali su gledali kako ga tuče. Svjedok navodi da je vidio da ga tuče krupan, debeo čovjek, zaboravio je ime tog čovjeka, tada je znao kako se zove. Vidio je da su tukli M.R.2, u sali imao je tri prsta, zna i M.R.1 za to, tukli su ga većinom Hrvati, ne zna koji, i u hodniku su ga tukli, imena tih koji su ga tukli ne zna. Zna da su ljudi iz dvorane izvođeni u hodnik i tamo su ih tukli, čuo je jauke i kad ih vrata, bili su modri ili krvavi, ostali su im pomagali, nije vidio čime su bili tučeni ni kako, Zna da su u dvorani bili mještani sela Novi Grad iz porodica B., R., P., M., K., sva ta prezimena su bila u školi.

Tužiteljica je tražila da svjedoku predoči iskaz iz istrage, a koji se odnosi na pitanje na koji način su tučeni ljudi koji su izvođeni u hodnik i ko je bio još od stražara bio prisutan u tom logoru osim M.R.1, svjedok je potvrdio da je dao izjavu u tužilaštvu i da su na zapisniku njegovi potpisi na zapisniku od 05.10.2011. godine.

Branilac je prigovorio ispitu tužiteljice da je svjedok izjavio da se ne sjeća, šta se događalo u hodniku, da svjedok nije rekao da se ne sjeća, naprotiv da je tri puta rekao da nije mogao vidjeti ko je u hodniku i ko je u hodniku koga tukao, a i svjedok je to potvrdio, da nije vidio, kako je mogao vidjeti dešavanja u hodniku iz kojih razloga je sud prigovor branioca i uvažio.

Tužiteljica je nakon toga navela da je svjedok iskazao da se ne sjeća drugih imena i govorio je da ne zna što se događalo na hodniku, u istrazi je kazao drugačije, pa taj dio izkaza predočava „Ja se ne sjećam više puno detalja niti imena logoraška koji su udarani i koji su onda vraćani među nas u salu. Sjećam se dobro da sam od logoraša koje su udarali M.R.1 i ostali slušao kako su ih u hodniku škole udarali kundacima i cijevima pušaka, kundacima pištolja, polomljenim nogama od namještaja, raznim drvenim palicama i nogama sa vojničkim čizmama, tražili su od logoraša kako sam od njih koje su maltretirali da pjevaju ustaške pjesme o J. i B., sjećam se da su od logoraša tražili da skaču sa školske klupe ili da na beton se glavu na trčeci zaletu i udare u glavu u školsku tablu, našto su se čuvari smijali. Čuo sam i da su logoraše tjerali da sa poda ližu krv koja je od njih curila“.....Svjedok navodi da je to čuo od logoraša, da ništa od onog što je izjavio da je vidio i čuo nije porekao, iskaz koji mu je pročitao je ono što je čuo od drugih da pričaju, nije to izmislio, kako su oni pričali tako je izjavio, za dešavanja u hodniku. Svjedok je ostao kod tvrdnje da se od imena čuvara sjeća, M.R.1, ostalih imena se ne sjeća. Znao ih je prije, ali se sada ne sjeća.

Na upit suda svjedok je izjavio da je u selu Novi Grad, bilo 700 numera- kuća, ali ne zna koliko je bilo stanovnika, svi stanovnici Novog Grada su bili u dvorani u školi.

Na unakrsni ispit branioca svjedok navodi da je tačno da poznaje M.R.1, kao čovjeka koji dok ja sa njim radio nije bio agresivan, da se nije isticao u vezi nacionalnosti, nadalje da je tačno da ga dok je bio u sali M.R.1 nikad nije udario i da u sali nije vidio da je M.R.1 udario nekog drugog. Potvrdio je da nije vidio ko je u hodniku koga tukao. Na dalji upit branioca ostao je kod tvrdnje da nije vidio da je M.R.1 sudjelovao u udaranju D.R., za T.R. je takođe ostao kod tvrdnje da ga je tukao čovjek krupnije građe, i složio se sa braniocem da se sjeća da bi se taj čovjek mogao zvati I..

Svjedok O.S. u direktnom ispitu tužiteljice je navela da je 1992.godine živjela u M. sa suprugom i da su početkom rata izbjegli u G., u aprilu mjesecu i ostali jedan mjesec, pa su se ponovo vratili u M. kada su je Hrvati oslobodili od JNA-Srba i njeni roditelji su bili u M. do juna mjeseca, kada su Srbi ponovo zauzeli M. i nakon te druge okupacije je nestao njen otac T.R.. Opisuje da je zajedno sa roditeljima izbjegla u M.L. kada se u junu 1992.godine, povlačila Hrvatska vojska iz M.. Dalje navodi da su ona i sestra imale djecu, male bebe da su njena majka i svekrva, se vratile u M. da očiste kuću, i njen otac T.R. sa njima, jer su tamo još bili hrvatski i muslimanski vojnici u gradu, te da joj se svekrva vratila isti dan naveče i rekla da ne mogu ostati da će ponovo biti opasna situacija. Za oca i majku navodi da su, kako joj je majka pričala otišli u stan koji je bio opljačkan i njena majka nije znala ko je odveo njenog oca, da je došla vojska, ona nije gledala oznake i rekli su mu da treba da ide kod S.P. zv. „P.“ da dadne izjavu. S.P. zv. „P.“ je bio iz G. u upravi pri Hrvatskoj vojsci, sve što je ispričala za oca nije vidjela to joj je majka ispričala danas. Sutradan joj je i majka došla u M.L. a za oca od tada ništa više nije znala. Objasnila je da dok je bila u izbjeglištvu u Nj. da joj je neki čovjek iz Srbije rekao da joj može ponijeti pismo u Bosnu, pa je pisala ujaku, koji joj je odgovorio da joj je otac ubijen u Odžaku, ali da ne zna ko ga je ubio i gdje,

za priče i izmišljotine ne zna, ali ne može oprostiti tome ko je to uradio. Dalje navodi da ne zna ni gdje je sahranjen, potvrdila je da je dala uzorke za utvrđivanje identiteta, da su prije par godina dobili lažnu informaciju da je sahranjen u Novom Gradu, i da su groblje prekopali i nisu ga našli, organizovali su i traženje, ali ni to nije bilo tačno.

Svjedok optužbe K.B.1 u direktnom ispitu tužiteljice naveo je da je prije rata živio sa porodicom u N.G., a do borbenih dejstava je došlo nakon što su iz Hrvatske počele da padaju granate po N.G.. Dalje navodi da su dobili naoružanje od bivše JNA, nije bilo nekih borbenih dejstava u aprili 1992.godine, išao je na stražu sa puškom, ali je nije koristio nije bilo potrebe. Svjedok navodi da su komande (srpska i hrvatska) početkom maja 1992.godine dogovorile, da oni "(...)" predaju oružje i da ih propuste na slobodnu teritoriju u Modriču. Pregovore ispred komande vojske Republike srpske vodio je R.M., a iz Odžaka pregovarali su iz HVO-a, pa su formirali kolonu sa prevoznim sredstvima i predali oružje kod firme ..., Hrvatskoj vojsci, bili su u maskirnim uniformama sa oznakama HOS, HVO, mješovito i pred ulazom u Odžak su ih čekali autobusi i naređeno im je da uđu u njih i ušli su svi iz kolone koja je krenula iz Novog Grada, svi Srbi iz srpskih sela. Navodi da tu vojsku nije poznavao, poslije u logoru je od starijih osoba saznavao imena policajaca, zapovjednik logora je bio K.I., a sa njim su bili G.A., T.J., B.J.1 i H.F.1. Opisuje da ih je u školi bilo oko 800 ljudi, i u školi su shvatili da nema prelaska na slobodnu teritoriju (misli na teritoriju koju drži srpska vojska) i da su muškarci „zapeli „ u logoru, a žene i djecu su raspordili po kućama i kasnije su ih vratili kući u Novi Grad. U mjesta u kojima su prije živjeli. U školi u Odžaku proveo je oko dva mjeseca, poslije su bili prebačeni u školu u Novi Grad, iz koje su ih odveli u Slavonski Brod i potom u Orašje i razmijenjen je 19.07.1993.godine. Svjedok dalje na upite tužiteljice vezano za boravak u školi u Odžaku iskazuje, da se nisu mogli slobodno kretati, za sve su morali pitati stražare, hrana je bila loša, spavali su na podu. Potvrdio je da je zapovjednik logora bio K.I. i on je raspoređivao stražu, koju su činili sražari Hrvati i Muslimani, koji su bili u hodniku, pred ulaznim vratima u salu i ulazili su u salu kada su prozivali da se izađe u hodnik gdje su vrijeđali i tukli prozване iz sale. Za sebe takođe navodi da su ga izvodili u hodnik, K.I. ga nije čvokom taknuo, većinom su prozivali T.J. i G.A. i tu je bio i B.J.1, osim njih bio je A.I. zv. „I.“, ne zna mu ime i M.R.1, ostalih se ne može sjetiti. U odnosu na M.R.1 navodi da je bio stražar, lično ga nije poznavo, od drugih je saznao kako se zove, imao je uniformu i naoružanje, to je vidio, nije vidio da je M.R.1 prozivao, da ljudi izađu u hodnik, tamo je vidio da je učestvovao kao i ostali u premlaćivanju ljudi kada su ih izvodili, ali njega lično M.R.1 nije maltretirao. Svjedok navodi da je u sali vidio kad su doveli T.R., da su tukli čovjeka da je umro, M.R.1 ga je udarao rukama, a tužiteljica je dodala i nogama, pa je svjedok potvrdio i da ga je udarao po tijelu. Vidio je udaranje T.R. sa udaljenosti od nekih deset metara, osim M.R.1 su tu bili i H.F.1, G.A., T.J.. Svjedok je iskazao da je vidio da je M.R.1 samo maltretirao T.R., nije vidio da je još koga maltretirao., ni vrijeđao. Dalje svjedok navodi da M.S. i G.S. nije poznavao, a N.D.1, P.D., D.O., D.V.1 je poznavao jer su bili zajedno zarobljeni, i da je slabo poznavao D.R..

Tužiteljica je tražila saglasnost da svjedoku predoči zapisnik iz istrage, jer drugačije iskazuje u odnosu na iskaz iz istrage, konkretno na sudjelovanje M.R.1 u maltretiranju ostalih zatvorenika i prijetnji koje je upućivao, sadržane u zapisniku MUP-a Županije Posavske od 29.09.2011.godine, svjedok je potvrdio da je davao izjavu i da su na zapisniku njegovi potpisi, da je tada u istrazi izjavio „napominjem da je T.R. bio sav izubijan, krvav i modar. Nakon što ga je svezao za stub H.F.1 je istog počeo tući poluautomatskom puškom na način da je pušku držao za cijev i istog tukao po leđima kundakom. Osim H.F.1 T.R. je tukao i A.I. zv. „I.“ a pored navedenih tu su bili prisutni i M.R.1, G.A., T.J. i B.J.1 za koje nisam vidio da su ga tukli ali nisu spriječili H.F.1 i A.I. zv. „I.“ prilikom njihovog izživljavanja nad T.R.“ a da je danas izjavio da ga je M.R.1 udarao nogama i rukama. Svjedok navodi da se ne može sjetiti da je tako u istrazi rekao, da nije tačno napisano u zapisnik kako je rekao, zapisnik je čitao, ali nije obratio pažnju i da neke stvari tek kasnije dođu u glavu.

Na upit suda šta mu se promijenilo u glavi od 1992.godine, 2011.godine i 2016.godine, svjedok je naveo da se mogao sjetiti i najsitnijih detalja, ali da od 1992.godine sve potiskuje i pokušava da zaboravi. Potvrdio je da se bolje sjećao 2011.godine, ali da je napravio previd i da je tačna izjava iz istrage, da je M.R.1 bio tu, ali da nikog nije udarao.

Tužiteljica je tražila da se svjedok izjasni i na dio izjave sa istog zapisnika“ Moram napomenuti da mene osobno M.R.1 nije maltretirao ali sam čuo od drugih zarobljenika da ih je tukao, prijetio da će ih ubiti kao i psovao majku ... i četničku.“ Svjedok je naveo da je tačno da njemu nije prijetio, a da je čuo da jeste drugima i da ostaje kod iskaza datog u istrazi.

Tužiteljica mu je iz istog zapisnika predočila dio iskaza koji se odnosi na svjedočenje za Novi Grad, da je izjavio „M.R.1 je stalno je provodio vrijeme sa nama meni nije poznato da je nekog tukao. Međutim, svakodnevno je prijetio da će nas ubiti i psovao nam je majku ... i četničku“ Svjedok je izjavio da je tačno kako je izjavio u istrazi.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog svjedok navodi da je tačno da je prvi put saslušan 12.11.1993.godine, godinu i nešto poslije događaja.

Tužiteljica je prigovorila da tužilaštvo ne može vršiti unakrsni ispit, jer ne raspolaže sa zapisnicima koje koristi branilac, jer je tužilaštvo isključivo koristilo zapisnike koje je predalo sudu, i da se prilikom unakrsnog ispita ne može ići izvan direktnog ispita (tužiteljica je predočavala zapisnik od 29.09.2011.godine)

Branilac je pojasnio da koristi zapisnike tužilaštva koje je podiglo optužnicu, (Tužilaštvo BiH) i da odbrana nije dužna da tužilaštvu predaje njegove dokaze, zapisnik koji koristi je dokaz Haškog tribunala, koji je odbrana dobila od tužilaštva.

Sud je odbio prigovor tužiteljice, jer je branilac koristio dokaze tužilaštva koje je podiglo optužnicu koja je ustupljena na nadležnost Kantonalnom tužilaštvu Orašje, a koje zastupa nadležna tužiteljica Stanić Ivanka.

Na upit branioca svjedok potvrđuje da je saslušan dana 30.05.2007.godine u Doboju, i da je tačno da je dao izjavu u Tužilaštvu BiH dana 23.04.2013.godine i u tužilaštvu u Orašju 2011.godine i 2013.godine, da u zapisnicima kada je govorio o licima koja su tukla, maltretirala nije govorio o M.R.1.

Branilac je svjedoku predočio iskaz od 12.11.2013.godine, svjedok je nakon uvida u zapisnik potvrdio da je njegov potpis i da ne zna kako je u naslovu napisano „K. B.1“ da je to greška, da se zove K.B.1 da su tačni ostali lični podaci i da je potpis na zapisniku njegov. Branilac dalje svjedoku predočava zapisnik broj 284-14-94 od 12.11.1993.godine CJB Doboj, svjedok nakon uvida potvrđuje da su na zapisniku njegovi potpisi, dalje mu predočava zapisnik broj 11-02/4-230.5-54/06 od 30.05.2007.godine sačinjen u CJB Doboj i svjedok nakon uvida u zapisnik potvrđuje da su na zapisniku njegovi potpisi i da je tačno da u tim zapisnicima ne pominje ime M.R.1, a da je tačno da spominje imena G.A., T.J., B.J.1, H.F.1, I. čijeg se prezimena ne sjeća i jedno lice koga su zvali „Č.“. Svjedok je naveo da je tačno tako izjavio. Branilac dalje svjedoku predočava zapisnik sačinjen u Tužilaštvu Bosne i Hercegovine sa oznakom broj T 20 0 TRZ 0002344 11, od 23.04.2013. godine i svjedok nakon uvida potvrđuje da su na zapisniku njegovi potpisi i da je tačno da u toj izjavi nije spominjao M.R.1 i da je tačno da je tad na zapisnik naveo imena G.A., T.J., J.B. i H.F.1, da je tačno da M.R.1 nema. Branilac dalje traži da se svjedok izjasni koliko je dana bio u Novom Gradu četiri do pet dana kako je navedeno u zapisniku ili je bio samo jednu noć. Svjedok navodi da ako je izjavio da je bio pet dana da je to moguće, a moguće je da je bio jednu noć, da u konačnom ne zna, a da je tačno da nije vidio da je M.R.1 nekoga tukao u Novom Gradu.

Na upit suda svjedok je objasnio da su bili smješteni u fiskulturnoj Sali u Odžaku, da je dolazila vojska i policija za koju misli da je vojna, jer su imali bijele opasače i na grbu je vidio da piše vojna policija Republike Hrvatske. Potvrdio je da su stanovnici sela koji su došli u Novi grad bili srpsko stanovništvo, potvrdio je da su bili naoružani i da su oružje dobili od JNA, svi od 17.godina do 60.godina, osim žena i djece i to oružje su na putu za Odžak predali Hrvatskoj vojsci-HVO.

Branilac je u unakrsnom ispitu tražio da svjedok kaže, obzirom da je objasnio da zna da je vojna policija nosila bijele opasače, da pošto zna da je M.R.1 bio stražar se izjasni, da nije bio vojna policija, svjedok navodi da nije bio vojna policija, i potvrdio je da M.R.1 nije u Bosanskom Brodu nikog maltretirao i nije mu to poznato.

U dodatnom ispitu tužiteljice svjedok je potvrdio da je davao izjave protiv osumnjičenih G.A., T.J., B.J.1, i svjedočio je i davao izjave općenito ne za pojedini predmet. Tužiteljica je prigovorila uvođenju zapisnika u dokaze odbrane koji nisu sačinjeni u skladu sa ZKP F BiH, da kao takvi ne mogu biti korišteni kao dokazi, da postoje zaštićeni svjedoci, a da tužilaštvo nema te informacije. Na upit branioca svjedok je izjavio da on nije imao status zaštićenog svjedoka kada je davao izjave u nadležnim organima.

Svjedok optužbe M.M.1 na upit tužioca je naveo da ga je rat zatekao u mjestu N.G., opština O., gdje je došao iz H. 1990. godine svojoj porodici, a rat je počeo 17. aprila 1991.godine kad je proglašeno ratno stanje između pripadnika Jugoslovenske narodne armije pri Armiji Bosni i Hercegovini, Hrvatskog vijeća obrane 102. Odžačke brigade i regularne vojske Republike Hrvatske. Dalje svjedok objašnjava da su Srbi bili uz JNA i u svom selu zadužili naoružanje, da su ratna djelovanja bila u Novom Gradu, da su počele barikade i nije se moglo prolaziti, i da 17.aprila nisu mogli da izađu iz sela N.G., bili su okruženi Hrvatskim i Muslimanskim selima, držali su linije na obroncima svojih sela. Svjedok je na upit tužiteljice naveo da su 08.05.1992.godine Krizni štab opštine Odžak i Krizni štab srpskih sela vodili pregovore i dogovorili da srpsko stanovništvo, propuste na Srpsku slobodnu teritoriju, opština Modriča, Hrvatsko vijeće odbrane 102. Odžačke brigade. Objašnjava da nakon sklapanja dogovora, su se povukli sa linija, formirali kolonu sa prevoznim sredstvima i svo srpsko stanovništvo je krenulo iz Novog Grada, prema Odžaku gdje su trebali da predaju naoružanje i da ih puste prema Modriči, a da je kolonu pratila policija vojna i civilna, predali su naoružanje pripadnicima Hrvatskog vijeća odbrane i civilnoj policiji u plavim uniformama, da su se kretali prema Odžaku, kroz Hrvatska sela redom koja su Lješta, Posavska Mahala, Prnjavor do ulaza u sam grad Odžak, tu su ih razdvajali, žene i djecu u autobuse, a muškarce u kamione i vozili prema školi u Odžak. Muškarci su bili smješteni u salu, a žene i djeca gore, poslije su žene i djecu razmjestili po kućama, u školi navodi da su ih dočekali, pripadnici Hrvatskog vijeća odbrane uniformisani i pripadnici HVO Hrvatske vojske. U školi je ostao do 09-10.07-1992.godine, kada su ih prebacili u Novi Grad, a poslije su prebačeni u Bosanski Brod. Za uslove boravka preko šest stotina ljudi u sali navodi da je bilo loše, nisu imali gdje da legnu, nisu se mogli kretati slobodno, poslije dan su počele prozivke, stražari su prozivali, prozivali su i ulazili pripadnici Hrvatske vojske. Dalje na direktan upit tužiteljice navodi da su stražari bili čijih se imena sjeća od T.J., G.A., M.R.1, H.F.1, „A.I. zv. „I.““, stalno su bili tu u smjenama. Svjedok navodi da je bilo i drugih stražara koji su ulazili, njima je ulaz bio dozvoljen, objasnio je da se u sali nalazio u drugoj polovini sale gdje su bili obojkaški stubovi. Vezano za prozivanje iskazuje da su ih prozivali stražari Armije BiH i pripadnici 102.Odžačke brigade koji su ih izvodili i maltretirali, opisao je i kako su ih izvodili, za stražare je znao kojoj vojsci pripadaju po oznakama na uniformama, oznake za Armiju BiH, a za hrvatsku vojsku je znao da su im oznake HVO- Herceg Bosna i šahovnice vojske Republike Hrvatske.

Svjedok je naveo na upit tužiteljice da je zarobljen 08.05.1992. godine, da M.R.1 poznaje iz tog perioda, kontakt sa njim je imao kada ga je T.J. izveo u mali hodnik i počeo tući, stajao je uz stub i tada je došao M.R.1, imao je hlače i bluzu maskirnu i crne čizme do koljena izjeda sa odjećom, stao je ispred njega i počeo ga udarati, u nos, u stomak i navodi da je kleknuo, a tada mu je govorio „ustani ..., ja sam ...“ dalje ga je ipitivao je li pucao, i kako gad bi odgovorio nije bio zadovoljan odgovorom i T.J. je bio tu, M.R.1 ga je udario otvorenim dlanovima po ušima, trpio je udarce dok nije pao i na podu ga je udario čizmama tada su ga pustili i vraćen je u salu. Za 62 dana koliko je bio u sali 50 dana nije mogao stojati na nogama. Bio je prozivan po prezimenu i godištu rođenja grupno i kada je jednom grupno izveden bio je i M.R.1 među stražarima, A.I. zv. „I.“ i svi stražari koji su tu i dolazili su vojnici Hrvatske vojske, tada su tukli palicama vojnim bijelim, tukli su ih svi sa raznim predmetima, tada kad je pao vidio je da ga je udario M.R.1 i da su mu odmah rekli pošto je pao da trči u salu. Prema iskazu svjedoka to je sa M.R.1 bilo dva put, za drugi susret sa njim u grupnom batinjanju nije dao odgovor čime i kao ga je M.R.1 tukao.

Svjedok dalje na upit tužiteljice navodi da poznaje Š.I. i vidio je kad su jednom zajedno izvedeni da ga je tukao M.R.1, A.I. zv. „I.“, T.J., neki pripadnici Hrvatske vojske napravili su mu krst, udarali su ga palicom po glavi, napravili su mu krst, za sebe navodi da je to gledao i da je njega tada tukla druga grupa u kojoj nije bio M.R.1. Potvrdio je da poznaje N.D.1, njega je nakon nekoliko dana iz sale, prozvao stražar ..., da njima kuha hranu, mogao se kretati i sa njim je iste poslove radio Đ.M.. I ne zna šta je dalje bilo za njih dvojicu. Poslije su u školu u Odžak doveli logoraše iz M., tada su radi izživljavanja napravili svadbu kao N.D.1 se ženi sa nekom ženom iz M. i doveli su ih u salu pred sve logoraše, tu je došlo šikaniranja i udaranja N.D.1 od strane M.R.1, osim njega tu su bili stražari A.I. zv. „I.“, H.F.1, T.J., smijali su se, M.R.1 ga je dva put udario šakom, onako usput.

Svjedok je naveo da poznaje D.R. i da je bi jednom sa njim zajedno kad su ih tukli pripadnici Hrvatske vojske G.A., T.J. i B.J.1, D.R. je ležao u učionici na klupi, udarali su ga klupom, nogama, poslije ga nisu unosili u salu, ostao je na nosilima u hodniku, više ga nisu vidjeli, on je umro. Za sebe navodi da ga je tada tukao G.A., koji ga je udario uprsa, ne može se izjasnit ne zna, je li tada bio M.R.1. Za T.R. navodi da je kao i D.R. doveden iz M. imao je sivo maslinastu bluzu kao bivša JNA, tukli su ga pri ulazu u salu, bio je smušen i jaukao i onda je pred svima njima H.F.1 udario poluautomatskom puškom, uzeo jeza cijev sa druge strane izamahom ga udario preko leđa. Osim H.F.1 tu su ga tukli još pred njima i svezali za stub, tako svezan u toku noći je preminuo i ujutro su ga odnijeli.

Na upit tužiteljice svjedok je naveo da je tokom boravka u Odžaku ispitivan od dva pripadnika vojne policije Hrvatske vojske, S.M.1 zv. „F.“ i C.D. koji su tražili od njega da potpiše izjavu kako je klao, palio, žario, nije više mogao ni da šta napiše, donijeli su mu papir i uzeli su mu ruku i potpisali, potpisao je praznu izjavu. Izjavu je dobio sada unazad tri četiri godine sa tekstom koji su napisali C.D. i S.M.1 zv. „F.“ i osim ove izjave nije više ni jednu takvu izjavu potpisao. Izjava koju su napisali C.D. i S.M.1 zv. „F.“ odnosila se na dešavanja u Vukovaru, a tačno je da su ga tjerali da piše izjave o tim dešavanjima, ali nije ni jednu napisao niti napisanu potpisao.

Svjedok dalje na upit tužiteljice navodi da su mu u Odžaku slomili tri prsta udarajući ga pa njima palicama, objasnio je da su ta tri prsta bila kao srpski pozdrav, tukli su ih po tabanima, njega su tukli G.A., T.J. i B.J.1 i stražari koji su bili sa njima A.I. zv. „I.“, H.F.1, T.Š., ostalim nije znao imena, svi su ga tukli, a konkretno ko mu je slomio tri prsta, ne može se sjetiti.

Tužiteljica je tražila da obzirom da svjedok iskazuje drugačije, pitanje vezano za udaranje po prstima i na pitanje koje se odnosilo koje riječi mu je uputio M.R.1 prilikom njihovog prvog susreta danas u odnosu na iskaz koji je dat u istrazi kao i izmještanje koje se odnosilo na grupno izvođenje po imenima i godištima traži uz dopuštenje da se njegove izjave iz istrage koriste, date u svojstvu svjedoka u prostorijama tužilaštva u Orašju dana 25.07.2011.godine. Svjedok je potvrdio da je dao izjavu i da su na zapisniku njegovi potpisi. Tužiteljica je pročitala dio iskaza svjedoka iz istrage da je izjavio „Toga dana, našeg prvog susreta u sali smo čuli glas koji je prozivao imena nas šest ili sedam ljudi i da izađemo u hodnik.“ Mi smo izašli i on mi je prišao pred svima u hodniku i rekao mi je a toga se dobro sjećam: „Čuo sam da si veliki ... a onda mi je rekao : „Ja sam veliki ...“ i odmah me je počeo udarati. Svjedok je naveo da ostaje pri izjavi koju je dao u istrazi, jer su u to vrijeme, smatrali ... i ... i još poistovjećivali se s tim, za njega je bio istovjetan termin.

Tužiteljica dalje predočava čitanjem dio iskaza iz istog zapisnika da je izjavio „Toga dana osim M.R.1 M.R.1 bio je i A.I. zv. „I.“, G.A., T.J., H.F.1 i neki drugi čija imena ne znam. I oni su svi skupa mislim nekoga od nas logoraša udarali. Sjećam se da me je M.R.1 tom prilikom primijetio i malo me je izvukao na stranu i odmah me je počeo udarati sam i to rukama po glavi i toliko jako da sam pao na pod. Udarao me je na podu nogama a onda je uzeo drvenu nogu od stolice ili klupe i sa njom me je udarao po leđima i ramenima govoreći mi da ustanem i vičući mi „...“! Tada je netko od ostalih stražara iz logora povikao „Daj ga ovamo“ i ja sam teturajući od M.R.1 prišao ostaloj grupi logoraša koji su tučeni i tu su me udarali.“ Svjedok navodi da ostaje kod iskaza datog u istrazi, da je najmanje trideset puta raznim nadležnim organima davao izjave općenito, od 1992.godine do 2015.godine, u predmetima i koliko, „da dopuni ovo, da dopuni onako“ da ga je tužiteljica prvi put pitala detaljno o M.R.1, i ostaje kod te izjave, svjedočio je na suđenju po sjećanju.

Tužiteljica je dalje vezano za udaranje po prstima iz iste izjave svjedoku pročitala dio iskaza da je izjavio „Posebno napominjem da sam jedne prilike bio primoran da potpišem neku izjavu kojom sam teretio čovjeka iz moga sela za neka dešavanja u Vukovaru“. To je bilo tako što su me prethodno M.R.1 i M.M.3. i C.D. tukli i to tako što su tražili da pokažem tri prsta na stolu, po kojima su me tukli palicama“. Nakon toga ja više nisam bio sposoban da napišem bilo šta pa su me natjerali da potpišem izjavu protiv osobe S.J.. Napominjem da je tekst izjave naknadno sačinjen a isti nisam vidio o ovome sam svjedočio u postupku u sudu u Osijeku“.

Svjedok je naveo da je sve rekao „jedno nakon tri četiri puta kad nisu zadovoljni su tukli“, da što je izjavio je to, tačno je da je saslušan na okolnosti događanja iz ovog perioda i boravka u Odžaku i kasnije u ovim mjestima više puta, izjave je davao u predmetima T.J., T.A.2, M.Z., A.I. zv. „I.“, M.R.1, H.F.1, G.A., B.J.1, koji su tukli davao je izjave, neke su sudili, neki su u bjegstvu, za događaje na okolnosti njegovog boravka u logoru. Objasnio je da sve izjave koje je davao nisu idetične, razlikuju se mnogo izjave koje su uzimane 1992.godine, 1996.godine, 1993.godine, 2000.godine i 2005.godine, 2011.godine sve su bile neke uopštene izjave, uopštene izjave o boravku o uslovima o ubijenim ljudima, o stražarima rijetko je ko pitao da o svakome posebno govori i izjave sigurno nisu identične. Prijašnje izjave su više uopštene o događajima koji su se dešavali u logoru.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog, potvrdio da kada je davao izjavu za T.J. navodio je šta je radio on, isto tako za H.F.1 i odmah ih je identifikovao, u pravilu. Potvrdio je bio ..., po zanimanju ... i da je tačno da je u Novi Grad došao u proljeće (1992.godine), bio je ... i nije učestvovao u vojnom organizovanju u Novom Gradu, a tačno je da se stanovništvo Novog Grada, vojno organizovalo i da su svi stanovnici od 17-60. godina dobili naoružanje. Svjedok je osporio da je bio oficir vojnoj organizaciji u Novom Gradu, a da je tačno da su ga više maltretitali kao specijalca nego ostale, od kojih su neki i smrtno stradali D.R. i T.R., od batina podlegli u Odžaku. Potvrdio je da je puno puta saslušan i branilac navodi da je saslušan dana 21.09.1992. godine, i ujedno je svjedoku predočio zapisnik, za koji svjedok potvrđuje da su na zapisniku njegovi potpisi, izjava data na zapisnik broj 28/108 od 21.09.1992. godine, koga je sačinila Služba nacionalne bezbjednosti Doboj, branilac napominje da isti zapisnik ima iz Haškog Tribunala.

Dalje na upit branioca da je u izjavi sve što je pričao 1992.godine u maju, junu i julu, što se dešavalo u fiskalturnoj sali u Odžaku, i dio jula u Novom Gradu, svjedok potvrđuje, ali da ne zna sve detalje sada i razmijenjen 16.09.1992.godine, a izjavu je dao dva-tri mjeseca poslije.

Branilac je svjedoku predočio dio iskaza gdje je rekao „Dok sam ovaj dio bio u zatvoru u Odžaku 20 puta sam izvođen da me tuku. A najviše su me tukli G.A., T.J., B.J.1, C.D. i S.M.1 zv. „F.“ jedne prilike se sjećam, ne sjećam datuma M.Z. iz Odžaka je došao sa svojim vodom i napravio dar mar „ i nije naveden M.R.1.

Svjedok je naveo da je u redu nije nabrojao ljude koje nije poznavao, tačno je da ga tada nije spomenuo i ako ga nema u izjavi vjerovatno nije, a tada je navodio imena lica koja su ga tukla.

Na upit branioca da ako ga je tukao M.R.1 je prihvatljivo da to kaže u izjavi koju je dao tri mjeseca pošto ga je tukao. Svjedok je naveo da se ne slaže, da ako ga nije spomenuo da ga nije tukao. Branilac je dalje svjedoku predočio zapisnik broj 11-7/01564/04 od 25.03.2004. godine, CJB Doboj PS Vukosavlje. Svjedok je potvrdio da je dao izjavu na zapisnik na kojem su njegovi potpisi.

Branilac navodi da je navedena izjava napisana tri mjeseca nakon događaja, na tri stranice. Da je sledeća izjava od 25.03.2004.godine, napisana na punih šest stranica i da ni u toj izjavi svjedok nije opisao događaj kao danas na sudu, kako ga tuče M.R.1, pominje da su tu bili ustaše, G.A., T.J., K. ustaški ... M.R.1 stražar, Š.O., A.I. zv. „I.“, njegov brat A.B. H.F.1, T.A.2, A. „mene su najviše zlostavljali C.D. i M.M.3, A. ... i pominje“ i M.R.1“ Branilac navodi da bi svjedok trebalo da opiše kako ga je M.R.1 tukao.

Svjedok navodi da branilac izvlači izjave gdje je neke događaje objašnjavao a neke nije da u zapisniku tužilaštva jeste nabrojao imena, da vjerovatno M.R.1 nije spomenuo u zapisniku koji je dao u Tužilaštvu BH broj T 25 20 0KTRZ, za koji potvrđuje da su na njemu njegovi potpisi, ali ne zna u kojem je to predmetu, a ni teksta se ne sjeća, dalje mu branilac predočava zapisnik broj KTRZ 000234411 od 23.04.2013.godine Tužilaštva BiH saslušanje obavljeno u Modriči tužilac Barašanin.

Svjedok potvrđuje da su njegovi potpisi na zapisniku, a da je izjavu davao u predmetu protiv T.J. i da je samo svjedočio na okolnosti T.J..

Tužiteljica je stavila prigovor da je svjedok davao izjavu u predmetu T.J. i G.A. i na te okolnosti, a ne za optuženog.

Sud je odbio prigovor tužiteljice, jer se svjedočenje odnosi na konkretan događaj u fiskulturnoj sali u Odžaku.

Branilac je očitujući se na prigovor tužiteljice naveo da su to isti događaji, jer iz zapisnika o saslušanju svjedoka, svjedok se saslušava 2004.godine u vezi krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. Krivičnog zakona Republike Srpske, počinjenih u logorima u Odžaku 1992.godine, nema ni T.J. nema ni G.A., nema nikog.

Sud nakon što je odbio prigovor tužiteljice i uvažio očitovanje branioca na prigovor koji je odbijen, može zaključiti da je svjedok svjedočio općenito o dešavaju u sali škole u Odžaku.

Svjedok optužbe K.Ž. u direktno ispitu tužiteljice navodi, da je prije rata živio sa majkom, u kući u N.G., koje je bilo naseljeno srpskim stanovništvom i nešto malo hrvatskog stanovništva, Radio je ... do 17.04.1992.godine, rad mu je prekinuo rat i nisu mogli izaći iz Novog Grada, bio je blokiran iz okolnih hrvatskih sela i Odžaka. Imali su naoružanje i držali straže koje je organizovao Krizni štab u Novom Gradu, a naoružanje su dobili od JNA, tada nije bilo ratnih dejstava, koja su počela kad se zaratilo, kada su preko Save iz Slavonije pale granate na Novi Grad. Navodi da su ostali da žive u Novom Gradu, do pregovora Kriznog štaba iz Odžaka i Novog Grada, da predaju naoružanje i da ih puste da izađu. Komplet stanovništvo je krenulo iz Novog Grada sa prevoznim sredstvima i predali su naoružanje vojsci sa HVO oznakama i ta vojska ih je odvela u školu u Odžak. U prvih par dana nije se dešavalo ništa, poslije je krenulo udaranje, G.A. je bio komandant, a prije njega K.I., tog zatvora. Bili su tu T., B.J.1 i stražari koji su otvarali vrata i puštali u wc iz sale u koju su ih smjestili, sportska dvorana i bilo ih je oko sedam stotina u dvorani. Bio je četiri-pet metara od vrata, ali nije mogao vidjeti ništa napolju, jer su vrata bila stalno zatvorena, kad je išao u wc viđao je stražare A.I. zv. „I.“, M.R.1 koje nije znao, poslije je čuo kako se zovu, jedino je od prije rata znao K.I.. Spisak ljudi u dvorani su napisali, naredili im P.D. i Đ.Lj. i po tom spisku su ljude izvodili u hodnik da dobiju batine i njega su u hodniku batinali. Ne zna ko je njega od stražara izvodio i batinao, jer su se smjenjivali. Opisao je da ih izvedu u hodnik, kažu im da stanu i onda udaraju po ušima rukama, nogama, njega je tukao M.Z., ostale nije znao tada. Dalje navodi da je još udaran dok je bio u školi, ali ne zna od koga, jer su dolazili noću i on je bio okrenut licem prema zidu, a oni sleđa udaraju. Njega su tukli tri puta. Dolazio je M.Z. i tada nisu tukli stražari koji su bili u školi, jednom ga je tukao G.A.. M.R.1 ga nije nikada udario u školi u Odžaku, a u Novom Gradu kada su ih prebacili, već su počele razmjene i neko ga je zvao da izađe vani da ide u razmjenu, i vidjeli su ga da sjedi vani na svojoj torbi. Bili su M.R.1 i T.J., i kažu da vide šta ima u torbi pošto ide u razmjenu, našli su mu vojnu knjižicu i pasoš, M.R.1 je tada rekao „Vidi pasoš i vidi tu knjižicu“? Svjedok navodi da su ga M.R.1 i T.J. onda počeli udarati, prvo ga je T.J. udario nogom u prsa, onda je pao obojica su ga tukli rukama i nogama i poslije su ga pustili i vratio se u salu. Navodi da su tu bili jednu noć i sutradan su autobusima preseljeni u Bosanski Brod. Tu ga je M.R.1 često u prolazu šutao nogom, ne zna je li još koga udarao tada.

U daljem direktnom ispitu tužiteljice svjedok za T.R. navodi, da zna i vidio je da su ga doveli u salu, da su ga udarali svi, zna da ga je H.F.1 kojem ne zna prezime ošinuo, preko leđa sa „papovkom“ koju je držao za cijev, to je vidio i vidio je da je bio vezan žicom za stub od odbojkaškog igrališta, i ujutro je osvano mrtav. Navodi da su tukli T.R., da je vidio H.F.1 i T.J., za M.R.1 nije siguran da ga je vidio da je tukao T.R.. Svjedok za D.R. opisuje da je vidio da su ga na nosilima unijeli u salu u Odžaku, dobio je batine, vidio je da je sav poplavio, nije mogao disati, onda su ga iznijeli u hodnik i tu ostavili. Za M.M.1 je iskazao da je bio sa njim u Sali u školi u Odžaku i da su ga najviše tukli, stalno su ga izvodili u hodnik, nije vidio ko ga je tukao, ali su drugi pričali koji su bili sa njim. Potvrdio je da zna N.D.1, da je udaran u hodniku, zna Š.I., D.V.1, M.S. i Š.S. bili su zajedno u školi u Odžaku. Svjedok objašnjava da su ih tukli, Š.I. su i nogu slomili, vidio je to, ali nije vidio ko ih je tukao, jer su bili u hodniku, i kad se vrate vidio jeda su ih tukli. Potvrdio je da je zarobljen 08.05.1992.godine i da je rzmijenjen u Lipovcu 29.01.1992.godine.

Tužiteljica je tražila da svjedoku predoči zapisnik sa izjavom, jer drugačije iskazuje kontakt sa M.R.1 školi u Odžaku, uz prezentiranje iskaza datog u Kantonalnom tužilaštvu u Orašju dana 06.12.2013.godine, za koji je svjedok potvrdio da su na zapisniku njegovi potpisi. Tužiteljica je svjedoku pročitala dio predočenog iskaza da je izjavio “Siguran sam da je M.R.1 bio u svim

mojim odlascima na udaranje jedan od vojnika stražara na vratima sale. On je mene i prilikom izlaska iz sale a i prilikom vraćanja sa udaranja u salu u prolazu kroz taj hodnik udarao šakom i nogama. Sa M.R.1 je bilo više stražara njih pet do šest. Sjećam se da je bio i A.I. zv. „I.“ koji me je također u tom prolazu udarao. A osim M.R.1 i A.I. zv. „I.“ bili su i drugi kojih se sada ne mogu sjetiti. I M.R.1 i A.I. zv. „I.“ su me kao i druge uglavnom udarali u glavu. Sjećam se još i da je M.R.1 ulazio u salu gdje smo mi bili smješteni. Ja sam bio smješten odmah na ulazu u salu lijevo od vrata. Često me je M.R.1 šutao nogom kad je prolazio pored mene i ponekad je još i znao dobaciti i neke psovke. A sad se tačno riječi i ne sjećam.“

Svjedok navodi da se ne može sjetiti šta je govorio u istrazi, razlike ima, ali da ne zna šta je tačno, da mu je teško ponoviti dva ista iskaza, i ostao kod tvrdnje da ne zna zašto je drugačije govorio u istrazi, da se vjerovatno ne sjeća, da mu se sve pomutilo, M.R.1 ga je u Bosanskom Brodu svaki dan šutao nogom, toga se dobro sjeća i torbe, da što se tiče izjava, da se ne može sjetiti svakog udarca ko ga je ošinuo i da je tačnije šta je rekao u istrazi.

U unakrsnom ispitu branioca svjedok navodi, da nije tačno da su imali sanitet, da su imali dva veterinara, a da je tačno da su imali puške, minobacače i bili vojno organizovani i u sanitetu su umjesto ljekara imali dva veterinara. Potvrdio je da razlikuje stražare od vojnih policajaca, osporio je da su vojni policajci sa bijelim opasačima bili u sali, a da je tačno da su i oni i stražari ulazili u salu koja je bila zaključana.

Branilac dalje u unakrsnom ispitu svjedoka navodi da je na suđenju u više navrata rekao „nije me ni jedne prilike u ovoj sali udario M.R.1“

Svjedok navodi da je to sad rekao, i da je tačno da je rekao da je moguće tačno šta je govorio u istrazi.

Svjedok je potvrdio da M.R.1 nije poznavao od prije, nije znao ni gdje živi, a da ni T.J. nije poznavao ni znao gdje živi.

Dalje na unakrsni ispit branica svjedok potvrđuje da je T.J. bio u Novom Gradu te večeri, a da se događaj vezano za torbu dešavao po dani oko podne. U Novi Grad su ih doveli po noći, a za torbu je bilo sutradan po danu, a da su to veče i odveženi u Brod. Dalje je potvrdio da je danas rekao „baš bi moja mati poslala pasoš i vojnu knjižicu“ i da misli da mu mati to ne bi poslala, a da je neko otišao njegovoj materi da mu ona spremi torbu i da je tačno da ga nisu znali i da su mu torbu donijeli.

Na upit branioca da njih dvojica /M.R.1 i T.J./ nisu nikad bili kod njega kod kuće, a ne znaju gdje mu je kuća, svjedok odgovara da je to tačno.

Svjedok potvrđuje da mu je tog dana oko podne T.J. rekao da ide u razmjenu, i da su mu stigle stvari od kuće, osporava tvrdnju branioca da T.J. taj dan nije bio u Novom Gradu, da on to zna, jer ga je T.J. ošinuo nogama u prsa, zna da je bio tu.

Branilac navodi da pošto je svjedok, već autorizovao ovaj zapisnik da svjedoku pročita dio iskaza „Tu istu noć T.J. je došao u salu među nas zarobljene i mene je pitao, da li želim u razmjenu?“ Ja sam se malo bojao da odgovorim .“ /škola Odžak/ Branilac traži da svjedok objasni „Tu istu noć“ da se ne može, nikako promašiti noć je noć a svjedok govori „ovo oko podne“, da mu predočava da govori da se događaj dešava tu noć. Svjedok navodi da je to veče kad su doveženi (Novi Grad), da se događaj kad su ga udarili desio u danu u Novom Gradu.

Branilac dalje u unakrsnom ispitu navodi da je pitao svjedoka kada ga je T.J. pitao, hoće li u razmjenu i da mu je odgovorio oko podne, i da odgovori ako smatra da mu mati ne bi spremila pasoš i vojnu knjižicu otkud onda u torbi. Svjedok navodi da ga je T.J. u Odžaku uveče pitao hoće li u razmjenu sutra, za stvari u torbi ne zna otkud u njegovoj torbi, ostao je kod tvrdnje da su ga tukli oko podne. Branilac dalje traži da svjedok objasni da hoće da kaže da su M.R.1 i T.J. negdje imali njegov pasoš i vojnu knjižicu pa uturili u tu torbu, je li tačno da su M.R.1 ili T.J. stavili u njegovu torbu pasoš i vojnu knjižicu. Svjedok navodi da torbu nije ponio sa sobom, ne zna ko je torbu donio, a da jeste jeda od njih dvojice sigurno rekao da se pošalje pasoš i vojna knjižica.

Branilac je tražio da svjedok objasni svoje svjedočenje da ga je M.R.1 tukao u Bosanskom Brodu, to niko nije izjavio i toga nema ni u optužnici da je M.R.1 bio u Bosanskom Brodu. Svjedok je ostao kod tvrdnje da je M.R.1 bio u Bosanskom Brodu, da ga je tu kad god naiđe šutnuo nogom.

Na upit suda je potvrdio da je u Novom Gradu bilo srpsko stanovništvo, da su imali naoružanje koje su dužili svi sposobni od 18-50 godina, da su naoružanje predali, a koje su dobili od JNA.

Na dodatni upit tužiteljice je li svjedočio u nekom drugom predmetu za ratni zločin u današnjem sudu, svjedok je izjavio da nije.

Na dodatni upit branioca svjedok navodi da nije sa sobom ponio ništa osim puške, a vezano ko je tukao D.V.1, M.S., Š.S., da je rekao na sudu da su tučeni i ništa posebno, a u istrazi je rekao da za njih ne zna da li su i kako maltretirani, da je za D.V.1 svjedočio, da je ustajao, pa je maltretiran. Svjedok navodi da ne zna, da se ne može sjetiti svih detalja.

U direktnom ispitu svjedok optužbe S.M.1, svjedok je naveo da je prije rata živio D.D.1 sa roditeljima i svojom porodicom, iz kojeg su morali poslije granatiranja iz Pruda ili Hrvatske se povući prema Novom Gradu. Bili su u okruženju i 08.05.1992.godine, postignut je dogovor između kriznih štabova, da predaju naoružanje i da ih puste na slobodnu teritoriju u Modriču. Za vrijeme dok su bili u okruženju držali su straže, organizovani od JNA, koja im je dala naoružanje, a okolo Novog Grada su bile linije paravojske HVO i Zelene beretke, Armija BiH poslije. Dalje navodi da su prema dogovoru se svo civilno stanovništvo spakovalo i oni koji su imali naoružanje su krenuli prema Odžaku da kod „Ratar“ u Novom Gradu predaju naoružanje koje su predavali iz formirane kolone u parkirani kamion. U koloni su bili svi stanovnici srpskih sela, koji su došli u Novi Grad, ljudi u koloni su maltretirani cijelim putem od Novog Grada, do Odžaka, od strane naoružanih ljudi u uniformama. Kad su došli do ... bili su kamioni u koje su odvojili muškarce, a žene i djecu su odvojili u autobuse isti naoružani ljudi u crnim uniformama sa HVO oznakom na rukavu, koje je vidio. Objašnjava da su muškarce kamionima odvezli do škole u Odžaku i uveli ih u fiskulturnu dvoranu, prilikom ulaska su prošli kroz špalir, bili su udarani dok nisu ušli u dvoranu. Nije bilo dozvoljeno kretanje, u dvorani je bilo sedam-osam stotina muškaraca, a žene i djecu je čuo da su na spratu, tu su ostali do 10-11.07-1992.godine kad su srpske formacije zauzele Odžak, tada su ih prebacili u Novi Grad. Svjedok je opisao boravak u dvorani škole sa lošim uslovima, slaba hrana, loša higijena, spavali su na podu, vrata na dvorani su bila zaključana, zaključavali su ih stažari, misli da je to bila vojna policija, nosili su bijele i crne opasače sa palicom i pištoljem, uniforme su im bile različite, šarene, crne i od bivše policije. Navodi da nije siguran, misli da je bilo desetak stražara, poznavao je T.J., G.A., B.J.1, M.R.1, H.F.1, A.I. zv. „I.“, ne zna više, to su bili ljudi iz Odžaka. Poznavao je prije rata M.R.1 i K.I. iz viđenja. Za M.R.1 navodi da je kao i ostali, koji su ulazili udarao nogama, rukama, šamarali, maltreturali, bio je na obezbjeđenju sale, možda da njih u dvorani ne maltretiraju ili uopšte da obezbjeđuje zgradu, bio je u zgradi tu ga je viđao. Svjedok navodi da ga u dvorani niko nije dirao, a da ga je u Odžaku tukao C.D. iz S.B., vojni policajac iz H. imao je na rukavu oznaku „RH“, tukao ga je, jer mu je brat bio u ... u S.B. i pobjegao u S.. Zbog načina na koji su ih izvodili po mraku ne može reći ko ga je tukao jer nije vidio.

Svjedok je u direktnom ispitu tužiteljice naveo da je sa njim u dvorani bio T.R., njega su doveli iz M., bio je u uniformi, već su ga tada tukli, doveli su ga popodne i tukli na smom ulazu u dvoranu svi, H.F.1 je uzeo pušku za cijev i kundakom ga razvalio preko leđa, udarali su ga svi nogama i rukama, palicama, bio je krvav i onda su ga vezali za stub od mreže tu u dvorani. T.R. je jaukao, udarali su ga kako je ko dolazio od T.J., M.R.1, svi su prolazili, udarali i pred zoru on je izdahnuo, podlegao je od udaraca njihovih stražara. Objasnio je da je sve vidio, jer se dešavalo u dvorani, nije vidio da su ga u hodniku tukli. Na upit tužiteljice šta mu je poznato za D.R., svjedok navodi da vezano za njega nije vidio ništa, samo zna da je čovjek izašao na nogama, čuo je da je udaran i ubijen, bio je u hodniku na nosilima prekriven, to je vidio.

Svjedok dalje navodi da su ih polovinom juna, autobusima prebacili u školu u Novi Grad isto u fiskulturnu dvoranu, tjerali su ih da pjevaju, udarali su ih misli zbog toga što je Odžak pao, prozivali su i njega imenom i prezimenom i tukli ga, ne zna ko ga je prozvao, a u toj prostoriji na suprotnim vratima vidio je kolegu s posla Dž.Z., mislio je da ga neće tući, ali mu je rekao da klekne i udario ga vojničkom čizmom među plećke i više nije znao za sebe, do dolaska u Bosanski Brod, sutra dan ujuro u devet sati. Dalje navodi da su mu pričali J.Lj. i G.M.2, da je došao M.R.1 i rekao ljudima koji su ga držali tako bez svijesti da ga puste, J.Lj., koji ga je pustio, da je rekao da pusti to đubre, da ga ubije i izvadio je pištolji repetirao i onda vratio pištolj u futrolu. Oni su mu to ispričali kad se osvijestio u Brodu, da se to desilo kad su ga donijeli iz dvorane, poslijepodne. U Bosanskom Brodu je bio dok ga nisu zauzele srpske snage, i iz zarobljeništva je izašao iz logora u Donjoj Mahali u Orašju dana 29.01.1993.godine.

Tužiteljica je obzirom na različit iskaz u istrazi i na suđenju da svjedoku predoči iskaz iz istrage koji je dao dana 10.12.2013.godine CJB Šamac, svjedok potvrđuje da su na zapisniku njegovi potpisi, pa tužiteljica čita dio iskaza: “Pored navedenih udarali su me i drugi stražari, čija imena meni nisu poznata, a stalno sa linije dolazili drugi pripadnici HVO, koji su ulazili u logor i koji su nas takođe, fizički zlostavljali. Za vrijeme boravka u logoru u Odžaku, ubijen je T.R. i D.R., koji su udarani od većeg broja stražara. A s obzirom da su prilikom udaranja izvođeni iz sale, meni nije poznato ko je sve učestvovao u njihovom mučenju. Ovdje mogu samo navesti da je T.R. poslije doveden u salu, gdje je zavezan za odbojkaški stub, gdje ga je kundakom puške udario dva- tri puta H.F.1, te su ga kasnije gazili svi i udarali za stubom, među kojima je bio i G.A.. Sjećam se da je D.R. izveden na nogama, a vraćen nosilima, nakon čega je preminuo, ovdje napominjem da sam ja bio na suprotnoj strani dvorane, tako da nisam mogao vidjeti, koji iz sale izvodio T.R. i D.R.”

Svjedok navodi da to za njega nije drugačije, jer su to bili stalni stražari i kada je davao izjavu je mislio da ih nije potrebno imenovati, jer je stalno kada je davao izjave non –stop navodio ista imena stražara, oni se nisu mijenjali, a sada na sudu je mislio da treba imenovati stražare.

Na unakrsni ispit branioca svjedok navodi da je tačno da je živio u D., i da su se mještani D. povukli i prešli u Novi Grad u kojem je bilo organizovano kao prava vojska sa komandom, vodovi, da su imali naoružanje i minobacače, ali da nije tačno da su imali sanitet. Branilac je u daljem unakrsnom ispitu svjedoka koristio radi predočavanja zapisnik koji je tužiteljica svjedoku već predočila, da objasni obzirom da je danas rekao da poznaje M.R.1, a da je u istrazi izjavio „M.R.1 nisam poznavao lično prije rata, upoznao sam ga u Odžaku, gdje je bio stražar, tačnije, moj stric M. mi je pričao da je s njim radio u ... itd“ Svjedok navodi da ga je poznavo po govoru i faci, nije ga poznavao lično, nisu se družili.

Na dalji upit branioca svjedok navodi da je tačno da ga M.R.1 nije tukao i nije lično vidio da je tukao nekog drugog, to što je izjavio za T.R. je u prolazu, jer lično nije vidio da je u sali nekog udarao, u ta dva mjeseca. Dalje nakon prigovora tužiteljice da branilac zbunjuje svjedoka, na ponovni upit branioca svjedok navodi, da je T.R. tučen u sali i van sale i da ga je M.R.1 tukao kod stuba koji je u Sali.

Branilac dalje svjedoku predočava dio iskaza iz istog zapisnika da je izjavio „Za vrijeme boravka u logoru, ubijen je T.R. i D.R., koji su udarani od većeg broja stražara, a s obzirom da su prilikom udaranja i izvođeni iz sale, meni nije poznato ko je učestvovao u njihovom mučenju. Ovdje mogu navesti da je T.R. poslije doveden u salu, gdje je zavezan za odbojkaški stub, gdje ga je kundakom puške udario dva puta H.F.1. Te su ga kasnije gazili svi i udarali za stubom, među kojima je bio G.A.“ Branilac navodi da u predočenom dijelu iskaza nema M.R.1, u isti događaj, a da svjedok kaže „ja lično, nisam vidio da je tukao nekog drugog logoraša“ u prvom slučaju govori da ga je, da je tučen i ne spominje M.R.1. U drugom slučaju samo potvrđuje“ ja lično nisam vidio da je tukao nekog drugo logoraša. Branilac traži da svjedok objasni, zbog čega je danas u iskazu uveo M.R.1, je li to rekao, zbog toga što se podrazumijeva ili zbog nečeg drugog.

Svjedok objašnjava da je to izjavio zbog toga, jer su ga u tužilaštvu pitali je li vidio udaranje u ta dva mjeseca, i da je u tome razlika. Dalje objašnjava za pitanje ubistva T.R., da je možda tada, ali da je tačno da nije vidio za dva mjeseca da je M.R.1 nekog udario. Da je traženo objašnjenje u ta dva mjeseca, pa je onda za T.R..

Branilac optuženog je naveo da to nije tačno, jer u predočenom zapisniku je prvo ispitivan za T.R., a poslije šta je radio M.R.1 i svjedoku predočava ponovo dio zapisnika iz istrage “mene nije tukao, ja lično, pazite, nisam vidio da je tukao nekog drugog logoraša“. Svjedok dalje u unakrsnom ispitu branioca navodi da je tačno da je u Novom Gradu bio dva-tri dana i da se prva dva dana nije dešavalo ništa, da nije tačno da su samo prenoćili, da je treći dan Z. bio, potvrdio je da on lično nije maltretiran i udaran u Brodu, a da je išao na kopanje rovova. Potvrdio je da je davao izjavu u tužilaštvu u Orašju, 2013.godine, nije bila tužiteljica, bila je neka djevojka, to je bilo prošle godine (2015.godina) potvrđuje da je to izjava poslije 2013.godine i branilac konstatuje da tog zapisnika nema, koji je davao 2015.godine.

Sud je u skladu sa članom 288.stav 2. ZKP F BiH dozvolio da tužiteljica pročita iskaz svjedoka Č.V., zbog smrti svjedoka, a koji je dao dana 29.09.2011.godine, sačinjen u sektoru krimanilističke policije, odjel za istragu MUP-a Županije Posavske i sačinjen u prostorijama policijske stanice

Šamac, na okolnosti kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog KZ SFRJ, u prisutnosti policijskog službenika, vlastoručno potpisao izjavu.

Svedok je u pročitanoj izjavi na glavnom pretresu koju je pročitala tužiteljica Stanić Ivanka naveo: da je tijekom 1992. godine bio u D.D.1, gdje je i živio, te je prilikom pada D.D.1 negdje 20. aprila otišao kao i ostali u Novi Grad. Po dolasku u Novi Grad, kao ostali, zadužio je oružje i otišao na liniju prema Bosanskoj Mahali. Na liniju je odlazio redovno, uglavnom sa mještanima Donje Dubice, Novog Grada i Trnjaka, gdje su se nalazili sve do 18. ili 19. maja 1992. godine, kad je donesena odluka da se predaju. Predali su se u Novom Gradu, Hrvatskoj vojsci, te je nakon toga formirana kolona i oni su traktorima, kolima i konjima krenuli prema Odžaku. Na ulazu u Odžak, kod tadašnje tvornice stočne hrane, zaustavili su ih i sve stvari koje su imali kod sebe su odbacili. te su ih vojnici pregledali, po njih je došao kamion, te smo muški ušli u taj kamion, a žene i djeca su razdvojeni na drugu stranu. Njih muške su odvezli u sportsku dvoranu osnovne škole u Odžaku, gdje ih je bilo oko 700. Tamo u školi je prvo bio zapovjednik P., a kasnije on valjda poginuo, komandu je preuzeo G.A. i on je zapovjedaostalim vojnicima, koji su ih držali tu zatočene. Jednom prilikom, njih oko 350 je G.A. postrojio u dva reda, jer mu je poginuo neki njegov zet iz O. i nakon što ih je postrojio, udarao ih je redom crnom palicom po glavi, pri čemu je uradio i njega i njegovog sina M., koji je bio blizu njega. Tu u dvorani škole su morali pjevati pjesme J. i B. po cijelu noć, dok nisu padali sa nogu. A, na to ih je, također, tjerao G.A., kao i ostali čuvari. Tijekom njegovog zatočeništva u osnovnoj školi, čuvari su znali često dolaziti noću i prozivati ih da izađu iz dvorane i odvodili bi ih u hodnik, gdje bi ih u mraku čekali drugi vojnici HVO i HV, te bi ih tukli, udarali nogama, te bi ih tjerali da udaraju glavom u tablu. Jednom je tako G.A. izveo D.R., zv. „S.“, te su ga tukli palicama, poslije se vratio sav krvav u dvoranu, te su morali svi pjevati i držati ruke gore. A, D.R. je nakon dva sata umro, bilo je oko pola noći. Također, jedan od stražara K.I. iz B.B., ih je često maltretirao i izvodio vani, te je govorio da oni imaju zadatak da ih još više udaraju. Zna da je, također, u dvoranu dolazio iz M.R.1 iz O., kojeg poznaje još od prije rata. Pošto je on radio u ... poduzeću u O., kao..., a on je radio u ..., koja se nalazila u istoj zgradi, te su ulazi bili različiti. Što se tiče M.R.1, zna da je dolazio često u dvoranu i uvijek je imao pušku sa sobom, bio je u vojnoj odjeći, ali ne zna da li je i on nekog izvodio i maltretirao, odnosno, njega on nije nikada maltretirao niti se čuo od drugih zatvorenika, koji su bili zajedno sa njim u logoru. U dvoranu, kao što je rekao, često su dolazili vojnici sa linije HVO i HV, te bi ih čuvari često tjerali sve iza mreže, pri čemu su bili jedni na drugima, i tu bi ih onda prozvali da izađu, gdje bi obično G.A. i K.I. govorili izađi ti i na koga bi pokazao, taj bi morao izaći, a pored njih, ih je prozivao izvodio još Đ.T., T.A.1 zv. „N.“ i onda bi ih tukli vojnici, koji su tu došli sa linije. Đ.T., jednom tako izveo B.M.1 i udarao ga je, onda je B.M.1 od nas tražio 300 maraka da mu dadnemo, kako bi ga Đ.T. prestao udarati i kada mu nitko nije dao pare, Đ.T. je ipak prestao udarati B.M.1. Početkom 7. mjeseca, oni koji su bili u osnovnoj školi, su autobusom premješteni u Novi Grad u osnovnu školu, sportsku dvoranu. Tamo su odvojili mlade i stare, u dva reda. U toj dvorani nisu se smjeli miješati. Tu je stalno bio M.R.1 koji ih je jednom prilikom postrojio i uzeo je pušku i na nju stavio troblon, te je govorio da će ih sve pobiti. M.R.1 im je gotovo svakodnevno govorio da će ih pobiti, ali se ne sjeća da je nekoga tukao. Pored M.R.1 tu ih je i dalje maltretirao G.A. i K.I., tu su bili nekih 5-6 dana i tada su ih autobusima prebacili u Bosanski Brod, te poslije za Slavonski Brod i na kraju za Orašje u Donju Mahalu, u Donjoj Mahali ga je najviše zlostavljao O.P. na način da mu jednom prilikom šarafcigerom bušio ruku, odnosno šaku, te mu jednom probušio uvo običnom žicom i onda je mu je objesio letvu na tu žicu i uvo. Te, ga je udarao veslom od hrastovine ispod kičme, te mu je polomio rebra. Pored O.P. u Donjoj Mahali su ga još zlostavljali A.H., koji je vadio sanžer iz pištolja te mu stavljao u usta. Jednom prilikom ga je njegov kolega policajac upozorio da mu je ostao metak u cijevi i da ne okida, jer će me ubiti. Tom prilikom, kada mu je stavljao pištolj u usta, A.H. mu mi je poizbijao zube. Pored njih, svakodnevno ga je i tukao i M. zv. „R.“, te je znao uzeti nož i jednom prilikom ga je oborio dole, te tupom stranom noža trljao mu je o vrat, govoreći da će ga zaklati. Jednom mu je oči naprskao nekakvim sprejem i 15 dana nakon toga nije mogao ništa vidjeti, sav je bio natekao. M. zv. „R.“ ga je tukao zajedno sa O.P. i on mu je isprebijao gotovo sva rebra, te je pored pere, on bio najgori i kao jedna osoba zvana „D.“. ali je čuo da je on umro. U svim logorima, koje je gore naveo, hranu nije dobivao redovno i bio je gladan, te su im obično davali pola šnite kruha na dan i jednu šolju čaja ili mlijeka. Higijenski uvjeti su također bili vrlo loši, nisu imali vodu, niti su im dali da se tuširaju. Razmjenjen je 10. maja 1993. godine.

Pitanje: Da li bi mogli opisati M.R.1 i bi li ga mogli prepoznati kada bi ga vidjeli? Dao je odgovor: On je krupan i visok čovjek, nešto je mlađi od mene, a mogao bih ga poznati, pošto ga znam još od prije rata i vidio sam ga prošle godine u Donjoj Dubici, na lokalnom putu, prema crpnoj pumpi, gdje sam čuo i da on trenutno i radi. Na pitanje: Posjedujete li medicinsku dokumentaciju koja se odnosi na liječenje ozlijeđa koje ste zadobili u gore navedenim logorima, dao odgovor: Posjedovao sam dosta medicinske dokumentacije, ali sam istu predao u opštinu, prilikom ostvarivanja prava na invalidninu, te mi je od dokumentacije ostala jedino otpusna lista klinike za psihijatriju VMA od 26.05.1993. godine, koju vam dragovoljno predajem uz ovu izjavu. Pitanje: Ima li nešto još za izjaviti, što smatrate da je bitno za istaći, a da vas mi nismo pitali, dao je odgovor: Želio bih još istaći da je O.P. u noći 13.01.1993. godine u M., odsjekao K.G. "(...)" i stavio mu u džep i ujutro ga poslao u razmjenu u Šid. Te je isti ubrzo, nakon što je razmjenjen umro, a to sam čuo od zatvorenika koji su bili na toj razmjeni zajedno sa K.G., zato što je isti bio iz K.". Svjedoku je zapisnik pročitao i isti ga je potpisao. Branilac optuženog je naveo da ne rapolaže sa pročitanim zapisnikom, da pitanja neće postavljati, ovo je svjedok tužilaštva i ostavlja tužiocu da postavlja pitanja.

Tužiteljica je pročitala na glavnom pretresu dana 22.03.2016.godine, u skladu sa odredbom člana 288. stav 2. ZKP FBiH iskaz svjedoka Š.I. iz istrage koji je umro, odbrana se nije protivila da se iskaz čita jer je svjedok nesporno umro.

Tužiteljica je čitala zapisnik o saslušanju svjedoka pod brojem Kr.125/2011 sačinjen 05.11.2001. kod Osnovnog suda u Modriči u krivičnom predmetu okrivljenog G.A. iz O. bez oznake kojeg krivičnog djela pred istražnim sudijom Zoranom Tanasićem, da se saslušava u svojstvu svjedoka u ovoj krivičnoj stvari od strane istražnog sudije Osnovnog suda Modriča, a po ovlaštenju Okružnog suda Doboj R.D., a svjedok putuje u Nj. gdje privremeno boravi, tako da se nije u mogućnosti odazvati nadležnom Okružnom sudu u Doboju u cilju davanja izjave. Pročitana izjava svjedoka glasi:

„Ja sam prije rata živio u M. ulica ... u jednoj stambenoj zgradi u blizini Na početku rata mi stanari smo se samoorganizovali i u cilju lične zaštite držali smo straže. Ja sam imao jednu lovačku pušku. 19.05.1992. godine na poziv rukovodstva mog preduzeća ... ja sam pošao na posao, obzirom da sam bio zaposlen u ovom preduzeću. Sa sobom sam ponio i lovačku pušku. Na kapiji broj 6. kod željezničke pruge koja mi je najbliža od stana ja sam susreo naoružane ljude među kojima sam prepoznao H.N. i komšiju S.N. ... koji sada živi u O., te N. sina H. koji je držao ... u blizini stadiona FK Modriča i G.Z.1. Zarobili su me, razoružali i sproveli u Garevac kod P., a to je lice koje se zove S.P. zv. „P.“ koji je navodno bio komadant M. i pripadnik zbora narodne garde. Do S.P. zv. „P.“ me je sproveo N.H. iz M. koga lično poznajem. S.P. zv. „P.“ me ništa nije ispitivao, udario me po ustima, a potom je kazao dvojici pripadnika „Z.“ da me odvedu da me zakolju. Stavili su mi lisice na ruke i odveli na desnu obalu rijeke Bosne u Garevcu. Tu mi je jedan meni nepoznat pripadnik „Z.“ stavljao nož pod grlo prijeteći mi da će me zaklati, izživljavao se onim nožem po mom vratu ali me nije povrijedio. Potom su me čamcem prevezli na drugu obalu rijeke gdje su me preuzeli ljudi iz Odžaka i sproveli u „Strolit“ Odžak. U prostorijama „Strolita“ je bio logor za civilna lica. Smješten sam u jednu kancelariju veličine 5x3,5 metara u sobi nas je bilo 36. uglavnom se radilo o civilima iz N.G. kod O., oni me svi lično poznaju a i ja mnoge od njih poznajem. Sjećam se B.Lj., Š.R., Š.S., bile su cijele porodice R., B. i dr. U „Strolitu“ me nije niko ispitivao pa nisam ni znao zašto sam zatvoren. Sajlama su me svezali za noge i podigli u vis sa dizalicama, tako da sam bio u okomitom položaju sa glavom prema dole. Tada su me počeli tući rukama, nogama, kundacima pušaka i raznim drugim predmetima koji su im bili na raspolaganju, košulja mi je odmah poderana od tih udaraca, zadobio sam brojne povrede u vidu brojnih modrica, nagnječenja krvnih podliva i slično, kasnije sam zadobio i teže povrede unutrašnjih organa, a tukli su me 5 do 8 puta dnevno. Tačnije ta premlaćivanja su bila stalna. Tukli su me uglavnom ti stražari u tom logoru u „Strolitu“ koji su bili uniformisani i nosili su uniforme HVO. Sjećam se da je tada bio upravnik logora bio jedan N. iz O. ali se ne sjećam njegova prezimena. On nije dugo ostao upravnik jer se protivio ovim premlaćivanjima pa su ga smijenili, te je za upravnika postavljen jedan P.. Isti ima 120 kg. On me je lično tukao tako što je sa stola skakao na moja prsa dok sam ja ležao na podu na leđima. Naredio mi je prvo da legnem na leđa, a zatim je skakao na mene, pri tome je na nogama vojničke čizme. Ja sam dobio brojna nagnječena rebara. Sjećam se i lica G.Z.2 zv. „G.“ iz O. koji me je tukao još prvu večer rukama i nogama i čim stigne. Ja sam stalno

premlaćivan tako kako danju tako i noću, tako što me čuvari prozovu i izvedu iz ove kancelarije, te me odvedu u posebnu prostoriju gdje su me tukli. U „Strolitu“ me je tukao i stražar koji se zove M. ali znam da se preziva E.. U ovom logoru sam ostao mjesec dana kada sam prebačen u logor u Srednjoškolski centar u Odžaku. Bio sam smješten u sportskoj dvorani sa još 150 logoraša. Sve su to bili civili iz N.g.. odmah da kažem da sam ja bio jedini ... koji je bio zatvoren u ovom logoru, a sve ostalo su bili ... sa područja opštine Odžak. Spavao sam na vojničkoj bluzi na podu kao i ostali logoraši. Neko je imao i ćebe. Nikakvih ležaja i kreveta nije bilo. Bili smo zaključani nije nam bilo dozvoljeno da idemo u WC kad hoćemo. Nismo izlazili na svjež zrak. U dvorani je bilo zagušljivo jer je bio ljeti period. Sve u svemu bili su katastrofalni uslovi za boravak. Tu smo izgladnjivani, obzirom da su nam davali samo jednu čašu nekakvog čaja i parče hljeba, a kada vam kažem parče hljeba da bi ste imali pravu predstavu koja je to količina, da se jedan hljeb od 700 grama dijelilo na nas 26 logoraša. U WC nismo mogli ići pojedinačno već kada se skupi određeni broj, a to je najmanje 10. Onda nam dozvole da idemo u WC. Mada i nismo imali nekakve potrebe da idemo u WC jer niti smo šta pili niti smo šta jeli. Mene su odmah počeli tući i u ovom logoru dok sam bio u sportskoj dvorani SŠK. Stražari su bili pripadnici „Z.“ i HVO. Bila su stalna premlaćivanja gotovo svih logoraša, a mislim da su mene ipak najviše tukli. Prozivanja su bila nekada po godištima, nekada po familijama. Mene je rijetko kada zaobišlo izlaženje na ova premlaćivanja. Vođeni smo nekada pojedinačno, nekada u grupama i odvođeni, mi smo bili u posebne prostorije gdje su nas zlostavljali i premlaćivali. Tukli su me kundacima pušaka, rukama, nogama, dijelovima namještaja, palicama, stolicama, vješalicama i svim drugim predmetima koji su im bili pri ruci. Nisu gledali kuda udaraju, tako da su me tukli po raznim dijelovima tijela. Upravnik ovog logora bio je G.A. kojeg do tada nisam poznavao. On je bio strah i trepet za sve logoraše. Mene je lično G.A. tukao nogama i raznim drugim predmetima, naročito kundakom puške. Tukao me i H.F.1, T.J. sin J. koji sada radi u ... u O., B.J.1 iz V. koji sada navodno radi u ... u O., A.I. zv. „I.“ iz O. koga sam poznavao i prije rata. Tukli su me i P.N. zv. „H.“ iz O., T.Z. zv. „R.“ koji mi je daskom debljine 3 cm prebio desnu potkoljenicu, te Č.I.2 zv. „V.“ iz P., dolazili su i meni nepoznati vojnici iz H. koji su nas inače premlaćivali i tukli. Za vrijeme mog boravka u logoru u Odžaku čini mi se da su trojica logoraša podlegli povredama od ovih premlaćivanja. Jednog sam lično vidio na nosilima u hodniku ispred vrata dvorane koji je tu ležao tri dana dok ga nisu negdje odnijeli. Dok sam bio u „Strolitu“ mene su jedne prilike vezali za stolicu a tada je kancelariju došao moj sin D. iz prvog braka. Bio je u uniformi, ništa nije pričao i počeo me tući po licu, lično mi je kazao da je on meni stan zapalio u M.. Mi i prije rata nismo bili u nekim dobrim odnosima a nismo bili ni u zavadi. Imali smo povremene kontakte. Meni nije ukazivana ljekarska pomoć za sve povrede koje sam pretrpio. Čak nisu mi ukazivali ljekarsku pomoć ni za prebijenu nogu. Nisu mi stavili gips. Čuvar A.I. zv. „I.“ i upravnik G.A. su me često znali tući i po onoj slomljenoj nozi. A.I. zv. „I.“ mi je polomio i 5 rebara sa desne strane udarajući me i šutajući nogama na kojima su bile čizme u ležećem položaju. H.F.1 me je drvenim nogarom od stola tukao po lijevoj plečki, pa mi je došlo do napuknuća i te lopatične kosti. Pored fizičkog zlostavljanja i maltretiranja te stalnog premlaćivanja ja sam bio izložen i psihičkom maltretiranju i verbalnom vrijeđanju. Mene su kao ... nazivali četnikom. Vrijeđali me po svim osnovima, tjerali su me kao i ostale logoraše da satima stojim ispravno sa ispruženim rukama naprijed. Bili smo prisiljavani da pozdravljamo ustaškim pozdravom za dom spremni“, pri tome smo morali i ispružiti desnu ruku ukoso naprijed, morali smo satima do besvijesti pjevati i ustaške pjesme. Sjećam se da sam morao pjevati pjesme „Evo zore evo dana, evo M. i B.“, ko ne pjeva ili ko se eventualno sruši dobijao bi velike batine, tako da su svi logoraši morali poštovati ovaj kućni red. Oni koji su bili mlađi, sposobniji logoraši odvođeni su prinudno kopanje rovova za potrebe HVO. Ja nisam išao na kopanje rovova jer sam bio dosta povrijeđen i nisam bio u stanju. Od tih logoraša koji su kopali rovove saznao sam da su iste morali kopati na prvoj borbenoj liniji za vrijeme borbi. Pričali su mi da je tom prilikom neko i smrtno stradao a bilo je više i ranjenih. Te ranjenike sam lično i vidio. Početkom 7. mjeseca nas su hitno prebacili iz Odžaka u osnovnu školu u Novi grad, gdje smo se zadržali dva dana i dvije noći. I u Novom gradu sam dobio grdne batine. Sjećam se jedne večeri da sam pošao na umivanje, u hodniku sam morao proći kroz špalir koji su napravili njih 7 od 8 uniformisanih lica, meni nepoznatih. Dok sam pored njih prolazio oni su me šutirali nogama i tukli pesnicama, a kada sam nekako prošao i izvukao se počeo sam se umivati. Tada su mi prišli sleđa i počeli me tući palicama po golim leđima, od udaraca sam pao i izgubio svijest. Te večeri mi smo dobili batine, čini mi se iz razloga što je poginuo bivši upravnik logora P.,

pa smo onda mi logoraši bili krivi za njegovu smrt. Međutim, mi smo čuli da su njega ubili njegovi ljudi. Prisiljavan sam da se zalijećem i da glavom udaram od zid kao ovan, a prinuđivan sam i da sa poda ližem prljavštinu i da ližem njihove vojničke čizme, a na to su prisiljavani i drugi logoraši. Negdje oko 700 logoraša, potom je dovedeno u Bosanski Brod. U tom logoru sam zatekao i nekakve žene ali su one bile smještene u nekim kancelarijama. Radilo o skladištu građevinskog materijala, ja sam tučen i u ovom logoru na identičan način. Stalno su nam obnavljali stare rane i stalno smo krvarili. Napominjem da su nas stalno pratili i bili uz nas oni isti čuvari koje sam naprijed naveo. U Brodu su me tukli pored čuvara iz O. još i lica koje su zvali „M.“, zatim neki ... zv. „B.“ iz T., K.B.2, Š.D. zv. „B.“, neki P. zv. „B.“, lice po nadimku „L.“ i J. zv. „B.“. Iz Broda su takođe logoraši vođeni na prinudno kopanje rovova još više. Neki su i poginuli, mnogi su ranjeni. Dok smo bili u Odžaku „Strolit“ jedne prilike su nas navodno kupali hladnom vodom iz cisterne vatrogasne, pritisak je bio od 100 bara. Mnogi logoraši su padali, odnosno gotov svi, a tom prilikom smo bili skinuti do gole kože. Dok smo bili u bordu posjedila nas je organizacija Crvenog krsta iz Ženeve, tada smo prvi put evidentirani ali ne svi. Znam da su stigli do broja 220 među kojima sam bio i ja, a onda je ta registracija bila prekinuta jer je istu nasilno prekinuo upravnik logora G.A.. Sjećam se dok smo bili u Bosanskom Brodu da su nas jednog dana i to nas 250 odveli u kino salu, u istoj nije bilo sjedišta. Dok smo ležali na betonu odjedanput se začuo rafal. Tom prilikom su neki ranjeni, a jedan je podlegao povredama. Ja ne znam ko je podlegao niti sam vidio ko je na nas pucao. Kada je srpska vojska počela oslobađati Brod nas su hitno evakuisali preko mosta u Slavonski Brod. Išli smo u koloni pješice, mene su dvojica logoraša držali za ruke, odnosno nosili su me sve do mosta preko rijeke Save. Dalje nisu mogli i ja sam im kazao da me ostave. Naišlo je vozilo „Zastava“ 750 pa me vozač povezao do željezničke stanice u Slavanskom Brodu. Tu me u uhapsila civilna policija te sam odveden u nekakav podrum gdje je bilo ukupno 50 logoraša. Tu nismo tučeni, a u rano jutro smo autobusima preveženi do Domaljevca, a nakon dva dana smo smješteni u logoru u Orašju, a on se nalazio smješten u srednjoškolskom centru. U logoru u Slavanskom brodu sam bio dva mjeseca. U Odžaku takođe oko 2 mjeseca, a u Orušju sam ostao do 05.11.1992. godine. Odmah da kažem da u Orašju mene niko nije pipnuo, ja sam imao dobre uslove u Orašju za razliku od ovih u Brodu i Odžaku. Hrana je bila redovnija, niko me nije tukao. Dana 06.11.1992. godine sam pušten iz ovog logora. Otišao sam u Okučane. a iz Okučana putem razmjene sam stigao u Modriču. U Modriči sam proveo 6 mjeseci, a nakon toga sam otišao u B. gdje sam operisao nogu. U bolnici sam proveo 4 do 5 mjeseci, a nakon toga sam otišao kod supruge i djece koji su bili u M.. Na posebno pitanje istražnog sudije svjedok izjavi: Ja uopšte ne znam zašto sam uhapšen i zašto sam odveden u logor. Mene su u Odžaku ispitivali gdje sam bio, šta sam radio, stavljali su me na teret kako sam ja navodno zaklao svog oca, dva unuka i da sam pucao tenka na 50 djece u Modriči. To nije bilo tačno, jer ja ništa nisam bio kriv i sve su ovo bile izmišljotine i samo povod i razlog da me tuku. Mislim da je razlog svega toga bio taj što se ja nisam želio priključiti „Z.b.“ u M. a u te redove me je zvao komšija S.N.. Ja sam ostao vjeran idealima jugoslovenstva, vjerovao sam samo u JNA a ne u neke paravojne formacije, zbog toga su me uhapsili i etiketirali kao četnika. Ja sam kod Crvenog krsta iz Ženeve registrovan kao logoraš dana 22.05.1992. godine još dok sam bio u Odžaku a o tome posjedujem dokumenat koji vam prilažem uz ovu svoju izjavu. To je sve što imam navesti, potpisano nečitim slovima zapisničar, oštećenog i istražnog sudije.“

Tužiteljica je na istom glavnom pretresu pročitala zapisnik o saslušanju svjedoka Š.I. sastavljen u Okružnom tužilaštvu u Doboju pod brojem Kta.31/04 od 26.07.2004. godine, koji je izjavio

„Ja sam prije rata živio u M., do rata sam bio zaposlen u ... i radio kao ... i to sve do 19.05.92. godine. Ostalo nas je 13 iz moje zgrade i susjedne zgrade koji se nismo nigdje angažovali pred početak rata. Mi smo se bili dogovorili se da oraganizujemo stražu kod zgrada. Mi smo bili nenaoružani, već smo samo sjedili ispred zgrada. Ja sam imao lično naoružanje i to pištolj. Nije se smjelo hodati jer se već pucalo. Ja sam jednog dana otišao sam po hljeb i otišao sam istovremeno u svoju smjenu u dom zdravlja jer su dr. J. prijetili, pa smo mi htjeli da ga zaštitimo. Kad smo došli u dom zdravlja zatekli smo samo R. koja je tu stanovala. Nikog iz smjene nisam zatekao. Tu u domu zdravlja nalazi se jedan lovački karabin, odnosno lovačka puška, bolje rečeno puška je ostala od mog komšije pred mojim vratima, pa sam ja tu pušku ponio. Od doma zdravlja ja sam otišao pred svoj stan a ispred svog stana krenuo sam prema ... prema kapiji broj 6. Ja nisam ulazio unutra, jer

se tu nalazilo više ljudi koji su me zaustavili, vidio sam da neće izaći na dobro. Ja sam neke od tih ljudi poznavao, odnosno poznavao sam ih sve. Rekli su mi da ostavim pušku i ja sam to učinio. Prijetili su mi da će ubiti ako im ne predam pušku i pištolj. Ja sam u toj grupi vidio i S.Dž. i H.N. kao i G.Z.1, to se sve dešava u G.Z.1 dvorištu koje se nalazi uz krug ... G.Z.1 mi je oduzeo pištolj, kao glavni se tu predstavio S.Dž.. S.Dž. i H.N. su se dogovarali šta će sa mnom i dogovorili su se da me vode S.P. zv. „P.“ u G.. Ja sam sa njima morao krenuti. Znao sam da je S.P. zv. „P.“ liših moralnih i ljudskih osobina, jer je nekad bio u ..., a 92. godine bio je komadant „Z.“. Ja sam S.P. zv. „P.“ lično poznavao a i on mene, jer smo prije rata znali popiti po neko piće. Sa mnom su takođe tu zajedno došli M.N. zv. „N.“, jedan maloljetnik koga nisam poznavao. Kad smo došli pred S.P. zv. „P.“ kuću, ja sam vidio S.P. zv. „P.“ u nošnji kao u fratra, a to je ličilo na pelerinu crvene boje sa bijelim rubovima od čipke. Sa S.P. zv. „P.“ je bio i njegov tjelohranitelj koji je kod sebe imao veliki nož koji mi je pokazivao rukom i davao sugestiju očima, stavljajući mi do znanja da on ima nož. M.N. zv. „N.“ je ušao tamo u kuću i nije se dugo zadržao kada me je pozvao da i ja uđem unutra. M.N. zv. „N.“ me je uveo u kuću i kada sam došao u blizinu S.P. zv. „P.“, S.P. zv. „P.“ mi je samo rekao „zar ti Š.“ i udario me otvorenom šakom naopako po ustima, a potom pozvao dvojicu ljudi iz dvorišta. Kada su ta dvojica ušla u prostoriju S.P. zv. „P.“ se vratio na svoje prvobitno mjesto, mene nisu zanimala ta dvojica, nego sam gledao ispred sebe na staklo S.P. zv. „P.“ pozadi mene šta oni rade. Rekao im je „vodite ga na Bosnu“ i pokazao rukom preko vrata da me zakolju. Stavili lisice s prednje strane ruku, odvezli me „Golfom“ noću u 10 sati, naveče, na meni poznat teren ali nepoznat mi je s druge strane Bosne. Dovedi su me do same obale 40 cm i tu je Bosna najmirnija i najdublja, bila je mjesečina i obasjavala baš taj dio gdje sam stajao, jedan od „Z.“ niži rastom izvadio nož-kamu iz čizme i stavio me pod vrat i nasilnim povraćanjem glave unazad. Onaj kolega je otišao da izvršio nužnu, vidio sam šta se sprema. On mi je povlačio nožem po vratu ne govoreći ništa, ja sam mu rekao „šta čekaš kolji“ i govorio mu ne smiješ provocirati sam ga. Mislio sam da ga ja udarim sa obje ruke ali od toga sam odustao. Baterijom su dva signala da sa suprotne obale dođu sa čamcem što se i desilo. Došli su meni nepoznati ljudi u uniformi HVO. Prevezli su me čamcem na drugu stranu i odveli u jednu zgradu, odnosno „Strolit“ i zatvorili u sobu 5x3 metra sa još 35 ljudi iz N.g. i to Srba. Kroz 20 minuta su me počeli udarati, tu su mi oduzeli sva lična dokumenta i novac, a bilo je oko 5 milijardi tadašnjih dinara. U logoru „Strolit“ u Odžaku proveo sam mjesec dana, a tukli i druge mada to nisam vidio. Preselili su nas u SŠC u elektrotehničku školu u Odžaku. Nastavili su sa istim intenzitetom udaranja i nisu birali sredstva i predmete kojima su udarali. Udarali su nas stolicama, vješalicama, nogama od stolova, stavili su me pod odbojkašku mrežu gdje je bilo još 250 ljudi ... Bilo nas je ukupno 700 na tri različita mjesta. Imali smo veoma lošu stranu u logoru „Strolit“ i u Elektrotehničkoj školi u Odžaku, davali su nam dnevno, odnosno u 24 sata po jednu krišku hljeba i to 26 dio od kilograma i šolju čaja. U logoru „Strolit“ mene su konkretno tukli G.Z.2 zv. „G“, E. zv „M.“, P.N. zv. „H.“, izvjesni P. koji je bio težak 120 kg koji mi je skakao na prsa sa stola dok sam ja ležao na patosu. Kada je stajao na meni skoro da je igrao kolo vrteći čizmama po meni. Mene su G.Z.2 zv. „G“ i E. zv „M.“ svezali i zakačili me kukom i pomoću neke sajle podigli sa zemlje, tako da sam visio naopačke, a šutali su me nogama i G.Z.2 zv. „G“ i E. zv „M.“, a udarali su me raznim tvrdim predmetima kao što je kundak od puške, metalnim odlivcima, jer se u toj prostoriji kovalo željezo. Mene su u „Strolitu“ tukli i drugi ljudi, ali bio je mrak i oni htjeli da se pokažu, jer sam ih ja lično poznavao a svi su uglavnom iz O.. Mene je u „Strolitu“ udarao i P.N. zv. „H.“ i to raznim predmetima ali i rukama. Mene je tukao i „Strolitu“ i P. koji je kasnije poginuo i to ubili su ga njegovi ljudi. Znam da su u „Strolitu“ sklupljali čaršijske klošare po gradu i pitali ih hoćete li udarati zatvorenike. Jedan su doveli više golobradih mladića, a bilo ih je oko 16 koji su stali u dva reda, pa kada sam ja prolazio kroz taj špalir oni su mi zadavali udarce rukama, nogama i raznim predmetima koje su držali u rukama, a imali su u rukama i palice koje su im davali „Z.“. Mi smo jedva preživljavali i bila je nova postava čuvara za, nedostaje slova - zapovjednikom G.A., njegovi podređeni su bili Č.J., A.I. zv. „I.“, B.J.1 i Č.I.2 zv. „V.“ iz P., a bio je H.F.1. Čuo sam da je H.F.1 za nešto već odgovarao na sudu ali nije za mene. U logoru u tehničkoj školi u Odžak H.F.1 nas je postrojio ukupno nas 8, ja sam prvo okrenut zidu sa rukama u vis, kao i ostali zatvorenici. H.F.1 čim je naišao udario me je teškom nogom po leđima i smrskao mi lijevu lopaticu, ja sam vidio da udara i ostalih 7 zatvorenika. Kad su na izudarali, odveli su nas u jednu sobu i uključili muziku i odvrnuli maksimalno i tu su nas počeli udarati da ne čuju jauke ostali zatvorenici koji su se nalazili u sali, a nas 8 su udarali. Mene su kada smo se vratili među ostale zatvorenike stavili uz

stub od odbojkaške mreže da se tu naslonim. Nije im bilo dosta udaranja u trajanju pola sata, a u cilju da samo mene udaraju. Prozivali su po godištima, ko je rođen 40. do 45 godine. ja sam rođen ... godine, neki su još izašli, njih su vratili nazad, ostao sam ja sam. Tu su me udarali svi stražari, ekipa Dž.iz S.B. i taj Dž. je umro. Tu su me izudarali i vratili nazad opet uz stub odbojkaški. G.A. proziva rođene od 45. do 50. godine opet ja izlazim. ostale vrati, opet je mene ostavio, opet su me udarili čim su prije stigli. Tukli su me G.A., H.F.1, T.J., B.J.1 iz V., R.H., A.I. zv. „I.“. Vidio sam na nosilima leži čovjek, a mislim da je bio mrtav. Kada sam se vratio WC pitao sam pritvorenika B.Lj. iz N.G. da li je čovjek na nosilima mrtav, B.Lj. mi je rekao da je čovjek mrtav i da je podlegao od udaraca i da je taj čovjek sjedio na mjestu gdje i ja sjedim. I drugi dan je leš tog čovjeka je bio, a ne znam kada je čovjek ubijen. Jednu noć nas pritvorenike utovarili su u autobus i odvezli nas u Novi grad. Mene su odveli u jednu prostoriju i počeli su me udarati, ljudi koji su stajali od drveta. Tu su me udarali negdje oko pola sata, kada nisam više mogao da stojim sjeo sam i legao na leđa. Četvorica stražara koji su me udarali izašli su, a u prostorijama je ostao T.Z. zv. „R.“ iz O.. Prišao mi je blizu s desne strane i rekao mi sad ću ti prebiti noge, ja sam mu rekao neka prebije. T.Z. zv. „R.“ je dasku okrenuo na kant s tim što sam s desnom nogom htio da ublažim udarac, dok je lijeva u predjelu potkoljenice ozlijeđena. Pripadnik „Z.“ odnosno HVO Č.I.2 zv. „V.“ mene je udario i u logoru „Strolitu“ a i u logoru u tehničkoj školi, a tukao me je i u logoru u Brodu. Kasnije smo prebačeni u taj logor, a to je bio logor Tulek u Brodu, mene je HVO Č.I.2 zv. „V.“ udario nogama na kojima su bile čizme, te rukama, a dolazio je kad god mu na ime paune, a znao je udariti i željeznim montiračem. Od svih pripadnika HVO najviše su me udarali G.A., T.J. i A.I. zv. „I.“, a ova trojica su me najviše udarali u logoru Tulek u Brodu. Nakon što mi je T.Z. zv. „R.“ slomio nogu niko mi nije htio ukazati pomoć, samo su pritvorenici noću da niko ne vidi stavljali mi daščice na nogu i pritezali da bi mi nogu nekako učvrstili. Kada dođu G.A. i T.J. i vide da mi je noga zavezana, te mi skinu sa noge, odnosno udaraju svojim nogama i ponovo nastavljaju da udaraju po toj slomljenoj nozi. Ja imam ožiljke po rukama i po cijelom tijelu a to su ožiljci od raznih predmeta, ali od gumenih čizama kojim su me oni gazili i udarali. Kad sam najviše bio krvav odnosili su me kod improvizovanog WC gdje bilo najviše muha, a bilo je jako toplo vrijeme. Uvijek jedan od trojica G.A., T.J. i A.I. zv. „I.“ bio prisutan da mi ne da da se branim od muha dok mi muhe piju krv i dok mi se krv ne sasuši. Ovo što govorim, gdje u ovako sa mnom postupali odnosili me do WC dešavalo se u logoru Tulek u Brodu i to jula mjeseca 92. godine. Mi pritvorenici smo autobusima prebačeni iz Odžaka u Brod, a nas starije i povrijeđene pritvorenike ostavljali su a mlađe autobusima razvozili u šume i krili od javnosti odnosno međunarodnog crvenog krsta. Jedan dan predstavnici Crvenog krsta iz Ženeve došli su u logora Tulek da vrše popis pritvorenika. Ja sam imao sreću da su me uspjeli evidentirati, došo je G.A. koji je bio zapovjednik logora koje su HVO držali u Posavini i tom prilikom fizički je otjerao predstavnike crvenog krsta spriječivši ih da vrše evidenciju i popis zatvorenika. Sada je A.I. zv. „I.“ više preuzeo i praktički sam počeo da me udara, kad god mu na um padne i po nekoliko puta na dan sigurno od 5 do 8 puta i tukao me nogama na kojima su se nalazile vojničke čizme. A.I. zv. „I.“ mi je polomio 5 rebara, lijevo 3 na desnoj strani. Ja nisam znao da su mi rebra polomljena dok mi to nisu konstatovali na Ortopedskoj klinici Banjica u Beogradu. Ljekari su mi rekli da mi je oštećeno lijevo plućno krilo i da nije u funkciji. U logoru Tulek nas pritvorenika su preuzele Z. iz B., pa su na svakodnevno tukli, a prije toga prebačeni smo u sportsku dvoranu i u kino salu bez stolica u Brodu. Jedan dan G.A. preko žice doviknuo da mene ponesu u njegovu kancelariju. Pritvorenici su me donijeli, u kancelariji sam prepoznao M.H. zv. „P.U.“ iz M.. G.A. mi je dao olovku i list papira i rekao da dovršim spisak svih Srba koji su živjeli sa mnom u mojoj zgradi. Pod brojem 1. na spisku bila je upisana N.R., koju sam ja već naveo. G.A. je izašao i rekao da će doći za 5 minuta, a ostavio je na stolu automatsku pušku „kalašnjikov“ i nož. Ja mislim da su oni meni podmetnuli tu pušku da bi ja reagovao i da me ubiju. Ja se nisam smio prihvatiti puške, ja sam pogledao kroz prozor i vidio sam dvije cijevi puščane a nisam vidio ljude i cijevi su se pomjerale prema vratima. Ja nisam ništa na spisku popisao, već sam spisom samo okrenuo G.A., dok G.A. još se nije vratio u kancelariju, potom se okrenuo prema M.H. zv. „P.U.“ i pitao ga u kojem svojstvu on tu nalazi i pitao ga zašto sam ja zatvoren. M.H. zv. „P.U.“ mi je rekao da me optužuju da surađujem sa četnicima i da imam radio stanicu. Ja sam mu rekao da ja nemam pojma ništa o tome i pitao ga može li mi on pomoći da izađem iz logora. M.H. zv. „P.U.“ mi je rekao da mi on ne može pomoći. Nakon toga u kancelariju je ušao G.A. i pitao me jesam li popisao spisak, na što sam mu ja pokazao očima gdje se list papira nalazio. Kada je G.A. vidio da ja nisam

ništa popisao uzeo je sa stola automatsku pušku i metalnim kundakom te puške udario me predjelu brade i usta, kojom prilikom mi je rasjekao bradu gdje se i sada vidi dubok ožiljak, te mi je izbio zub, prednju gornju jedinicu lijevo. Konstatuje se dubok ožiljak na bradi svjedoka više udesno, te nedostatak prednjeg gornjeg zuba jedinice lijevo. Ja sam osjetio da mi je izbijen zub, pa kad sam jezikom namjestio ispljunuo sam zub u pravcu G.A.. G.A. je rekao da me nose nazad. Komadant logora u Tuleku bio je K.B.2. Mene su u logor kao i druge zatvorenika izvjesni N. zv. „B.“, K.B.2, Š.D. zv. „B.“ izvjesni P., lice pod nadimkom L., J. zv. „B.“, sva ova lica bila su iz B.B.. Znam da je jedne prilike među nas logoraše u salu ušao K.B.2 i predstavio se kao zapovjednik, rekavši nam ako nas neko bude udarao da njemu kažemo. Ja sam poslije vidio da nas je lagao jer je i sam K.B.2 učestvovao u mučenju i batinjanju logoraša, pa i mene samog. Jedan visoki pripadnik HVO kog ja nisam poznavao udarao me je gumenom palicom i to skoro 30 puta, pitao me kojom sam rukom dao Srbima oko 30 hiljada maraka da im se priključim. Pa kako sam ja ćutao onda me je udario 30 palicom i to po lijevoj ruci. Jedne prilike svi zatvorenici iz logora Tulek evakuisani su u čaraparnu u Brodu, a ja sam ostao u krugu logora. Vidio sam da lete i avioni. Nedugo zatim pritvorenici iz čarapare su prebačeni u Slavonski Brod. Naišla su dvojica starijih ljudi, vrativši se iz kolone pritom ranjenika i pomogli mi da i ja odem do čarapare. Ja pošto sam bio povrijeđen nisam mogao da pratim kolonu koja se preko mosta na rijeci Savi kretala u pravcu Slavenskog Borda. Čuo sam glas G.A. koji je dvojici pritvorenika rekao da me nose. Iz Slavenskog Broda ja sa ostalim pritvorenicima prebačen sam autobusima u Orašje. Ja sam u Orašju u logoru bio nepuna 2 mjeseca. Prije Orašja mi smo prenoćili u Domaljevcu gdje su nas preuzeli neki drugi ljudi. Tu više nije bilo ni G.A., ni T.J., ni A.I. zv. „I.“ niti policije iz B., već su to bili sasvim drugi ljudi. Nas je zauzela civilna policija. Nas tamo 167 smješteno je u Orašju u Sali srednješškolskog centra. Mogao je biti mjesec septembar ili oktobar kad sam se našao u Logoru u Orašju. Tu me niko nije pipnuo niti tukao. Ukazana mi je, odnosno pokušali su da mi ukažu ljekarsku pomoć da mi istegnu nogu, ali noga je već počela srastati. Za razliku od drugih logora, hrana nije bila loša, jeli smo konzerve, nereske i svašta drugo. Nisu u Orašju tukli ni druge pritvorenike. Sa mnom u logoru u „Strolitu“ od meni poznatih ljudi su bili Š.R., Š.S., B.Lj., čovjek po imenu Z., bili su neki od R., bilo je više B., među njima je bio i B.M.2. Ja ne znam da li je neko ubijen u logoru „Strolit“. Ja sam u logoru u tehničkoj školi kako sam već rekao vidio mrtvog čovjeka a ne znam o kome se radi. Nije mi poznato da li je neko ubijen od logoraša u logoru Tulek u Brodu. Ja sam iz Orašja prebačen u Okučane gdje sam razmjenjen, a potom sam došao u M.. To je bilo 05.11.92. godine. Ja sam bio privržen jugoslovenstvu tako sam vaspitan u kući i nisam želio da dijelim ljude po nacionalnoj osnovi. Kada sam se nalazio u logoru „Strolit“ u Odžaku i kada sam bio vezan za stolicu došao je moj sin D. iz prvog braka i rekli su mu evo ti ovdje oca četnika. D. je bio u uniformi, ništa mi nije rekao već me je dva puta zatvorenom pesnicom udario u lice, dok sam sjedio na stolici vezan sa rukama nazad. Ja sam se nekako uzdignuo nekako sa stolicom i pokušao glavom da udarim D., a onda su mene stražari počeli udarati i pretukli su me. Kada je mene moj sin D. tukao mogao je biti kraj maj ili početak juna 92. godine. ja moram da kažem da su Dž. a vjerovatno je među njima bilo braće i rođaka dolazili i tukli me u logoru u „Strolitu“ u Odžaku, a to je bilo prvih mjesec dana u „Stolitu“. Jedan od Dž. dolazio je i u logor u tehničkoj školi u Odžaku, a tu mene nije tukao već sam čuo jauke drugih logoraša.“. Potpisano nečitkim potpisima od strane svjedok, zapisničar i okružni tužilac.

Na upit suda za zapisnike koje je tužiteljica pročitala, svjedoka Š.I., zapisnik u Okružnom tužilaštvu u Doboju Kta. 318/04 od 26.07.2004. godine i zapisnik o saslušanju svjedoka kod istražnog sudije Osnovnog suda u Modriči od 05.12.2001. godine, da ni jednom riječi nije pomenut optuženi protiv kojeg se vodi ovdje postupak M.R.1. Tužiteljica navodi da je svjedok govorio u iskazu o imenima i prezimenima ljudi koji su njemu poznati i govorio da su bili i drugi koje on ne poznaje, dok drugi svjedoci govore da je bio udaran Š.I. i da je bio smješten u logor i na koji način je bio zlostavljan. Radi se o potkrepljujućim zapisnicima.

Branilac je postupanje tužiteljice, očitujući se na njene navode okarakterisao kao kršenje ZKP F BiH, uz opasku da je sud dozvolio čitanje zapisnika, jer mu nije poznat sadržaj istih, a svjedok je umro i ne može neposredno svjedičiti, pa je u tom slučaju i potrebno iskaz svjedoka pročitati na glavnom pretresu.

U direktnom ispitu tužiteljice svjedoka optužbe T.B., svjedok je naveo da je prije rata bio nastanjen u M., a kada je protjeran iz M. bio je u P., općina O.. Navodi da su još 1991.godine vršili pripreme za rat, organizovali seoske straže, jer je rat bio u Hrvatskoj, a zvanično ratna dejstva na prostoru općine Odžak su počela 17.04.1992.godine. Objašnjava da su sukobi počeli od srpske vojske koja je bila pod zapovjedništvom JNA i proglasili su srpske autonomne oblasti, srpske općine, sela iz općine Odžak, Dubica i Novi Grad pripali srpskoj općini Bosanski Šamac, a Gnionica, Joševica općini Modriča. Navodi da su vođeni pregovori o nenapadanju, o suživotu koji su vođeni između viđenih ljudi i sa hrvatske i sa srpske strane do dogovora nije došlo i do sukoba je došlo 17.04.92. godine kada su srpske snage napale Bosanski Šamac i selo Prud koje je u to vrijeme bilo prisiljeno uz Odžak i bili ustrojeni u njihovim postrojbama. Za sebe navodi da je vodio pripreme za odbranu i bio ... Prvog bataljona 102. HVO brigade. Dalje je na upit tužiteljice naveo da su u Novom Gradu i Donjoj Dubnici bili nastanjeni srpskim življem, da su u to vrijeme imali naoružanje koje im je podijelila JNA, kopali su rovove i imali kontakt sa srpskim snagama koje su bile u Bosanskom Šamcu i Obudovcu. Na početku su svi bili teritorijalci, poslije 08.05.1992.godine formirana je 102.HVO brigada, pripadnici srpskih snaga su bili Vojska Republike Srpske, ove formacije su nastale poslije 17.04.1992.godine. Svjedok objašnjava da je na Hrvatskoj i Bošnjačkoj strani formirana za odžacku općinu 102. brigada HVO, a na drugoj strani je bila vojska Republike Srpske, imali su njihovu svu vojnu dokumentaciju kada su ušli u Novi Grad, to su uzeli, oni su bili četa vojske Republike Srpske, imali su desetine, vodove, čete, sve što ima jedna vojna postrojba, imali su zapovjednike iz bivše JNA, naoružanje su imali i 500 automatskih pušaka su zarobili kad su ušli u Novi Grad, a od teškog naoružanja zarobili su, BST-ove, protivavionce, minobacače 60 i 82 mm. Objasnio je da su postrojbe HVO-a, bile slabije naoružane i lošije organizovane, lično on je imao jedan minobacač 60 mm i 40 granata, imao je i pušku koju je kupio kao i osali, ko je šta stigao nabaviti.

Dalje je svjedok naveo da je 07.05.1992. godine, dobio zapovjed od M.I. da ovladaju selom Novi Grad, i taj dan su ušli u Vrbovački Lipik i zauzeli su dio do 100-tinjak metara od groblja i tu su stali, odbrana je bila jaka sutradan, kada se sa njihove strane pojavilo vozilo sa bijelom zastavom, rekli su da bi pregovarali o predaji, došao je V.D., predsjednik ... u N.G., rekli su da hoće da se predaju, ima kasete snimljena kako je izvršena predaja, uslov je bio da moraju predati svo naoružanje na ekonomiji, a će bit zadržano 30-40 vojnika minera da pokažu gdje su eventualno minirali da poslije ljudi ne ginu, a da ostali idu kuda žele i htjeli su u Miloševac, da pređu u Modriču, odnosno Šamac. Pregovarali su ispred vojne formacije zapovjednik M.I., a ispred Kriznog štaba ... kriznog štaba I.S.. Svjedok navodi da je naoružanje preuzeo sa svojom postrojbom, Srbi iz Novog Grada su uredno oružje predali i oni su potpisali i ljudi su sjeli auta, traktore to je bila ogromna kolona i krenuli prema Odžaku. Za dalje dešavanje sa ljudima iz kolone je saznao sutradan, jer je ostao u Novom Gradu, od dva vojnika koji su mu rekli da su svi ljudi iz Novog Grada, svi Srbi zadržani u Odžaku i pitao je zapovjednika šta se dešava i rekao mu je da je Hrvatska vojska, časnici iz Hrvatske kojih je bilo u Odžaku i Hrvatska vojna policija koja je došla iz Slavenskog Broda iz Hrvatske da su u Odžaku zadržali sve koji su krenuli iz Novog Grada i da su sa njima i vojni policajci 102.HVO brigade. Pored toga saznao je da su razdvojili muškarce od žena, djece i starijih osoba i zatvorili u školu, a dio u prostorije tvornice "Strolit". Zna da su žene i djecu rasporedili po kućama u Odžaku i da su ih poslije vratili u Novi Grad, i onda su formirali i policijsku stanicu u Novom Gradu koju je vodio E.S.. U početku u školi u Odžaku i stanovništvo je nadzirala vojna policija, ali su se iz njegove brigade i on sam obraćali kriznom štabu da se žene i djeca vrate u Novi Grad, jer ih je tako rasturene po Odžaku bilo teško štititi i to je i urađeno. Poslije su u školi formirali stražarsku službu i ti Srbi su ostali u školi u Odžaku, do pada Odžaka, znači do 13.07.92. godine, a u međuvremenu je bilo nekoliko razmjena, samo je nešto oko 100-150 ljudi poslije prebačeno u Bosanski Brod a odatle su prebačeni u Orašje.

Potvrdio je da je od 08.05.1992.godine bio ... do pada Odžaka u julu 1992.godine Prve bojne i da je dolazio na brifinge brigade i tu je saznao da se neki policajci i čuvari nekorektno ponašaju, pa je par puta osobno došao sa pratnjom u školu „Vladimir nazor“ i zatekao je stražara U.S. i pitao ga šta se ovdje radi, on mu je rekao da je nekakav Đ.T. dolazio sa svojom grupom i da je mimo straže ulazio i mučio te zarobljene ljude, pa mu je rekao ako on ne može zaštititi te ljude, da će oni naći čuvaru koji će to dobro uraditi. Za Đ.T. svjedok navodi da je bio ustašica, na kojeg su se

svi žalili, i Srbi i Hrvati, poslije ga je ubio jedan njegov bojnik. Dalje navodi da je saznavao o maltretiranjima, da je pokušavao da to spriječi, ali da je bilo nemoguće sa vojnom policijom u to vrijeme, bili su kao neka posebna vojska. Poznato mu je ko je bio ... u O. u to vrijeme je bio A.M.3, a poslije Č.I.1 kada su Srbi bili pritvoreni, imao je spisak ... i većinu je znao sjeća se da je bio G.A., bio je P.J., B.J.1, M.Z..

Na upit tužiteljice naveo je da M.R.1 ne poznaje, da ga nikada nije vidio u blizini zatvora, on nije iz Odžaka, za njega nije čuo i prvi put je njegovo ime pročitao u knjizi koju je napisao K. koji je njih 520 nabrojao kao ratne zločince, ustvrdio je da čovjeka ne zna i da ne vjeruje da je to bilo. Knjigu je pročitao 1994.godine i on je nabrojan, te godine je 1994. je čuo da je bio stražar, prije nije čuo, nema ga ni na spisku pripadnika vojne policije, to je provjerio u svojoj arhivi, a nema saznanja o tome da je negdje evidentiran kao stražar u školi.

Na upit suda je naveo da je Đ.T., bio kukavica, da je skitao po gradu u crnoj uniformi sa pištoljem i glumio neku veličinu, da je kad je dolazio u školu i sražaru S. rekao da ako mu se ne može suprotstaviti, da će oni dati svoje stražare, poslije mu je prenešeno da neće biti problema. Navodi da je zapovjednik brigade znao za te stvari i on je pokušavao na svaki način da se spriječi to, bilo je vrijeme kad niko nikog nije pitao ni za šta, to je to. Tek kada je on preuzeo brigadu 01.08.92. godine onda je ustrojeno sve i niko više ništa nije smio uraditi mimo zatvora, ali do tada je to sve bilo, po selima formirani vodovi. Potvrdio je da mu je poznato da su Srbi nakon pada Odžaka, bili u školi u Novom Gradu.

Nakon što je sud uvažio prigovor na upit tužiteljice svjedok je naveo da su u početku na prostoru Odžaka počeli sa organizovanjem vojnih formacija, ali da je zapovjedanje bilo loše, sve postrojbe su bile posebne vojske i zapovjednik je bio M.I. i sve do pada Odžaka 13.07.1992. godine, bilo je nemoguće da se zapovijeda, vojska je bila loše ustrojena. To je značilo da grupe idu da pljačkaju po srpskim selima, pa su sa njima ratovali, pritvarali ih, tražili su da Hrvatska voska svoje vojnike ureduje, pisali zahtjev 139. brigadi Hrvatske vojske da njihovi vojnici pljačkaju i srpske i hrvatske kuće i zločina što je počinjeno počinili su oni i zadržavanje civila iz Novog Grada je bila njihova zapovjed.

Svjedok je naveo da u vrijeme kada su civili iz Novog Grada bili u školi i sam ih je obilazio, znao je da su bili maltretirani, tada nije znao da je bilo ubijenih, ali je poslije saznao i da ti koji su to radili su otišli, nije ih više bilo u brigadi, to je čuo od svojih vojnika kada je preuzeo brigadu.

Svjedok G.S. naveo je da je prije rata živio u T. u kojem su živjeli Srbi kao većinsko stanovništvo, za početak ratnih dejstava navodi 17-18.3.1992.godine, da je preko Save prešla Hrvatska vojska, i nisu se više osjećali bezbjedno. Pored toga navodi da su im iz hrvatsko sela Zorice, stanovnici rekli da treba da idu da im više ne garantuju bezbjednost, i za dan –dva su otišli u Donju Dubnicu iz koj su potom otišli u Novi Grad i tu ostali u okruženju do 08.05.1992.godine kada su se predali nakon pregovora da pređu na slobodnu teritoriju u Modriču. Dogovor je bio da predaju naoružanje koje su dobili od JNA, koje su imali vojno sposobni muškarci i rečeno im je da formiraju kolonu sa vozilima, da napuste selo prema Odžaku i kolona je bila na ulazu u Odžak kada su ih blokirali, vojnici HVO-a i Hrvatske vojske, vidio je oznake kada su im oružje predavali. Naredili su im da ostanu, a bližila se ponoć da napuste vozila i onda su ih muškarce kamionima, a žene i djecu autobusima odveli u Odžak u školu. Muškarce su u školi odveli u fiskulturnu dvoranu, oko 500 muškaraca, u prvih nekoliko dana ih nisu maltretirali, upadala je vojska u dvoranu, bili su hrvatski vojnici znao je po čizmama, udarali ih, tako što su ih prozivali po godištima i izvodili, njemu su obje ruke slomili 30.06.1992.godine. Stražari su ih prozivali i izlazili u hodnik u grupama, i bili vezani u grupama po deset, slabo se vidjelo spram svijeća, jer je bila noć i postrojili su ih, glavni su bili G.A. koji ga je prvi udario, B.J.1, T.J., bio je M.R.1, H.F.1, H.F.1 A.I. zv. „I.“, od drugih ih je upoznao, ostalim ne zna imena. Svjedok je u sudnici na traženje tužiteljice pokazao M.R.1 H.F.1 i objasnio da ih nije ni poznao, pa je ispravio ime da je M.R.1. U daljem iskazu je naveo da je A.I. zv. „I.“ donio dasku, komandiri su ga udarali palicama, nije vidio ko mu je polomio ruke, udarali su ga daskom A.I. zv. „I.“ i ostali, bila je noć nije vidio, a tukli su ga daskom, palicama i nogama.

Svjedok nije naveo da ga je udarao M.R.1, kako je branilac i prigovorio, kada je tužiteljica pitala kako ga je on udarao, potvrdio je da je vidio komandire (G.A., B.J.1 i T.J.) i da je A.I. zv. „I.“ donio dasku, i da bi bilo nekorektno da nekog imenuje, a da ne zna ko je to bio.

Dalje, svjedok je potvrdio da poznaje M.M.3, da je bio sa njim zajedno i njega su od prvog dana, jer je bio vojno lice u JNA, najviše udarali, nije vidio ko ga je tukao, vidio je da je pretučen kad se vrati u salu. Svjedok navodi da mu je poznato ime T.R., on je preminuo od udaraca svih koje je predhodno nabrojao, D.R. je kundakom puške zadnji udario H.F.1, nije siguran je li u glavu. Tukli su ga u sali, T.J. ga je zavezao za stub, vidio je to, čovjek je bio izgubljen, umirivali su ga, tukli i zavezali, jer im je pravio probleme. Svjedok je naveo da su ga tukla trojica komandira G.A., T.J., B.J.1 i stražari H.F.1 A.I. zv. „I.“, H.F.1 i M.R.1. D.V.1 takođe poznaje, bio je premlaćivan, viđao ga je u školi da je krvav, modar, nije vidio ko ga je tukao, ali zna da su tukli komandiri i stražari koje je nabrojao, tako je po njegovom mišljenju. Objasnio je da nije vidio, da nikog ne imenuje, samo da pretpostavlja, zato što su oni bili ti koji su ih udarali.

Svjedok je dalje naveo da je poznavao D.R., bio je sa njim zarobljen u školi, njega su izvodili, udarali, poslije je vidio da je sav modar i vidio je da je čovjek tokom noći preminuo. Objasnio je da zbog proteka godina ne može da se sjeti ko ga je izvodio, nije vidio neko od osoblja jeste, koliko zna nije niko sa strane.

Tužiteljica je uz dozvolu sud svjedoku predočila zapisnik sa izjavom koju je dao dana 26.11.2008.godine u CJB Doboju, svjedok je potvrdio da su na zapisniku njegovi potpisi pa mu je tužiteljica pročitala dio iskaza da je izjavio „Naredili su da se poredamo kraj zida i podignemo ruke uza zid nakon čega me je G.A. udario po vratu palicom, što je uradio i ostalim koji su bili izvedeni, a potom su nas počeli udarati i ostali prisutni stražari među kojima je bio i A.I. zv. „I.“, M.R.1, B.J.1 i drugi stražari čijih imena se ne mogu sada sjetiti. Ova lica koja su nas udarala tj. premlaćivala su bila u pijanom stanju. Tom prilikom su meni slomljene obe ruke. Tom prilikom su meni slomljene obe ruke, a zadobio sam i povrede u predjelu glave, pretpostavljam da mi je ruke polomio A.I. zv. „I.“ koji nas je udarao daskom u prostoriji gdje su nas tuke bile su upaljene svijeće. Nakon ovog izivljavanja nad nama logorašima koji smo bili premlaćeni u polusvjesnom stanju su nas odvukli u salu škole a mene iako su bile polomljene ruke nisu pružali ljekarsku pomoć, a od zadobijenih povreda imao sam krste po čitavom licu“.

Svjedok nakon predočavanja iskaza potvrđuje da je u grupi koja ga je tukla bio i M.R.1, da je to i danas rekao, nije rekao ni tada da mu je A.I. zv. „I.“ polomio ruke, rekao je da misli da nije vidio i da je rekao da je on donio daske i tražio da se taj dio iskaza ponovo pročita, da je tada rekao isto „da misli“. „Naredili su da se poredamo kraj zida i podignemo ruke uza zid nakon čega me je G.A. udario po vratu palicom, što je uradio i ostalim koji su bili izvedeni, a potom su nas počeli udarati i ostali prisutni stražari među kojima je bio i A.I. zv. „I.“, M.R.1, B.J.1 i drugi stražari čijih imena se ne mogu sada sjetiti. Ova lica koja su nas udarala tj. premlaćivala su bila u pijanom stanju. tom prilikom su meni slomljene obe ruke, a zadobio sam i povrede u predjelu glave, pretpostavljam da mi je ruke polomio A.I. zv. „I.“ koji nas je udarao daskom“.

Na upit branioca optuženog svjedok je potvrdio, da je tačno da su 30.07.1992.godine, bila izvedena njegovo godišće ... godina, da ga je tukao G.A. u prostoriji gdje se nije vidjelo, da su bile upaljene svijeća, da je tačno da je vidio da ga je prvi G.A. udario. Potvrdio je da je tačno da nije vidio ko mu je ruke polomio, nije vidio ni ko ga je nogom udario u leđa. Potvrdio je da je poslije odlaska iz škole bio u Slavonskom Brodu i onda šest mjeseci u Orašju, nije liječen, a ima ljekarsku dokumentaciju da je invalid sedme kategorije. Za T.R. potvrđuje da su ga tukli komandiri G.A., T.J. i B.J.1, i stražari koje je nabrojao, a bilo je stražara 10-15, njega u sali nisu tukli u Sali tu su manje udarali, a van sale ne zna ko je tukao. Za T.R. je potvrdio da je iz M. doveden pretučen, izvodili su ga jednom i vratili, njega niko nije ubio klasično, ne zna ko ga je ubio, pretpostavlja da svi imaju udio u tome, ne zna ko ga je najviše udarao. U sali je bio na strani gdje je bio stub, pa je mogao da vidi sa daljine od 5-7 metara, da je kaišem vezan za stub i da ga je T.J. vezao, bio je tu. Potvrdio je da raspored smijena nije znao, a G.A. i T.J. i B.J.1, su bili ponekad zajedno, i ne zna jesu li tada bili zajedno, možda jesu, ali se ne sjeća. Potvrdio je da je D.D.1 viđao pretučenog, ali da ne zna, ko, kad i gdje ga je tukao. Svjedok je potvrdio da su T.R. i druge doveli iz M. pretučene, bili su krvavi kad su ih uveli u salu, bilo je dovedeno desetak ljudi, u hodniku se čula galama, tuča, ne zna da su pretučeni u Odžaku.

Dalje na upit branioca je rekao da su ljudi u sali bili u civilu, a da je moguće da je T.R. došao u vojničkoj bluzi, šinjelu i vojničkim pantalonama, nije rekao da nije. Potvrdio je da su u selu T. imali puške, da je tačno da se uključio u vojsku u Novom Gradu, potvrdio je da su imali naoružanje, bilo je i par minobacača, ali sanitet nisu imali i nije bio član minobacačke posade.

Svjedok optužbe N.-D.A., u ispitu tužiteljice navodi, da joj je D.R. očev brat, koji je živio sa njima, njenom porodicom i tetkom u D.D.1, i da je na početku rata 1992.godine imala ... godina, pa su je izmjestili iz Bosne, ostali su ostali u D.D.1. Roditelji su joj došli u razmjeni oko avgusta 1992.godine i otac joj je ispričao da su bili u Odžaku, a da je stric D.R. ostao u logoru i da su ga poslije ubili. Otac joj je pričao da su ga tukli u logoru, a za strica da su i njega tukli, da su mu to pričali ljudi kasnije kada i kako je ubijen. Dalje navodi da joj je otac umro 2000-te godine i zna da je davao izjave u Modriči, za nekog ko je bio optužen da je tukao u logoru. Objasnila je da su ga nakon što je ubijen, sahranili u Novom gradu u pravoslavnom groblju i da je njen otac poslije otišao i da su mu tijelo iskopali i prenijeli u pravoslavno groblje u Dubnici. Navodi da joj nisu poznati detalji oko prenosa tijela, jer nije bila prisutna i bio je rat, poslije su mu podigli spomenik i pisalo je ime i prezime i datum rođenja i datum kad je umro.

Tužiteljica je svjedokinji htjela da prezentira dokumentaciju od 01.08.2013.godine, sa pravoslavnog groblja u Donjoj Dubnici kada je vršena ekshumacija grobnog mjesta koje je označeni imenom D.R..

Branilac je prigovorio provođenju tog dokaza, jer svjedokinja nije bila prisutna kada je sačinjavana fotodokumentacija niti se izjašnjavala o tome, govorila je šta ima na licu mjesta.

Sud je uvažio prigovor branioca, a tužiteljici omogućio da fotodokumentaciju uloži kao dokaz bez predočavanja svjedokinji, jer nije bila prisutna ekshumaciji, niti se o tome izjašnjavala. Branilac je naveo da odbrana ne osporava da je D.R. ukopan.

U dalje ispitu tužiteljice svjedokinja je potvrdila da je policijskim službenicima pokazala mjesto gdje je grob njenog strica, a poznato joj je da je vršena ekshumacija, jer su joj poslali poziv iz suda u Orašju radi davanja uzorka da se utvrdi, je li to njen čiča ili ne.

Na glavnom pretresu tužiteljica je pročitala zapisnik Ministarstva unutrašnjih poslova Centra javne bezbjednosti Doboj pod brojem 02-84/94 od 13.12.2013.godine povodom obavljenog razgovora sa svjedokom J.Lj. iz B. na okolnosti boravka u logorima na području opština Odžak i Brod tokom 1992.godine. koji je izjavio:

„Do izbivanja ratnih sukoba na prostorima BiH i opštine Odžak ja sam stalno bio nastanjen u mjestu D.D.1 opština O.. Te sam radio u ... u G.D. kao ... Mislim da je bio 08.05.1992.godine kada je postignut dogovor sa Hrvatskom stranom u tom smislu da se izvrši predaja kompletnog naoružanja i da stanovništvo Srpske nacionalnosti bezbjedno napusti teritoriju opštine Odžak. Odmah nakon toga je formirana kolona i stanovništvo je krenulo u pravcu Odžaka traktorima, vozilima i drugim pokretnim mašinama u zavisnosti od toga ko je šta posjedovao. Čim je kolona stigla do ulaska u Odžak ista je zaustavljena od strane pripadnika HVO i došlo je do iskrcavanja civila tako da su žene i djeca odvajani na jednu stranu dok su muškarci odvajani na drugu. I tako smo svi sprovedeni u prostorije osnovne škole u Odžaku. Žene i djeca su kasnije uvedeni u navedenu prostoriju ali vrlo brzo su iz prostorije odvedeni i razmješteni po kućama u gradu. Za vrijeme boravka u navedenom logoru lično mene u više navrata je fizički zlostavljao i udarao G.A. koga sam ja poznavao od ranije. A isti me je udarao nogama, rukama kao i palicom po svim dijelovima tijela a najviše u predjelu leđa. Fizička zlostavljanja i udaranja su bila svakodnevna a pored G.A. mene su udarali i drugi pripadnici HVO. Međutim, ja nikoga od tih ljudi od tih nisam poznavao iz ranijeg perioda tako da ne znam o kojim licima se radi. Poznato mi je kada su iz sale izveli D.R. a među pripadnicima HVO-a tom prilikom bio je prisutan i izvjesno lice po prezimenu K. kome ne znam ime a rodom je iz K. kod B.B.. Taj K. je bio visok preko 180 cm, čini mi se da je bio više svjetlije puti i boje kose. Imao je oko ... godina. Kada je vraćen u salu D.R. je bio u teškom stanju koje je zadobio od udaraca da bi u jutarnjim časovima i preminuo. Pored D.R. od fizičkog zlostavljanja i udaranja meni je takođe poznato da je preminuo i G.N. dok se drugih imena ne mogu sjetiti. Bio sam prisutan u sali kada je S.M.1 koji je rodom iz D. a sada živi u Š. pretučen i pao je u nesvijest koga sam ja nakon toga držao na svojim rukama i u tom momentu došao je M.R.1 koga

sam ja poznavao iz ranijeg perioda, te je repetirao pištolj i stavio ga na slijepoočnicu onesviješćenog S.M.1 govoreći da ga treba likvidirati. Međutim, on to nije uradio nego se u jednom momentu povukao i izašao iz sale. Iz prostorije osnovne škole u Odžaku u prvoj je polovini jula mjeseca 1992.godine prebačeni smo u prostorije osnovne škole u Novom Gradu, gdje smo proveli dan dva. Ne sjećam se tačno a po tom su nas prebacili autobusima u Bosanski Brod gdje su nas odveli u skladište bivše robne kuće koja se nalazi u naselju Tulek a po tom smo premješteni u skladište građevinskog materijala „Unipromet“. Odatle smo odvođeni na prinudni rad tj. najčešće na kopanje rovova. Poznato mi je da su tom prilikom smrtno stradali M.M.4, B.M.3, D.T. i drugi. Mučki je ubijen B.M.4 iz N.G.. Čula sam da je od strane meni nepoznatog pripadnika Hrvatske vojske iz S.B. i vjernika. Za vrijeme oporavka u logorima hrana je bila jako loša u Odžaku smo dobijali pola šolje čaja i po jednu šnitlu hljeba koja je bila jako tanka. U Brodu je bilo isto tako. Za vrijeme boravka u logoru smršao sam oko 20 kg. Kada sam izašao iz logora jedva sam mogao hodati. Ja sam 26.08.1992.godine razmijenjen u Dragaliću zajedno sa još oko 15 ljudi. Među nama je bilo i nekoliko razmijenjenih žena.“ Oštećeni svjedok se u pogledu imovinsko pravnog zahtjeva izjašnjava:“ Ja želim da mi se nadoknadi šteta pričinjena ovim krivičnim djelom a o visini štete ću se izjasniti na sudu. Oštećeni svjedok se u pogledu krivičnog gonjenja osumnjičenog izjašnjava da tražim da se krivično gone svi izvršioi krivičnog djela koje je načinjeno na moju štetu dok sam boravio u logorima.“ Svjedok je izjavu potpisao.

U ispitu tužiteljice svjedok optužbe N.D.2 je naveo da je prije rata sa porodicom živio u N.G., u kojem je živjelo srpsko stanovništvo i par hrvatskih kuća. Živjeli su u N.G., a u aprilu 1992.godine je počelo granatiranje iz Hrvatske, u selu su organizovali straže, koje je organizovao Krizni štab njihovog sela, imali su naoružanje koje im je dala JNA, za odbranu od Hrvatske. Poslije su bili pregovori kriznih štabova Novog Grada i Odžaka, da se predaju i da idu u Miloševac misli da je to bilo 08.05.1992.godine. Navodi da su svi mještani krenuli prema Odžaku, formirali su kolonu Krizni štab iz Odžaka ih je svratio, policija, Hrvatska vojska, HVO koji su kontrolisali kolonu i kojima su u Rataru u Novom Gradu predali naoružanje, stavili su muškarce u kamione i a žene i djecu u autobuse i odvezli u Odžak pred školu. Poslije su oko sedam stotina od strane vojske smješteni u sali, u početku su se mogli kretati, uslovi su bili dobri. Žene su im donosile hranu, svoju ženu je viđao. Kasnije su žene vratili u Novi Grad, tako je čuo, nisu se mogli slobodno kretati, nadzirala ih je policija koju su formirali, vojna policija, oni civilni policajci koji su bili u početku su samo nestali. Znao je da su po uniformama vojna policija HVO, imali su bijeli opasač i pištolj vidio je oznake znao ... T.J., G.A., taj što sjedi H.F.1, B.J.1, A.I. zv. „I.“, neke je znao prije rata, a neke nije. H.F.1 nije znao prije rata, tada ga je prvi put vidio.

Svjedok navodi da je nakon dolaska policije HVO-a, došlo do prozivanja iz sale, do batinanja u sali da su ulazili u salu uglavnom uniformisani, naoružani, da ih može identifikovati, te koji su ih čuvali, pomenuo je T.J., A.I. zv. „I.“, H.F.1, B.J.1. Oni su stalno bili u sali, tačnije navodi da su bili izvana i šetali, opisao je da su tukli palijama, gazili nogama po njima, da su uzimali iz sale ... kad dođu sa ratišta iz Hrvatske, „istamburaju“, izgaze i vrata na odjeljenje. Na upit tužiteljice, izjavljuje da njega niko nije tukao ni dok je bio u sali, a nisu ga tukli ni koji dolaze sa strane. Decidno se izjasnio da ga M.R.1 nije tukao, i da ga niko nije tukao.

Tužiteljica je svjedoka uz navođenje imena M.R.1, ponovo pitala kada se upoznao s njim, kojim pitanjima je branilac prigovorio, jer se svjedok izjasni da ga nije poznavao, nije mu ni ime znao dok ga tužiteljica nije spomenula, da se nikad sa njim nije upoznao i sud je dalje ispitivanje tužiteljice prekinuo, jer se radilo o ponovljenim pitanjima na koja je svjedok već odgovorio, jer je sud na taj način i bez da je cijenio prigovor branioca, zaključio da je ispitivanje tužiteljice na iste okolnosti iscrpljeno.

Dalje na direktan upit tužiteljice je li na bilo kakav način zlostavljan, svjedok je naveo da ga je izvodio na batinanje Đ.T. i da M.R.1 nije bi u njegovoj grupi, a da su stalno bili zajedno. Opisivao je kako je Đ.T. stalno prozivao M.M.5 i Š.M.2, jer su M.R.1 kolege s posla, da su mu njih dvojica rekli, inače sa M.R.1 nije imao nikakvog kontakta, ništa nije od njega tražio, a batine je dobijao od Đ.T.. Detaljno je opisao kako je Đ.T. tukao i tjerao da ližu krv, njega je tjerao da liže krv M.R.1. Svjedok je potvrdio u daljem direktnom ispitu tužiteljice, da je sa njim u sali bio T.R. da su ga ubili ko kera, H.F.1 i T.J., tako što su ga zavezali za stub od mreže za odbojku, zavezao ga

liscama T.J., nogama gazio po njemu i slušao je da mu rebra pucaju. Bila je noć, svjetla su bila, šetao je G.A., konačno je ostao kod tvrdnje da su T.R., ubili H.F.1 i T.J..

Svjedok je na upit tužiteljice vezano za D.R. rekao da zna da su ga ubili, jer je vidio, T.J. i G.A., a na upit suda da ponovi imena lica za koja se izjašnjava da su ubili D.R. iskazao je T.J. i H.F.1, da više niko nije učestvovao, da bi se svjedok nakon intervencije ispravio u imenima i ostao kod iskaza da su D.R. ubili T.J. i G.A., i niko više, gledao je. Tukli su ga u hodniku gledao je vrata su bila otvorena, mogao je da vidi sa mjesta na kome se nalazio, dio sale na suprot vratima lično je vidio da su njih dvojica ubili D.R.. Svjedok je dalje na pitanja tužiteljice, iskazivao da je D.V.1 bio sa njim u sali, bio je zlostavljan, ali on nema pojma ko ga je zlostavljao, dobivao je redovno batine. Dalje navodi da poznaje M.M.1, da je bio sa njim, njega su zlostavljali vidio je neki C.D. iz H., trpali su ga u gepek. Poznaje K.Ž., bio je sa njim, za njega ne zna je li ga ko zlostavljao, a ne zna ko je P.D. zlostavljao, a bio je zajedno sa njim. Za Š.I. iskazuje da je bio zarobljen, misli da mu je policija koja ih je čuvala slomila nogu, i skakali su mu po gipsu, ne zna ko od policajac, ne zna ko je zlostavljao N.D.1, ali je bio zlostavljan. Dalje navodi da zna G.S., bio je zarobljen sa njima, zlostavljali su ga, ali ne zna ko. U školi je ostao do pada Odžaka, u sedmom mjesecu 1992.godine, tada su prebačeni u Novi Grad, i tamo su udarani Đ.T. ih je tukao palicama po glavi, kasnije su prebačeni za Brod za razmjenu u Dajcu.

Tužiteljica je svjedoku zbog razlike u iskazu iz istrage i sa glavnog pretresa na okonosti smrti D.R. i T.R. i u odnosu na M.R.1 kad je u pitanju krv, uz dopuštenje suda svjedoku predočila iskaz svjedoka sa zapisnika od 23.04.2007.godine CJB Doboj, svjedok potvrđuje da je dao izjavu i da su na zapisniku njegovi potpisi, da je isto rekao. Tužiteljica je predočila dio iskaza svjedoka "Sjećam se da je jednog dana G.A. izveo iz sale D.R., te su ga nakon višesatnog batinjanja vratili u salu. D.R. je bio sav modar, krvav i otečen i gotovo da nije mogao uopšte stajati. Pola sata nakon batinjanja u salu su ušli nekakvi visoki hrvatski stožernici koji su nam naredili da ustanemo i kada smo ustali, oni su nas obilazili i zagledali te su tada, te su tada vidjeli da je D.R. jedva stoji i nama su naredili da sjednemo, počeli su psovati G.A. a nakon toga su naredili da se D.R. iznese na hodnik koji je ubrzo podlegao od batina." Svjedok je naveo odgovor iz koje se nije moglo zaključiti, šta je tačno iskaz iz istrage ili sa pretresa, na pitanja tačnosti iskaza svjedok je oba puta ponavljao "ja, ja"

Tužiteljica je svjedoku preočila dio iskaza koji se odnosi na izjavu svjedoka za T.R., da je izjavio „Takođe se sjećam da su jedne prilike u salu ušli T.J. i H.F.1 zajedno sa grupom drugih pripadnika vojne policije ali su T.J. i H.F.1 lično batinjanjem usmrtili T.R.. Mi smo svi vidjeli kako su ga usmrtili oni su ga vezali za stup koji drži odbojkašku mrežu te ga je T.J. udarao nogama, H.F.1 kundakom puške. Nakon batinjanja ostavili su ga vezanog za stub, gdje je isti i preminuo.“ Svjedok navodi da je rekao isto, tačno je da nije rekao da se puška razletjela, ostalo je rekao u izjavi. Tužiteljica dalje predočava svjedoku dio zapisnika iz istrage da je izjavio "Što se tiče M.R.1 mogu da kažem da je on takođe učestvovao zajedno sa H.F.1, G.A. i drugim u zlostavljanju i mučenju zatvorenika u Osnovnoj školi u Odžaku. Sjećam se da je M.R.1 pretučene zarobljenike tjerao da ližu krv sa školskog prašnjavog zelenog patosa a među njima i mene." Svjedok izjavljuje da je tačno šta je izjavio u istrazi, da je tačno i jedno i drugo.

Branilac optuženog u unakrsnom ispitu svjedoka optužbe na njegov upit navodi da je tačno da neposredno pred početak rata stanovništvo srpskih sela je prešlo u Novi Grad, da su imali naoružanje, ali da su ga predali, tačno je da je imao i predao puškomitraljez, da nije bitno koliko je imao metaka, možda stotinu komada, zatim je potvrdio da je tačno da su imali sve što ima prava vojska, minobacače, automatske puške, poluautomatske puške, sanitet. Dalje navodi da je tačno da je rekao da su dolazile razne vojske iz Hrvatske, ti vojnici su njih tukli uz dopuštenje domaćih čuvara. Potvrdio je da je tačno da je izjavi da ga M.R.1 nije tukao ni nešto tražio od njega. Nadalje u unakrsnom ispitu branioca, potvrđuje da su Đ.A., Đ.T. i M.Z., više puta njih N. izvodili i maltretirali, da je tačno da su to Đ. radili najčešće kad dođe M.Z..

Branilac svjedoku uz dozvolu suda predočava zapisnik od 13.09.1992.godine, svjedok potvrđuje da su na zapisniku njegovi potpisi, da je izjavu dao poslije razmjene u Bosanskom Brodu dana 25.08.1992.godine u CJB Doboj i branilac navodi da u toj izjavi od 13.09.1992.godine, nije navedeno ništa što je danas ispričao kako je tučen, šta mu se dešavalo, da to objasni. Svjedok navodi, privatno nisu pitali.

Branilac dalje navodi da je govorio o logoru i da su neki odvedeni u strolit, a danas nije to ni pominjao, govorio je o T.J. i Đ.A. pa čak i koliko godina je ko imao da ti ima u zapisniku, a da nema ovih zlostavljanja o kojima je govorio, tužiteljica je prigovorila da je svjedok rekao da nije pitan, sud je odbio prigovor jer je svjedok rekao da nije pitan kako je tučen, ne općenito kako je zlostavljan o čemu je pred sudom svjedočio. Svjedok je odgovorio da vjerovatno nije pitan. Branilac nastavlja sa unakrsnim ispitom da je govorio da su D.R. i T.R. smrtno stradali u toj školi pa nastavlja dalje sa unakrsnim ispitom, je li baš pitan o njima da govori, a nije govorio ništa o sebi. Svjedok odgovara "Ma, ja" da nije mogao, jer nije pitan.

Na upit suda je reko da je prije ratnih dešavanja u srpskim selima živjelo oko šest hiljada ljudi da se većina iselila prije rata u druge zemlje, ostali su svi bili u Novom Gradu, potvrdio je da su bili naoružani i da su dobili oružje od JNA, da se brane od Hrvatske, jer su jednom napali minobacačima, a vojsku Hrvatske je vidio kad su se predali.

U direktnom ispit tužiteljice vještak Anto Blažanović, liječnik specijalista patologije, specijalista sudske medicine i magistar medicinske znanosti, navodi da radi na predmetima vezano za ratne zločine ekshumacije i obdukcije od 1996.godine, od suda za ratne zločine u Sarajevu suda, Kantonalnog suda ovdje u Tuzli, općinskog suda u Tuzli, općinskog suda u Gračanici, u Brčkom, u Orašju, u Odžaku, u Hrvatskoj u Županji, Vinkovcima, Vukovaru, u Osijeku. Vještak je potvrdio po naredbi Kantonalnog suda u Odžaku CMS broja 796 13 KPP od 10.09.2013.godine. trebao ekshumirati posmrtnu ostatku na groblju u Donjoj Dubici i utvrditi uzrok smrti osobe koja je ekshumirana i njezin identitet. Objasnio je da urađen, klasični sudsko medicinski pregled i uzet materijal, dio lijevog femora za DNA analizu u svrhu utvrđivanja identiteta osobe, na groblju gdje je tijelo bilo ukopano u Donjoj Dubnici u općini Odžak, koje je izvršio 2013.godine. Za tijelo navodi da je skelet bio više manje potpun, na kojem su bile dobro izražene skeletne promjene, oštećenja koja se javljaju na kostima koje su u neadekvatnim uslovima, što dovodi do maskiranja ozljeda na kostima koje su nastale zaživotno od onih nastalih tokom ekshumacije ili postmortalne koštane ozljede, koje je teško razdvojiti zbog promjena na kostima koje su ležale dugo u zemlji. Dalje na upit tužiteljice da se izjasni o stanju skeletal stanju pojedinih djelova skeletala. Vještak navod ponovo da je tijelo potpuno ako ima više od 85% skeleta se smatra potpunim da je ovaj skelet dosta dobro očuvan, uglavnom je veći dio toga prisutan i šake i ruke jedina kost je nedostaje prsna kost. Dalje navodi da su zaživotne povrede, su promjene koje su na kostima glave, obično se kod oštećenja glave projektilom ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja vide drugčije promijene a ovdje se vide promjene gdje postoji, gdje su kosti svoda lobanje izlomljene ali je dio kostiju s prijeda i straga odnosno čeono i zatiljni tjemeni su povezane. U konkretnom slučaju povrede govori u prilog udarca tupo tvrdim mehaničkim sredstvom koje je djelovalo na ograničenu površinu kostiju svoda lobanje za razliku od projektila koji ima iznimno visoku kinetičku energiju koje uđe, koje nakon ulaska dovodi faktički do eksplozije tako da kosti svode baze lobanje pucaju u više nepravilnih fragmenata ali dok su meka tkiva očuvana svi su fragmenti unutar oglavka i glava izgleda čitavo, koja se nakon propadanja vremenom mekog tkiva koje nestane kosti glave se raspadnu. U ovom slučaju vještak navodi da su dijelovi kostiju povezani i da je do preloma kostiju glave došlo udarcem tupo tvrdim mehaničkim sredstvom koja povreda je nastala zaživotno. Dalje vještak navodi da više ni jednu ozljedu sa sigurnošću nije mogao utvrditi kao zaživotnu, da svaka od promjena koje su uočene na kostima i gornjih i donjih udova na kralješcima, na rebrima, da su najvjerovatnije postmortalne jer na ovim sitnim kostima koje su manje kompaktne i čvrste ove promjene su više izražene i zaključuje da su najvjerovatnije nastale postmortalno. Vezano za zaživotne povrede glave za koje se izjasnio da su nastale upotrebom tupo tvrdog mehaničkog sredstva, vještak je dodatno objasnio da je moguće da ove povrede nastanu udarcima nogama ili nogama obuvenim u cipele ili vojničku čizmu mogu dovesti do prijeloma rebra, rijetko do prijeloma kostiju svoda lobanje obzirom da je glava dosta pokretna i može mortizirati takve udarce, vjerovatnije je da je ova ozljeda odnosno ova ozljeda kostiju svoda lobanje nastala udarcem nekim tupo tvrdim mehaničkim sredstvom, po ograničenoj površini gdje onda dolazi do prijeloma, a i oštećenja mekih tkiva oglavka i mozga što nije u mogućnosti reći, jer su meka tkiva istrula i nestala. Vještak je isključio kao sredstvo povrijeđivanja metalnu palicu, vjerovatno da bi to mogla biti drvena policijska palica zato što je ona savitljiva i drugčije građena, pravljena je da ne čini takvu štetu.

Vještak se izjasnio i o momentu nastupanja smrti, da ovisi o snazi udarca ako je snaga udarca startna da izazove veliko oštećenje kostiju svoda lobanje s velikim nagnječenjem mozga može nastati trenutačna smrt. A ukoliko je udarac s manje snage doveo bi do preloma kostiju može doći do ozljeda određenih krvnih žila i ispod kostiju odnosno iznad tvrde moždane ovojnice i unutar krvnih žila koje povezuju mozak s tvrdom i nekim moždanim ovojnicama gdje onda u nekom određenom roku ovisi o brzini krvarenja dolazi do ispunjavanja šupljine glave krvlju do pojačanja intrakranijalnog tlaka što završi smrću. A period od udarca do samog nastanka smrti može biti različit ovisi o brzini krvarenja odnosno isticanja krvi unutar šupljine odnosno u virtualnom prostoru između kosti i mozga. Da u pravilu kod tako snažnih udarača dolazi do trenutačnog gubitka svijesti.

Vještak se u direktnom ispitu tužiteljice izjasni da je uzeo uzorak za DNA analizu da je prema nepisanom pravilu ukoliko je lijeva strana čitava, a konkretno jeste uzeo uzorak kosti i to s lijeve nadkoljenične kosti. U konačnom vještak navodi da je DNA ekspertiza pokazala, postotak da je osoba ta 99,84%, a da je usporednik jednom bio samo jedan i to bio njegove sestre da je to bila mama još jedna sestra ili brat postotak od 99 bio bi puno bliže 100% i definitivno se DNA analizom moglo ustvrditi da se radi o D.R..

Branilac optuženog nije imao pitanja ni prigovora na vještaka.

Tužiteljica je pročitala zapisnik o saslušanju svjedoka P.S. pod oznakom KTRZ 4357 12 od 27.11.2013. godine, iskaz u Kantonalnom tužilaštvu Posavskog kantona u kojem je izjavio „Ja u potpunosti ostajem pri svojoj izjavi koju sam dao kao svjedok na zapisnik o saslušanju svjedoka broj 1102-/4-230.5-5406 od 08.02.2007.godine pred policijskim službenikom S.G.. Reko sam mu istinu i nemam što posebno dodati vezano uz moje zarobljavanje te boravak u zarobljeništvu na području Odžaka, Novoga Grada, Bosanskog Broda, Slavenskog Broda i Orašja. Pitanje je možete li detaljnije opisati na koji način je pretučen T.R. tko ga je tukao čime i koliko i kada dao odgovor. Koliko se ja sjećam tokom maja ili početak juna 1992.godine u salu gdje smo mi bili smješteni bio je doveden T.R.. On je bio doveden sa mojim pokojnim stricem M.M.6 i njih još nekoliko. Ja nisam siguran što je radio T.R. tada imao na sebi od odjeće, da li neki plavi kombinezon sa kapom ili neku uniformu, stvarno nisam siguran. Kad je T.R. doveden njega su stražari toga dana više puta udarali i ja sam to vidio. On je jaukao ali ja zbog svoga straha nisam na početku puno to niti pratio. Ne sjećam se niti tačno koji su ga stražari udarali. Međutim, dobro sam zapamtio da mu je u jednom navratu prišao H.F.1 i udarao ga je kundakom od puške po leđima u predio plećki. Od siline tog udarca T.R. je pao na pod. Ne znam na šta je pao jer su zarobljenici sjedili na podu a on je bio udaljen oko deset metara od mene i već sam rekao da to nismo od straha niti smjeli gledati. Ovo sam zapamtio jer mi je bilo jako čudno što je T.R. prilikom tog udarca H.F.1 opsovao majku balijsku a koliko ja znam T.R. je ... i kojeg sam poznavao od prije i živjeli smo u N.G. obojica. osim H.F.1 znam da su T.R. udarali i drugi stražari ali se ne mogu sjetiti koji. sjećam se da je bio A.I. zv. „I.“ koji je udarao T.R. ali čime i kako ne sjećam se. T.R. su nakon H.F.1 udarca svezali za stub od odbojkaške mreže ne znam čime ali znam da se nije mogao pomjerati niti stajati. Meni se čini da je on tada već nešto izgubio sa pameću jer je on nešto nepovezano govorio. Za vrijeme dok je bio svezan on je jaukao od bolova i tokom te iste noći on je umro i ne znam tko ga je sutradan iznio iz sale. Pitanje sjećate li se da je M.R.1 sudjelovao u tom premlaćivanju T.R.? Odgovor je. Ne znam. Stvarno se ne sjećam tko je bio osim H.F.1 i A.I. zv. „I.“ ali sam siguran da ih je bilo više. Inače M.R.1 ja nisam poznavao prije rata ali kada sam bio zarobljen u sali škole u Odžaku moj rođak P.Đ.1 kjoji sada živi u istoj ulici pored mene mi je rekao i pokazao mi jednom prilikom M.R.1 i po tome sam ga zapamtio. Bio je visok i krupan čovjek tamnije kose i puti. Rekao mi je još da su oni radili prije rata u istoj firmi Pitanje da li je na bilo koji način M.R.1 zlostavljao vas ili vašeg rođaka P.Đ.2 odgovor. Mene M.R.1 koliko sam ja mogao vidjeti nije zlostavljao. Moguće je da je bio jednom prilikom kada me je izveo C.D. u posebnu prostoriju i tada me je udaralo najmanje pet ili šest stražara, palicama, čokama, nogarima od stolica ili stolova, policijskim palicama. Tom prilikom je mene C.D. ispitivao što sam ja kao rezervista JNA imao od oružja i koliko sam puta iz njega ispaljivao? Dok smo čuvali mi stražu u Novom Gradu. Inače ja sam bio u rezervnom sastavu JNA i tokom aprila prije zarobljavanja sam od strane komandanta JNA prezimena Š. sa ostalim stanovnicima Novoga Grada zadužio oružje i čuvao straže. Vjerovatno

su u Odžaku imali sve te podatke i za to su nas o svemu tome ispitivali. Osim što mislim da postoji mogućnost da je prilikom od mog ispitivanja i udaranja od strane C.D. i A.I. zv. „I.“ tu je bio prisutan i M.R.1, to zaključujem i za to što je on često bio u njihovom društvu prilikom izvođenja zarobljenika. Mene su osim tog ispitivanja od strane C.D. jedne noći još jedanput pretukli dok sam bio u školi u Odžaku. Dobro se sjećam da je jedne večeri bio prozvan minobacački vod rezervnog sastava JNA i ja sam sa još nas oko 20 bio izveden u hodnik ispred sale. Čim smo izvedeni u taj hodnik stražari su svi su nas postrojili i počeli udarati nogama i rukama psovali su nam četničku majku. Više mladića čija imena ne znam su nas tom prilikom udarali. Kada je prošao netko od stražara koji poznaje nas postrojene on je pozivao da ode u salu i tako ga štitio. Mene nitko nije poznao i ja i još jedan zarobljeni smo ostali u tom hodniku i nas su najduže udarali. Dok smo stajali nas dvojica sjećam se dobro da sam pokraj sebe vidio M.R.1 da stoji. Ja sam zaključio da je on tom prilikom bio glavni u toj grupi jer su ovo bili mlađi momci ali me nije udarao, koliko se ja mogu sjetiti. Samo me je pitao podrugljivo da li se bojim? Što sam ja, potvrdio. Nedugo iza ovoga i nas su vratili u salu i ja nisam više imao kontakta sa M.R.1. Pitanje. Da li vam je poznato da li je M.R.1 zlostavljao i druge zarobljenike koga i kako? Odgovor. Ja se stvarno ne mogu sjetiti dali sam vidio da M.R.1 nekog udara. sjećam se dobro da je M.R.1 bio u grupi stražara koji su izvodili zarobljenike i udarali ih u učionicama ili u hodniku škole a ne pred nama. Pošto nisam bio izveden ja to ne mogu ni znati na koji način i što on činio drugim zarobljenicima. Ja sa drugim zarobljenicima oko udaranja nisam od straha niti pričao. Možda bi o tome mogli više reći drugi zarobljenici koji su i živjeli u N.G. i znaju stražare. A ja ih slabije poznajem jer sam prije rata radio u ... u Koliko se sjećam iz N.G. su tada bili zarobljeni moj rođak P.Đ.1 koji živi u mojem susjedstvu a nema telefon, bio je T.Ž. koji je u Š., N.D. koji je u A., M.Lj. koji je također u Š. a među zarobljenima, osim ovih koje sam naveo bio je i T.M.2 iz N.G. koji živi u Nj.. Pitanje. Što znate o smrti D.R.. Odgovor. O njegovoj smrti ja ne znam ništa osim ono što se sjećam da je on bio među nama zarobljenim. Jednom prilikom je izveden iz sale. A nakon nekog vremena netko od zarobljenika ga je morao unijeti u salu. Bio je sav prebijen i modar i nije mogao hodati. On je ubrzo i umro. Ne sjećam se protiv koga je izveo iz sale niti sam vidio tko ga je udario. Pitanje. Što znate o zlostavljanjima M.M.1, N.D.1, D.V.1, M.S., Š.S., Š.I.? Odgovor. M.M.1 poznajem ali on nije bio zarobljen u školi već ja mislim u „Strolitu“. N.D.1 se ne sjećam i mislim da je bio u „Stroitu“ i ništa ne znam kako su njih udarali. Sjećam se da je D.V.1 bio među nama i bio je smješten nekako blizu vrata sale. Njega su često udarali ali sad se ne mogu sjetiti niti tko niti kako. M.S. ne poznajem a Š.S. čini mi se takođe bio u „Strolitu“. Pa, ništa ne znam za njih. Za Š.I. se sjećam da je bio zarobljen sa nama i da je bila nekakva priča da je njega najviše udarao njegov sin. Ali ja to ništa nisam vidio. Pitanje. Imate li još nešto za izjaviti a da o tome niste pitani? Odgovor. Nemam, ja bih zamolio pravosudne organe da ovo što sam rekao danas i pred policijom u Doboju dana 08.02.2007.godine. Da pročitate i da me više ne pozivate. Lošeg sam zdravlja, bolujem od ... i na Intenzivnoj sam terapijama što mi onemogućava kretanja. Čita se izjava sa zapisnika o saslušanju svjedoka sačinjena od Centra javne bezbjednosti Doboj od 08.02.2007.godine. Podaci ovoga svjedoka su isti a iskaz je dat pred ovlaštenom službenom osobom S.G. u svojstvu ovlaštene službene osobe i zapisničara. Prije 1992.godine i početka ovoga rata živio sam u N.G. opština O. u porodičnoj kući zajedno sa suprugom i dvoje djece kao i starim roditeljima. Prvi problemi počinju u aprilu mjesecu 1992.godine kada se primjećuje da je Hrvatsko i Muslimansko stanovništvo mobilisano u jedinice HVO. Mi smo od ranije bili mobilisani u rezervni sastav JNA. Ubrzo je započelo granatiranje za područje Novog Grada i to iz Slavonije iz Republike Hrvatske a sve do tada mi smo mislili da neće doći do sukoba na našem području. Kod nas u Novi Grad povuklo se i srpsko stanovništvo iz okolnih srpskih mjesta Dubice i Lipika. Mi smo tada organizovali odbranu u potpunom okruženju jer su oko nas bila sela sa hrvatskim i muslimanskim stanovništvom. Tada su započeli da otvaraju vatru sa položaja HVO oko našeg sela i mi smo bili primorani da odgovorimo i da se branimo. Na našoj strani bilo je i mrtvih od kojih je jedan bio Đ.Đ., Zatim Nikola Š.N. kao i jedna žena iz L.. Neko iz naših iz kriznog štaba pregovarao je sa kriznim štabom iz Odžaka o tome da se cjelokupno srpsko stanovništvo iz Novog Grada propusti na teritoriju pod kontrolom Srba prema Modriči. Nama je naloženo da položimo oružje te nakon čega bi nam oni omogućili da napustimo područje opštine Odžak. Tada smo pokupili ono što smo mogli ponijeti od imovine i to nešto osnovnih pokretnih stvari i hrane, nakon čega smo neko traktorom, neko vozilom ili na drugi način krenuli u koloni prema Odžaku kroz koji smo morali proći da bi stigli do Modriče. Ja sam

vozio fiću u koji je stalo nas petoro ja, sestra, majka i dvoje djece. Bili smo pod pratnjom njihovih vojnika sve do fabrike stočne hrane na ulazu u Odžak jer je kolona zaustavljena od strane pripadnika HVO. Tu su razdvojili žene i djecu na jednu stranu, nas muškarce na drugu stranu. Sva naša imovina je tu ostala zajedno sa traktorima i vozilima na koja je bila natovarena. Nas su potovarili u kamione a žene i djecu u autobuse te su nas odvezli do Osnovne škole u Odžaku, gdje su nas muškarce smjestili u filskulturnu dvoranu a dio žena i djece u učionice škole. Nas muškaraca se nakupilo preko sedam stotina iz sela sa područja opštine Odžak. Na samom ulasku u dvoranu neko od pripadnika HVO udario je zato što sam podigao pogled i pogledao u naše stražare. Prvih dana nas nisu tukli, donosili su nam i nešto hrane. Uglavnom ono što smo ponijeli sa sobom od kuća. U međuvremenu su dovodili još po nekog od Srba uhvaćenih na području općine Odžak iz samog grada. Nakon nekoliko dana od našeg zatvaranja počeli su ulaziti u dvoranu i izvoditi zatvorenike na ispitivanja. Zapamtio sam da je prvi počeo nas izvoditi Đ.T. koji je prozivao sve sa prezimenom N., izvodio ih i tukao. I ja sam izvođen na ispitivanje pri čemu su me tukli više njih među kojima je bio neki C.D. iz S.B.. Glavni u logoru bili su G.A., K.I., kao i drugi a svi su imali prvo ovo da nas izvode i tuku. Na samom početku glavni je bio K.B.2, a kasnije ga je mijenjao G.A.. Hrana u logoru je bila loša i vrlo oskudna a jedan hljeb se dijelio više od dvadeset parčića uz šta smo dobijali i jedan dec nekakvog mlakog čaja i to je uglavnom bilo sve. A često hranu nismo dobijali i više dana. Tukli su nas svaki dan bilo da je dan ili noć a to su radili u sali i izvodili su nas i vani kada su batine bile jače. T.R. ubio je H.F.1 stražar u zatvoru a prethodno ga je svezao za stub držač za odbojkašku mrežu nakon čega ga je tukao tako što je pušku držao za cijev i njome je iz sve snage udario T.R. kundakom po leđima. Tako da je od udarca pukao kundak od puške od čega je on umro. Iz dvorane je izveden i D.R. a nakon nekog vremena unijeli su ga isprebijanog u salu zbog stanja u kojem je bio nije mogao hodati. Nakon čega je on ubrzo umro. Inače su u dvoranu ulazili kad god su htjeli i tukli su nas čim su stigli, ne pitajući ko je ko jer su se na taj način na nama življavali tako da smo gotovo imali masnice i posjekotine po cijelom tijelu a nerijetko su lomili i kosti izbijali i zube i drugo. Tako da je često pod dvorane i hodnika bio prekriven, prekriven našom krvlju. Nakon čega su nas prisiljavali da je ližemo i tako to očistimo pod. Za vrijeme boravka u logoru u Odžaku posjetila nas je delegacija Međunarodnog crvenog krsta, gdje smo svi mi registrovani kao zatvorenici. Prije našeg premještanja u Novi Grad u školu gdje smo zadržani oko 24 časa, G.A. i ostali stražari pretukli su C.S. iz S. od čega je ovaj umro. Po našem premještanju u Novi Grad u školu. Odatle su nas po noći autobusi odvezli u Bosanski Brod gdje su nas pola dana držali u autobusima na fudbalskom stadionu bez hrane i vode, nakon čega su nas odvezli u stovarište građevinskog materijala u Tuleku, gdje smo ostali tri do četiri dana gdje smo zatekli zatvorene Srbe iz Broda i Dervente. Naše prebijanje se nastavilo tako što G.A. i ostali izvodili nas napolje i vraćali nas isprebijane tako da nismo mogli hodati svojim nogama. Odatle su nas prebacili u skladište građevinskog materijala pod nastrešnicu u preduzeću „GIK“ u Bosanskom Brodu gdje su doveli i zatvorene žene sa područja opštine Odžak koje su smjestili u Upravnoj zgradi navedenog preduzeća gdje su bili smješteni i stražari. Tu smo proveli oko mjesec dana bili smo tučeni svaki dan od strane G.A. i njegovih stražara a hrana je bila loša. Svakodnevno smo bili izvođeni na kopanje rovova na prvoj borbenoj liniji gdje su neki od nas bili ranjeni a neki su i poginuli. Poslije nekih mjesec dana prebacili su nas u dvoranu SŠC „Fric Pavlik“ u Brodu odakle su nastavili da nas svaki dan vode na kopanje rovova i tranšea na prvoj borbenoj liniji bilo da je dan ili noć. prilikom čega sam ja ranjen od gelera granate u prste lijeve ruke i u pluća a na kopanju rovova i tranšea u Koraću. Nakon toga ja sam prevežen u bolnicu u Slavanskom Brodu gdje sam ostao na liječenju sedam dana. Moram napomenuti da je prije moga ranjavanja dok sam ja bio na kopanju rovova G.A., T.J. i ostali stražari zajedno pretukli nekog ... iz D. od čega je on umro a ja sam po dolasku sa kopanja rovova vidio njegovo tijelo pokriveno u sali škole gdje smo bili smješteni. Kada je pao Brod u Srpske ruke nas su pješice preveli preko mosta na Savi nakon čega su nas smjestili u prostorije „Kajak“ Kanu kluba a odatle su nas prebacili u kuglanu koja se nalazi u sklopu nekakve kafane u Slavanskom Brodu, gdje nas je preuzela vojna policija hrvatske vojske koji su nas nastavili tući a u toku noći su nas prevezli autobusima preko skele na Savi u školu u Donjoj mahali koja se nalazi na području opštine Orašje. Tu su nas razdvojili mlade i sposobne za rad ostavili su u školi u mahali a starije bolesne i ranjene među kojima sam bio i ja su odveli u školu koja se nalazi u Orašju. Komandant logora bio je ... HVO M.P. zv. „K.“, koji je izvršio razdvajanje sposobnih od nesposobnih logoraša. Povremeno su nas tukli ali manje nego u Odžaku ili Brodu a i hrana je bila

malo bolja. One koji su se oporavili M.P. zv. „K.“ je probirao i oni su išli na kopanje rovova, radili su i druge teške fizičke poslove. Pošto sam bio slab od ranjavanja mene nitko nije tjerao da radim teške fizičke poslove. Nas je po dolasku na područje Orašja preuzela vojna policija HVO iz Orašja, a tukli su nas povremeno V. kao i neki D.. Mada mene nisu tukli zbog stanja u kojem sam se nalazio zbog ranjavanja. Kupali smo se u novembru mjesecu hladnom vodom a spavali smo na betonu na jednom ćebetu po dvojica a sa drugim smo se pokrivali. Tu sam ostao oko mjesec dana a 05.11.1992.godine razmjenjen sam u Dragaliću kod Gradiške u grupi od oko 50 zatvorenika sa područja Posavine.” Svjedok izjavi da ne stavlja primjedbe i da je pročitao izjavu. Potpisano od strane osoba koje su i označene i prilažem sudu oba zapisnika.

Na glavnom pretresu održanom dana 04.11.2016. godine, tužiteljica je pročitala izmijenjenu optužnicu, koju je kao preciziranu optužnicu protiv optuženog M.R.1 dostavila u pismenoj formi dana 13.10.2016. godine u sudski spis, kojom se optuženom preciziraju radnje u činjeničnom opisu optužnice, bez izmjene pravne kvalifikacije da je radnjama opisanim u tačkama 1. i 2. dispozitiva optužnice počinio krivično djelo- ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142., stav 1. Krivičnog zakon SFRJ – ubistvo u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ, a radnjama opisanim pod tačkama 4,5,6, i 7. dispozitiva optužnice počinio krivično djelo- ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ – nečovječno postupanje, dok je radnjama opisanim tačkama 3. i 5.a) dispozitiva optužnice počinio krivično djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva-iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ- nečovječno postupanje u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ.

Odbrana nije tražila odlaganje pretresa zbog izmjene činjeničnog opisa optužnice.

U ispitivanju svjedoka A.M.1, svjedoka optužbe na upit tužiteljice svjedok je naveo da je nakon što je 1990.godine protjeran iz H., došao je u Novi Grad, negdje 18 ili 19.04.1992.godine. iz Hrvatske počelo granatiranje Novog Grada iz Hrvatske. Poslije toga su bile organizovane straže i morali su svi da idu, išao je i on iako je bio običan građanin. Na stražama su bili sve tri strane, misli na muslimanske i hrvatske strane. Za sebe kaže da je bio u nekoj Teritorijalnoj odbrani, da je čuvao Crepanu, a za Novi Grad navodi da su ga naseljavali srpsko stanovništvo, nije mu poznato šta je bilo sa tim stanovništvom od aprila do maja 1992.godine. Objasnio je da je oko 21-22.aprila 1992.godine ranjen, na ... farmi, medicinsku dokumentaciju je o tom ranjavanju danas predao sudu, i poslije je bio u stacionaru, sa nekom ženom i pop iz Novog Grada ih je preko Međunarodnog crvenog krsta htio da pebaci u Tuzlu povezao ih je prema Odžaku u Dom Zdravlja i tu sa njega i još dvojicu ranjenika, Hrvatska vojska istovarili. Dalje objašnjava da su ga tu smjestili i operisali i u sobi sa njim su bila i ta dvojica, koji su nakon par dana negdje otišli, policija ih pokupila. Pojasnio je da se Novi Grad predao 08.05.1992.godine i položio oružje, on je bio desetak dan u bolnici, poslije nije bio ni u Strolitu ni u školi u Odžaku, kad 16-17.06.1992. godine izašao iz bolnice policija ga je pješke odvela u školu u Odžak i tada je u dvorani gdje su ga uveli vidio hiljadu ljudi, a na ulazu u školu je vidio G.A., malo ga je udario šamarom, ispitivao za brata. Svjedok navodi da ga je stražar kojem ne zna ime, sklonio u svlačionicu, tu su bili bolesnici sa kojima je boravio jedan period. Čuo je u noći, jauke, udaranje viku, ali nije vidio ni ko udara ni koga udaraju. Čuo je neke priče za M.R.1, da ga spominju, ali on ga ne poznaje, nikakav kontakt s njim nije imao i ne može pričati na osnovu izjava drugih, i čuo je za Š.I. i ne zna koga više. Nije imao nikakav kontakt ni sa kim u školi osim kad im ubace hranu. Na upit tužiteljice pošto je rekao da je čuo za M.R.1, zna li koja mu je funkcija bila školi. Navodi da M.R.1 ne poznaje i da ne zna koja mu je bila funkcija u školi. Za K.Ž. navodi da ga zna, bio je zarobljen u školi i koliko zna i danas živi u N.G., nekad mu se žalio na tog Š.I., u stvari da su kockali između sebe i da je neki policajac dobio batine i tad mu je spominjao M.R.1, O., G.A., B. i još neke ne zna imena, to mu pominjao više zbog kockanja.

Na upit suda ostao je kod tvrdnje da nije vidio i nije ih znao ni M.R.1 ni Š.I., samo je zapamtio G.A. i T.J. od stražara.

U daljem direktnom ispitivanju tužiteljice svjedok navodi da koliko zna to za kocku nije vezano za Š.I., nego za K.Ž., a da su i to priče i da ne zna jesu li tačne, a za Š.I. je čuo da ga je M.R.1 tukao, ali ni to nije vidio, nije siguran ni ko mu je to pričao, možda K.Ž.. Svjedok navodi da

je davao izjave, onako kako su mu drugi pričali, za njega rekla-kazala, za sebe može reći da ga je udario G.A. i niko više, ni u Orašju, ni u Brodu niko ga nije pipnuo.

Tužiteljica je uz dozvolu sud predočila zapisnik Kantonalnog tužiteljstva u Orašju od 20.11.2013 godine svjedok je potvrdio da su potpisi njegov i da je sve pričao na osnovu nekih drugih priča. Tužiteljica čita dio iskaza svjedoka iz istrage da je iskaza „Ja M.R.1 uopće ne poznajem nisam sa njim u svom zarobljeništvu imao nikakvog kontakta, mislim da on nije dolazio u prostoriju u kojoj sam ja bio smješten. Za M.R.1 sam ja čuo u jednom razgovoru sa K.Ž. iz N.G., a mislim i danas tamo živi. On mi je pričao da je bio zarobljen da je njega zlostavljao M.R.1 i još mi je opisao da ga je udarao nogama na kojima su bile vojničke čizme. Pričao je da je više puta padao dok ga je ovaj zlostavljao. Od nekih drugih zarobljenika čijih se imena se ne mogu sjetiti sam čuo da je M.R.1 zlostavljao stanovitog Š.I. koji je pokojni. Čuo sam da ga je strašne torture provodio nad njim navodno jer su iste ispovjести“. Svjedok navodi da se ne može sjetiti, da je prilikom davanja iskaza u istrazi, govorio da je najbolje pozvati ljude koji su sa M.R.1 imali kontakt da oni kažu, a ne da on ima problem, ostao je kod tvrdnje da se ne sjeća, da je to otprilike kako mu je K.Ž. pričao. Tužiteljica dalje svjedoku predočava uz svoje pitanje: Šta vam je poznato o zlostavljanjima M.R.1, da je odgovor “Kako sam već naveo ja tog čovjeka uopšte ne poznam a i kasnije nisam čuo ništa o njemu osim da je udarao K.Ž., Š.I. koji je mrtav“. Svjedok navodi da je priču tako od drugih ljudi čuo.

Branilac optuženog nije imao pitanja za svjedoka.

Tužiteljica je stavila prigovor na zakonitost dokaza odbrane koju je koristila u postupku da se radio nepotpisanim izjavama svjedoka od ovlaštenih lica i izjavama koje su dali u drugim predmetima, koji prigovor je branilac osporio uz navođenje da se radi o zakonitim izjavama odnosno dokazima sa oznakom Haškog tribunala, korištenim pred Sudom BiH, u postupcima u kojima su svjedočili svjedoci optužbe na okonosti iz optužnice protiv njegovog branjenika, za koje su potvrdili da su ih dali na zapisnik i da su na istim njihovi potpisi od kojih dokaza je branilac odustao u ponovnom postupku.

U završnom izlaganju tužiteljica je navela da smatra da je izvedenim dokazima potvrđeno da je optuženi M.R.1 počinio krivično djelo činjenično opisano u optužnici, da su dokazani opšti elementi krivičnog djela za koje je optužen, da je djelo počinio suprotno pravilima međunarodnog prava i usmjereno protiv civilnog stanovništva koje je zaštićeno međunarodnim pravom, da je postupio suprotno članu 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanski osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine. koja se primjenjuje u svim vrstama sukoba, prema osobama koje ne sudjeluju u direktnim neprijateljstvima se garantuju određena prava. Dalje navodi da je optuženi M.R.1 bio stražar u zatočeničkom centru Osnovne škole u Odžaku osnovne škole u Novom Gradu, i bio pripadnik ... brigade, u periodu od 17.04.1992 do 13.07.1992. godine. Tužiteljica je detaljno izvršila u završnom izlaganju analizu iskaza svjedoka, te dokaza za koje smatra da se prema tim dokazima optužbe djelovanje optuženog može dovesti u vezu sa radnjama koje je su djelovanjem NN pripadnicima HVO-a imale za posljedicu nastupanje smrtnog ishoda za D.R. i T.R., uzrokaovanog nanošenjem udaraca, i premlaćivanjem istih zbog čega je su i preminuli, te je daljom analizom mišljenja da je optuženi zlostavljao i učestvovao u premlaćivanju M.S., D.V.1, M.M.1, K.Ž., Š.I., N.D.1 i G.S., a da je N.D.2 tjerao da liže krv sa poda, a što su svjedoci u skladu sa svojim saznanjima i sjećanjima sa sigurnošću potvrđivali da je M.R.1 poduzimao navedene radnje. Predložila je da se dokazi obrane i izjave svjedoka koji su davani u drugim postupcima ne prihvate niti kao vjerodostojni niti kao zakonite jer je odredba člana 289. ZKP FBiH imperativne naravi i isto tako izjave koje su davane u ranijem periodu a koje nisu u skladu sa tada važećim odredbama Zakona o kaznenom postupku su očigledno urađene i pribavljene suprotno članku 11. Zakona o kaznenom postupku. Smatra da sud na raspolaganju ima dovoljno dokaza, da optuženog oglasi krivim, da optuženom M.R.1 izrekne kaznu kojom će se postići svrha kažnjavanja, te da cijeni otežavajuće okolnosti na strani optuženog koje čine obilježje djela za koje je optužen, a da posebno uzme u obzir i posljedice koje su nastale, a koje se ogledaju u smrti dvije osobe, povredi ljudskog dostojanstva, nanošenju psihičkih i tjelesnih patnji zatočenim civilima, kao i ranija osuđivanost optuženog.

Branilac optuženog u završnom izlaganju navodi da dokaze koje je odbrana koristila za koje optužba tvrdi da se radi o nezakonitim dokazima, su odbrani predati od Tužilaštva BiH, da su svi

svjedoci kojima su predočeni ti zapisnici, potvrdili da su saslušavani u policiji i da su zapisnike potpisali, i te dokaze je po nalogu suda uručio tužiteljici, pa je dopunio da ako se Tužilaštvo BiH služilo nezakonitim dokazima, za šta smatra da je neprihvatljivo, jer tužilaštvo prikuplja dokaze i predaje ih odbrani, kako je u konkretnom slučaju odbrana i raspolagala dokazima tužilaštva. Branilac je u daljem izlaganju izvršio analizu iskaza svjedoka optužbe, te analizu njihovih iskaza datih u policiji, iskaza datih u tužilaštvu i iskaza datih na glavnom pretresu svjedoka D.V.2, koji je svjedočio na okolnosti na smrti D.R. i T.R. za čiji iskaz je naveo da ga treba cijeliti u njegovoj sveukupnosti, a time cijeliti i kredibilitet iskaza svjedoka, koji je četiri puta saslušan u Stanici javne bezbjednosti u Doboju 04.04.2007. godine, u tužilaštvu u Orašju dva puta i u policiji u Odžaku, te o načinu iskazivanja događaja u svim navedenim iskazima, za koji branilac ocjenjuje da je istinit iskaz kada nije spomenuo M.R.1 je istinit. Za svjedoka P.D. je također dao iscrpnu analizu, svih iskaza svjedoka i načinu na koji iskazuje isti događaj na način da u nekim iskazima ne spominje M.R.1, u drugim ga dodaje, a nije imao objašnjenje za izjave, zbog čega su različite, u konačnom nije ni htio da govori, da hoće, da govori u Sarajevu, sa detaljnom analizom suštine različitosti iskaza ovog svjedoka, koje nije objasnio. Branilac je također objasnio analizirao iskaze svjedoka M.S. da je zavisno gdje je davao iskaze različito iskazivao isti događaj, sa analizom suštine iskazivanja svjedoka od prvog do zadnjeg iskaza, te iskaza sa glavnog pretresa gdje svjedok iskazuje da je halucinirao, pa je različito opisivao dešavanja vezano ta D.R. i T.R. detaljno analizirane od strane branioca u detaljima različitosti iskaza, ta različitosti postupanja M.R.1, u njegovom iskazima, za istog navodi da nije neuk svjedok jer je ..., pa napominje da se kvalitet njegovih iskaza sagleda u kontekstu činjenice da je, ... R.H. U daljoj analizi iskaza svjedoka analizirao je iskaze svjedoka R.Đ., koji je svjedočio na okolnosti za T.R. i D.R., da se radi o svjedoku koji ne zna ništa, pa je dodao da je toa relegrafski svjedok. Branilac je u završnom izlaganju dao iscrpnu analizu iskaza svjedoka R.Lj., za kojeg je analizom utvrdio da je posredni svjedok koji saznanja ima o svog čiče, jednom izjavljuje da ga da nije vidio ko ga je tukao, a onda da ga nije tukao M.R.1, dok za T.R. kazuje da ga je tukao i M.R.1.

Branilac je obrazložio detaljno i analizu svjedočenja D.V.1, za lizanje krvi, na glavnom pretresu kaže natjerao ga da liže krv D.M.2 zv. "P.", a nije M.R.1, a moguće za M.R.1 da je rekao ako ne poslušaj gospodina, da bi prošao gore, ništa više, i da je svjedok zbog toga što je vidio plave pantalone, zaključio da je moguće da je njega udario M.R.1. Za ovog svjedoka branilac je naveo da je ... i prisustvovao svim suđenjima koja su se odvijala vezano za ove objekte o kojima dešavalo sve što je predmet događaja i svjedočenja zbog čega je upućen u mnogo toga kroz rad udruženja logoraša, pa je izvršio detaljnu analizu svjedočenja ovog svjedoka i ukazao na kontradiktornosti različita iskazivanja u datim iskazima. Analizirajući svjedočenje G.M.1 utvrdio je da optuženog M.R.1 nije ni pomenuo prilikom davanja iskaza u SJB Doboju dana 04.04.2007. godine, ni kod tužitelja u Orašju, iako je pitan za M.R.1, odgovorio je da ga i ne poznaje, a da je na glavnom pretresu svjedočio da mu M.M.1 pričao da ga je u logoru tukao M.R.1, da je za razlike u iskazima navodio da ga nisu pitali o tome, a ni na suđenju ga niko nije pitao ali je tako svjedočio i da nema objašnjenje.

Branilac je analizirao iskaz svjedoka P.Đ.1, pa je njegovo svjedočenje kao takvo ostavio sudu na ocjenu, vezano za nedosljednosti u iskazima o događajima o kojima je svjedočio i analizom iskaza svjedoka M.M.1 branilac je detaljno objasnio i naveo nedosljednosti svjedočenja, pa čak, u analizi objasnio pokušaj da se izjave date ovog svjedoka na zapisnike Centra javne bezbjednosti, prikažu kao nelegalni zapisnici, jer u tim zapisnicima svjedok je nabrojao lica koja su ga tukla, G.A., T.J., B.J.1, C.D. i S.M.1 zv. "F." i nije tada naveo M.R.1, te ostalu nedosljednu analizu iskaza ovog svjedoka. Za svjedoka K.B.1, u analizi njegovih svjedočenja navodi da je na glavnom pretresu kazao da je M.R.1 tukao T.R., a po predočenju zapisnika prethodno iz 1993. pa iz 2007. godine rekao je onda da ga nije tukao, da njega osobno M.R.1 nije maltretirao za ostale događaje zna po priči drugih. Svjedok O.S., to je kći T.R., ona ne zna ništa o događaju. Branilac je analizirajući svjedočenje svjedok K.Ž., kazao da je svjedok na glavnom pretresu rekao da ga nije Odžaku udario nijedne prilike M.R.1 udario i da je za zapisnik iz istrage rekao da je možda tačno šta je rekao, i da je odbrana tada kazala, da možda tačno šta je rekao na glavnom pretresu i svjedok je rekao, tako je. Dalje je nastavio sa analizom iskaza kojom je obrazlagao nedosljednosti u datim iskazima ovog svjedokao ostalim događajima o kojima je svjedočio zavisno gdje je izjavu davao u kontekstu vjerodostojnosti njegovih iskaza.

Branilac je sveobuhvatno analizirao i iskaz svjedoka S.M.1, pa je vršeći uporedbu njegovih iskaza iz istrage da njega M.R.1 nije tukao, i da mu je poznato da je učestvovao M.R.1 u mučenju T.R., zna da su ga zavezali za stub, da ga je H.F.1 udario kundakom puške, da su ga kasnije gazili drugi i G.A., a na glavnom pretresu je dodao i M.R.1 i izjavio da se to podrazumijeva, jer čim je M.R.1 optužen da bude i on. Za ostali dio iskaza branilac je naveo da ga je svjedok ispričao, kako je čuo od drugih za dešavanja u Bosanskom Brodu.

Branilac navodi da iz iskaza svjedoka Č.V., koji je pročitao na glavnom pretresu, iz pročitano iskaza svjedoka Š.I., svjedoci nisu naveli da M.R.1 nikog nije dirao, odnosno da drugog svjedoka nije ni pipni.

Branilac je analizirao iskaz i svjedoka G.S. i pa je ukazao na nedosljednosti svjedočenja, da je vidio G.A. da ga je udario palicom, zna da je A.I. zv. „I.“ donio dasku, pretpostavlja da mu je on polomio ruke, a da su ih tukli G.A., T.J., B.J.1, A.I. zv. „I.“, i dodaje M.R.1, da je tučen nogama u leđa i u nogu, ali da nije vidio ko ga je tukao, jer je bio mrak, bile su upaljene svijeće. Pa dalje ukazuje na nedosljednosti iskaza, vezano za svijeće, pa za mrak, onda da nije vidio ko ga tuče, a nabraja ko ga je tukao. Dalje je branilac ukazao na vjerodostojnost svjedočenja ovog svjedoka, za T.R., za D.R. je kazao da je vidio da je modar i krvav, da su ga tukli, ali da on nije vidio ko ga je tukao ni kada je tučen. Svjedok T.B. je potvrdio da M.R.1 uopšte bio nije na spisku pripadnika ... a bio je ..., ima arhivu u kojoj M.R.1 nema. U analizi svjedočenja svjedoka N.D.2, ovaj svjedok je identifikovao optuženig kao H.F.1, pa je poslije sugestije prihvatio da je to M.R.1, koji od njega nije tražio da bilo šta čini, i da ga nikad nije udario, a da je na pitanje tužiteljice, da kaže da je lizao krv, rekao da jeste, tek kada mu je to predočeno da je napisano, i svjedok D.V.1 je isto kazao da jeste, iako je predhodno svjedočio da ga M.R.1 nije udario niti tražio da šta čini, onda je činjenje lizanje krvi, onda takvom svjedoku analizirajući iskaze ne može se vjerovati. I dalje je obrazlagao ostale nevjerodostojnosti iskaza da umjesto Đ. kako je na zapisniku Haškog tribunala od 1992.godine, za koje tužiteljica tvrdi da su nevjerodostojni, poslije je ime na zapisniku M.R.1, a dva mjeseca poslije razmjene nema M.R.1, kada mu je sjećanje najsvježije, i sam svjedok kaže da se tada najbolje sjećao, i nakon 20 godina ode u jedno tužilaštvo i tamo piše ti, ti, ti, i M.R.1, branilac navodi to nema nigdje.

Branilac nije osporavao u završnom izlaganju da nije sporno da je D.R. umro, da su zbog smrti D.R., donijete pravosnažne presude za druga lica, pa je radnju ekshumacije koju je naložilo tužilaštvo, a izvršio vještak Anto Blažanović, kao i obdukciju ocijenio kao nepotreban dokaz.

Branilac je svjedočenje A.M.1, bez analize njegovog iskaza, naveo da je zbog svjedoka za kojeg je tužilaštvo tvrdilo da je ključni svjedok, izgubljeno u suđenju tri mjeseca, koji je na glavnom pretresu se upitao zašto je pozvan, nije ni bio u sali, pa je pitan, šta je čuo od onog što mu je predočeno da piše, pa svjedok kaže vjerovatno je čuo, da svjedoka koji tako svjedoči nije trebalo ni pozivat, ni čekati njegov dolazak, a posebno da se na iskazu takvog svjedoka po tužilaštvu vrlo ključnog može zasnovati sudska odluka.

Na kraju završnog izlaganja branilac navodi da nakon analize iskaza svjedoka, pojedinačno, a posebno u njihovoj povezanosti, a psolutno se vidi da nema nikakvih dokaza da je optuženi počinio radnje koje mu se izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret i zbog toga je jedini prijedlog odbrane da sud optuženog oslobodi od optužbe, kojim prijedlogom se saglasio optuženi M.R.1.

Krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, glasi: „ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji tjelesnog integriteta ili zdravlja, raseljavanje ili preseljavanje ili prisilno odnarodnjavanje, prevođenje na drugu vjeru, prisiljavanje na prostituciju ili silovanje, primjenjivanje mjera zastrašivanja i terora, uzimanje talaca, kolektivno kažnjavanje, protivzakonito odvođenje u koncentracione logore i druga protivzakonita zatvaranja, lišavanje prava na pravilno i nepristrasno suđenje, prisiljavanje na službu u oružanim snagama neprijateljske sile ili u njenoj obavještajnoj službi ili administraciji, prisiljavanje na prinudni rad, izgladnjavanje stanovništva, konfiskovanje imovine, pljačkanje imovine stanovništva, protivzakonito i samovoljno uništavanje ili prisvajanje u velikim razmjerama imovine koje nije opravdano vojnim potrebama, uzimanje nezakonito i nesrazmjerno velike kontribucije i rekvizicije, smanjenje vrijednosti domaćeg novca ili

protivzakonito izdavanje novca ili ko izvrši neko od navedenih djela – kaznit će se zatvorom od najmanje pet godina.

Ženevska konvencija o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine određuje ponašanje zaraćenih snaga u oružanom sukobu i predstavlja jednu od temeljnih konvencija međunarodnog humanitarnog prava.

Članom 3. stav 1. tačka a. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata, zabranjeno je prema civilnim osobama vršiti ubistva, osakaćenja, nanošenje povreda životu i tjelesnom integritetu, zabranjeno je okrutno ponašanje i mučenje - član 3. odnosi se na sukob koji nema međunarodni karakter.

Članom 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata, glasi: „teška kršenja Ženevske konvencije obuhvataju hotimično ubistvo, mučenje ili nečovječno postupanje, biološke opite, namjerno uzrokovanje velikih patnji ili nanošenje ozbiljnih povreda tijelu ili zdravlju, nezakonita progonstva i preseljenja, protivzakonita zatvaranja, prisiljavanje zaštićene osobe da služi u oružanim snagama naprijateljske sile ili njezino lišavanje prava da joj se propisno i nepropisno sudi u skladu sa odredbama Konvencije, uzimanje talaca, uništavanje i prisvajanje imovine koje nije opravdano vojnim potrebama i koje se vrše u velikom opsegu na nedopušten i samovoljan način.

Dana 08. aprila 1992. godine Predsjedništvo R BiH donijelo je Odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti na području BiH, Odluka je stupila na snagu u momentu donošenja i objavljena je u („Službeni list RBiH“ broj: 1/92 od 09.04.1992. godine). Iz iste se vidi da je formiran Štab teritorijalne odbrane R BiH.

Ubrzo nakon proglašenja neposredne ratne opasnosti donesena je Odluka o proglašavanju ratnog stanja na području BiH, a koje je trajalo do 22. decembra 1995. godine kada je Predsjedništvo RBiH Odlukom proglasilo ukidanje ratnog stanja, takođe objavljeno u („Službeni list RBiH“ broj: 50).

Uvidom u Odluku o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva RBiH od 20.06.1992. godine, utvrđeno je da je ista stupila na snagu danom donošenja i objavljena u („Službenom listu RBiH“ broj: 7/92 od 20.06.1992. godine).

Da je u inkriminisano vrijeme postojao oružani sukob, potvrđuje i Odluka o formiranju vojske Srpske Republike BiH od 12.05.1992. godine, i Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća odbrane od 08.04.1992. godine.

Činjenica o postojanju oružanog sukoba u inkriminisano vrijeme utvrđena je u mnogim pravosnažnim presudama kako Vrhovnog suda F BiH, tako Suda BiH i MKSJ u Hagu (presuda Vrhovnog suda Federacije BiH broj: 030K006047 12 Kžk od 13.03.2013. godine, presuda Suda BiH u predmetu protiv L.S. i dr. i presude MKSJ u predmetu protiv T.D.2, K., S.M.3 i dr.).

Nesporno je da je krivično djelo za koje se tereti optuženi izvršeno za vrijeme oružanog sukoba u BiH koji su na području općine Odžak, takođe nastupili i prije zvaničnog proglašenja ratnog stanja u BiH 20.06.1992. godine.

Nije sporno da je u vremenskom periodu od 08.05.1992.godine pa do augusta 1992. godine bio oružani sukob između Vojske republike Srpske i Hrvatskog vijeća odbrane na području općine Odžak, obzirom da ovu činjenicu nije sporila ni optužba a ni odbrana, a što proizlazi iz materijalnih dokaza koji su uloženi u spis. Također nije sporno da je optuženi M.R.1 obavljao dužnost stražara u zatočeničkom centru u prostorijama Osnovne škole u Odžaku i prostorijama Osnovne škole u mjestu Novi Grad općina Odžak, što također nije osporila ni odbrana.

Sporno je, je li optuženi M.R.1, postupao suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava, da li je kršio odredbe čl. 3. stav.1. tačlan. a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih sloboda od 12.08.1949. godine, pa da li je počinio radnje, kako je navedeno u samoj optužnici.

Prema odredbi člana 296. stav 1. ZKP F BiH, sud je dužan savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, pa na temelju toga izvesti zaključak da li je neka činjenica dokazana ili nedokazana.

Osim ovoga ovakvu ocjenu izvedenih dokaza sud u pismeno izrađenoj presudi mora obrazložiti u skladu sa odredbom člana 305. stav 7. ZKP F BiH, koja obavezuje da određeno i potpuno iznese koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane dajući pri tome naročitu ocjenu vjerodostojnosti protivriječnih dokaza.

Upravo, imajući u vidu navedene zakonske odredbe, a cijeneći iskaze saslušanih svjedoka, idući redom, valja ocijeniti upravo iskaze svih saslušanih svjedoka, i to ocijeniti šta su ovi svjedoci kazivali prilikom svakog od saslušanja, obzirom da su saslušavani više puta, pa kroz analizu njihovih iskaza provjeriti kredibilitet saslušanih svjedoka.

Pri navedenom, sud posebno ima u vidu razloge navedene u rješenju Vrhovnog suda FBiH broj 03 0 K 013513 17 Kž od 15.03.2018.godine.

U odnosu na tačku 1. i tačku 2. presude, svjedok D.V.2 je saslušan i to četiri puta i to u SJB Doboj 2007. godine, u Tužilaštvu u Orašju 2 puta, i to 2011. i 2013. godine, te je saslušan i u policiji u Odžaku 2012. godine. Ovaj svjedok, prilikom davanja svog iskaza 2007. godine u SJB Doboj, nije ni spomenuo M.R.1. U Tužilaštvu u Orašju za D.R. rekao je da ga je G.A. izveo iz sale, a u izjavi iz 2007.godine je još rekao kako D.R. „ubi G.A.“, na glavnom pretresu je samo dodao još „ubi me G.A., M.R.1 i T.J.“.

U izjavi u policiji u Odžaku 2012. godine kazao je pak kako je D.R. izveo M.R.1, te da mu je D.R. pričao kako ga je tukao M.R.1 nogama, rukama, policijskim palicama i drvenim palicama, a što nikada više nigdje nije rekao. Za T.R. ovaj svjedok je kazao da je tučen pet dana i da je peti dan D.R. umro. Ustvrdio je da ga prvi dan nije tukao M.R.1, a da ga drugog i trećeg dana jeste tukao. Ovdje valja napomenuti da iz iskaza svih ostalih svjedoka proizlazi da je D.R. tučen jedan dan i da je isti dan umro.

Da ovaj svjedok ne govori istinu, posebno potvrđuje njegovo svjedočenje u odnosu na smrt T.R.. On tvrdi da je T.R. tučen 5 dana i da je peti dan umro. Tvrdi da ga prvi dan nije tukao M.R.1, a da ga jeste tukao drugog i trećeg dana. Obzirom da je utvrđeno, imajući u vidu sve ostale provedene dokaze, da je T.R. tučen samo jedan dan i da je isti dan umro, to ni po ovom svjedoku M.R.1 nije tukao T.R. (i svjedok tvrdi da ga nije tukao prvi dan), a drugog i trećeg dana nije ga ni mogao tući jer je prvi dan umro.

Prema razlozima koji su navedeni u pomenutom Rješenju Vrhovnog suda FBiH proizilazi da bi u odnosu na T.R. (tačka 2. optužnice), valjalo povjerovati iskazu svjedoka D.V.2, upravo zato što je on ukazivao da je D.R. tučen pet dana pa da je peti dan umro, a da ga prvi dan nije tukao M.R.1. Ova odlučna činjenica nije ovakva jer je praktično nesporno da je T.R. doveden jednog dana, istog dana tučen, i istog dana umro. Dakle, sve se desilo u jednom danu, pa tvrdnja D.V.2 koji je iznio u odnosu na T.R. i ulogu M.R.1, upravo potvrđuje da ovaj svjedok ne govori istinu i da se njegov iskaz ne može prihvatiti. To da je T.R. doveden jednog dana, tučen istog dana i ubijen istog dana, proizilazi iz iskaza svih ostalih svjedoka, ali isto tako i iz pravomoćne presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 0139229 13 Kri od 20.03.2015. godine (predmet T.J.). Prema ovoj pravomoćnoj presudi, koja sadržava upravo i ubistvo T.R., kao što je već navedeno sve se desilo u

jednom danu, a pravomoćnu presudu Suda Bosne i Hercegovine ovaj sud prihvata kao pouzdan i vjerodostojan dokaz.

Obzirom na navedeno, upravo dovođenje iskaza svjedoka D.V.2, a u odnosu na tačku 2. odnosno T.R., u vezu sa iskazima ostalih svjedoka, dovodi do zaključka da kao što je već rečeno i objašnjeno, D.V.2 nije govorio istinu. Svjedok D.V.2 se izjašnjavao i u odnosu na tačku 1. presude, a koja se odnosi na smrt D.R..

Pažljivom analizom iskaza ovog svjedoka, proizilazi da prilikom prvog saslušanja koje je obavljeno u SJB Doboj, on nije ni pomenuo M.R.1. Za D.R. je tada kazao da nije vidio ko ga je tukao, i ko ga je izveo iz sale, ali da je poslije čuo da ga je izveo G.A.. U sljedećem saslušanju u Tužilaštvu u Orašju 22.11.2013.godine, ovaj svjedok je kazao da je čuo da su D.R. izveli iz sale izveo G.A., H.F.1 i M.R.1. U izjavi u policiji u Odžaku 2012.godine kazao je pak kako je D.R. izveo M.R.1, te da mu je D.R. pričao kako ga je tukao M.R.1, nogama, rukama, policijskim palicama, i drvenim palicama, a što nikada ni prije, ni poslije nije kazao.

Imajući u vidu ovakvo kazivanje ovog svjedoka, činjenicu da na glavnom pretresu, ovaj svjedok nije znao da objasni sve razlike, tačnije nijednu, od svih navedenih razlika u njegovim iskazima, moguće je samo izvesti samo jedan jedini zaključak, a to je, da ovaj svjedok nije govorio istinu. Nije prihvatljivo da kada mu je sjećanje objektivno bilo najbliže događaju, i ne pomene M.R.1, da onda iznese tvrdnju da je M.R.1 izveo G.A. i to da je samo to čuo, pa onda da ga je izveo M.R.1 i da ga je on tukao, previdjevši očigledno da je on, svjedok D.V.2, prilikom prvog kazivanja kazao da je na mjestu gdje je ležao D.R., on vidio G.A., T.J. i B.J.1, pri tome i ne pominjući M.R.1. Dakle, upravo iz navedenih razloga, a imajući u vidu iskaze ostalih svjedoka, pa upravo i svjedoka P.D., M.S., R.Lj., D.V.1, K.B.1, G.S., koji se navode i u razlozima Vrhovnog suda FBiH, sud nije prihvatio iskaz svjedoka D.V.2.

Dakle, sud zaključuje da se ovom svjedoku ne može vjerovati, imajući upravo u vidu njegov iskaz, njegovo mjenjanje iskaza, činjenicu da prilikom prvog saslušanja nije ni spomenuo M.R.1, da je u odnosu na D.R. kazao prvobitno kako su rekli i ostali svjedoci, a to je, da je D.R. izveo G.A. i da je praktično ubijen izvan sale, što je i svjedok prvobitno potvrdio, pa još pojasnio, da mu je D.R. rekao da ga „ubi G.A.“ da bi na glavnom pretresu samo dodao još i M.R.1 i T.J., bez valjanog obrazloženja zašto to čini.

Svjedok P.D. je prvi put saslušan 23.04.2007. godine u SJB Doboj i u odnosu na smrt D.R. i T.R., optuženog M.R.1 nije ni pomenuo u iskazu. Za D.R. je kazao, da nije vidio ko ga je tukao i ko ga je izveo, ali da je poslije čuo da ga je izveo G.A., a kada je on, svjedok, došao tu su bili prisutni G.A., T.J. i B.J.1. On još tvrdi da je vidio D.R. istučenog na hodniku i da je na hodniku i ostao i na hodniku i umro. Na zapisniku u Tužilaštvu u Orašju, od 22.11.2013. godine, rekao je da je čuo da su D.R. izveli G.A., H.F.1 i M.R.1. Kada je od njega zatraženo na glavnom pretresu da objasni odakle razlike u kazivanju i kada se on bolje sjećao, nije znao da objasni odakle razlike, pa je tražio da napusti svjedočenje, iz čega sud zaključuje da svjedok, nije imao, a niti htio da daje objašnjenje, čime je kredibilitet sebe kao svjedoka sam diskreditovao, kojeg je sud ocijenio nepouzdanim i nedosljednim svojim svjedočenjima.

Prilikom saslušanja u tužilaštvu u Orašju od 22.11.2013. godine za T.R. je kazao da su ga tukli H.F.1, T.J., G.A. i M.R.1, a da on inače nije vidio ništa šta se dešavalo prije nego što je T.R. vezan za stub. Pošto je ovom svjedoku predočen iskaz dat 23.04.2007. godine u SJB Doboj, u kojem je navedeno da su G., T.J. i B.J.1 govorili T.R. „smio si ovdje doći u uniformi“, a što je ovaj svjedok na glavnom pretresu bio pripisao da je rekao optuženi M.R.1, svjedok definitivno nije znao da pojasni zbog čega mijenja iskaz i ustvrdio da on to jedino može objasniti na sudu u Sarajevu.

Sud smatra dokazanim da odnosu na smrt D.R. i T.R., očigledno je da se ni na osnovu iskaza ovog svjedoka, ni na koji način ne može utvrditi da je M.R.1 učestvovao u premlaćivanju T.R. i D.R., i da je doprinio njihovoj smrti. Svjedok, kao što je navedeno, prvo nije ni pomenuo M.R.1, a kazao je da on ustvari nije ni vidio ko je tukao D.R. i da je samo poslije čuo da su to činili G.A., T.J. i B.J.1, da bi poslije samo još dodavao M.R.1. Isto je i u odnosu na T.R., jer i u odnosu na njegovu smrt prilikom prvog saslušanja je govorio o smrti ovog lica i o licima koja su ga tukla, a da nije ni pomenuo M.R.1, da bi na glavnom pretresu, ono što je govorio za G.A., T.J. i B.J.1, pripisao M.R.1, a da pri tom nije ni pristao da obrazložio zbog čega to čini, tražeći da ide na neki drugi sud, što apsolutno nije prihvatljivo, za svjedoka koji pod zakletvom iznosi svjedočenje.

Dakle, u odnosu na tačku 1. koja se odnosi na D.V.2 i tačku 2. koja se odnosi na T.R., iz naprijed navedenih razloga, a po zaista obavljenoj detaljnoj analizi iskaza svjedoka P.D., jedini mogući zaključak je da M.R.1 nije učestvovao u premlaćivanju D.R. i T.R., na način kako je to opisano u izreci ove presude.

Ovaj svjedok se još izjašnjavao o udaranju i lizanju krvi D.V.1, te je naveo da su njega udarali M.R.1 i H.F.1, a što je zapisano na zapisniku u Tužilaštvu 22.11.2013. godine, a na glavnom pretresu je rekao da su ga udarali H.F.1, M.R.1 i A.I. zv. „I.“, a da ne znao ko je od njih trojice rekao da liže krv, nije siguran, nije to bio M.R.1. Imajući u vidu ocjenu suda koja je data u prethodnom dijelu analize, svjedočenja ovog svjedoka, te imajući u vidu iskaz samog D.V.1, te navode optužnice u ovom djelu, nije moguće prihvatiti kao tačan iskaz ovog svjedoka, ni u ovom djelu njegovog svjedočenja.

Dakle, u odnosu na tačku 4. presude, a koja se odnosi na D.V.1, sud iskaz svjedoka P.D., nije prihvatio, kao što je navedeno, imajući u vidu pored ostalog, iskaz samog D.V.1 koji je isključio mogućnost da je njega prisilio da liže krv M.R.1.

Svjedok M.S., govorio je prvo o svom povređivanju, koje je opisano u tački 3. optužnice, te potom i o ostalim događanjima u Osnovnoj školi u Odžaku, odnosno Novom Gradu. Prema iskazu koga je ovaj svjedok dao 8.06.2007. godine u Doboju, na strani 4, proizlazi da je njega B.J.1 sa još pet pripadnika Hrvatske vojske i HVO, koji su njemu bilo lično nepoznati, bejzbol palicama, nogama i rukama istukao, polomio mu zube, polomio mu 12 rebara, i oštetio dijafragmu, zbog čega i danas osjeća posljedice. Na ovom zapisniku je ovaj svjedok sve ovo detaljno opisao i detaljno pojasnio ko mu je to učinio, a na glavnom pretresu, u odnosu na ovaj događaj, ispričao je kako su ga tukli G.A., B.J.1 i M.R.1, pa mu polomili rebra. U iskazu na zapisniku od 08.06.2007. godine kazao je da mu je M.R.1 u Novom Gradu, dakle ne u Odžaku nego u Novom Gradu, naredio da tuče logoraše, a da je on to odbio, a da je onda M.R.1 naredio da klekne pa da su onda njega tukli, pa da je naišao T.J., repetirao pušku i viknuo „ostavite“ i tako ga spasio. Na glavnom pretresu je opet ispričao da mu je M.R.1 naredio da tuče logoraše, pa kada je on to odbio da ga je puškom udario jedanput u oba ramena i da je kasnije došao do mjesta gdje je on spavao, da ga je izveo, pa da su ga tukli M.R.1 i još trojica. Također na glavnom pretresu je kazao da nije tada naišao T.J., da je on to halucinirao, pa da je halucinirao kada je dao iskaz i 08.06.2007. godine, jer nije bilo T.J..

U odnosu na ovaj događaj u Novom Gradu je rekao da su mu tada slomljena rebra. Isto tako je na zapisniku od 28.09.2011. godine kazao kako je kung-fu zahvate upotrebljavao M.R.1, a na glavnom pretresu je rekao da je to B.J.1, objašnjavajući da je pogriješio u Tužilaštvu. Za D.R. ovaj svjedok je ispričao da su ga u sali tukli, i to H.F.1 puškom, a da je ostalih 6 njih napravilo krug u sali, te da su tukli D.R., a da je među njima bio i M.R.1, pa da je D.R. pao na pod i da je tako umro, a za T.R. je ispričao kako ga je puškom tukao H.F.1, da su ga tukli i svi ostali, a da je među njima

bio i M.R.1, a da su ga tukli dok je T.R. stojao. Nije znao kako je T.R. bio obučen, a inače T.R. je, prema ostalim dokazima, bio obučen u vojničku bluzu jedini u sali, a svjedok M.S. je inače, po zanimanju bio ..., koji je prethodno radio u H.. Na kraju, ovaj svjedok je još kazao da je bio tri mjeseca u Odžaku i da njega M.R.1 nije dirao dok je bio dva mjeseca u Odžaku, a da ga je onda počeo tući, faktički treći mjesec kada je dokazano da svjedok uopšte nije ni bio u školi Odžaku, tada je već bio razmijenjen.

Sud analizom slijeda iskaza ovog svjedoka u odnosu koliko je boravio u Novom Gradu zajedno sa ostalim zatvorenim licima na zapisniku u Tužilaštvu je kazao, da je bio devet dana, na zapisniku u policiji od 18 do 20 dana, a na glavnom pretresu da je bio tri noći, a u toku postupka je utvrđeno da su sva lica u Novom Gradu boravili jednu noć, i odmah da su sutradan odvedena prema Slavonskom Brodu, prema Hrvatskoj, zaključuje da svjedok svjedoči neuvjerljivo, da stalno mijenja iskaz i time na nedvosmislen način odaje apsolutno nepouzdanog svjedoka, koji nije dosljedan ni u jednom segment svoga svjedočenja.

Prema tome sud ovom svjedoku nije mogao pokloniti vjeru, ovom svjedoku jednostavno nije moguće povjerovati, jer je prvo detaljno ispričao kako su njemu polomili zube, polomili rebra, oštetili dijafragmu, od čega i danas ima posljedice, B.J.1 i pet pripadnika Hrvatske vojske tukući ga bejzbol palicama, nogama i rukama, da bi na glavnom pretresu kazivao kako su to učinila posve druga lica nabrajajući među njima i M.R.1, pa je čak za slomljena rebra pripisao optuženom M.R.1, da mu ih je polomio u Novom Gradu, navodeći pri tom da je u Novom Gradu bio 9 dana, 18 do 20 dana, tri noći, a koje navode je sud utvrdio, analizom ostalih dokaza iskaza da ništa nije tačno, kako svjedok navodi.

Pri tome sud je imao u vidu kako je ovaj svjedok kazivao da je kao naišao T.J. pa ga spasio, pa da to nije tačno jer je to on halucinirao, pa da je M.R.1 koristio kung-fu zahvate, da ustvari nije M.R.1 već B.J.1, što sve govori o tvrdnji da ovaj svjedok nije govorio istinu, čijem iskazu sud ni u kom slučaju nije mogao pokloniti vjeru, svjedok je sam kroz različite i kontradiktorne iskaze sam urušio svoj kredibilitet, kao nepouzdan svjedok. Isti zaključak sud je morao izvući i u odnosu na njegovo kazivanje vezano za smrt D.R., jer ono što je on kazao za smrt D.R. nije kazao niko od saslušanih svjedoka, pogotovu što nije sporno da je D.R. izveden iz sale, o čemu on uopšte ne govori, a isto je i u odnosu na T.R., za koga svjedok, koji nije baš prosječan svjedok, jer je ... po zanimanju, nije znao da objasni ni kako je T.R. bio obučen, pa dalje ni kako je zavezan za stub, iako je u Tužilaštvu kazivao kako je bio zavezan kaišom oko vrata.

Dakle, ovaj svjedok se izjašnjavao o događajima koji se odnose na tačku 1. koja se odnosi na D.R., na tačku 2. presude koja se odnosi na T.R., te tačku 3. presude koja se odnosi na samog M.S..

U odnosu na događaje koji se odnose na samog M.S., prema optužnici, optuženom se stavlja na teret da je optuženi u prostorijama Osnovne škole u Odžaku i u Novom Gradu, više puta udarao šakama i nogama po cijelom tijelu, pa da mu je tako nanosio bolove. Prethodno je sud izvršio analizu iskaza ovog svjedoka i njegovo kazivanje o događajima koji se odnose na njega i u Odžaku i u Novom Gradu. Iz iskaza samog ovog svjedoka, proizilazi da nije moguće sve ono što je on naveo, jer je on ustvrdio kako su mu polomljeni zubi i polomljena rebra i da su to učinili B.J.1 i pet pripadnika Hrvatske vojske, koji su ga tukli bejzbol palicama, nogama i rukama, a onda je za iste povrede, za ista rebra i iste zube, naveo, da su to učinila potpuno druga lica, među kojima je i M.R.1. Ovdje valja navesti da je ovaj svjedok posebno ustvrdio da njega M.R.1 nije dirao dok je bio dva mjeseca u Odžaku, a da ga je onda počeo tući. Sud je, kao potpuno nesporno utvrdio da je M.S., zajedno sa svim ostalim zatvorenim licima, u Odžaku, u Osnovnoj školi, bio upravo svega dva mjeseca. Isti slučaj je i sa boravkom u Novom Gradu, za koji je svjedok tvrdio da je tamo bio osamnaest do dvadeset dana, a na glavnom pretresu da je tu bio tri noći, a u toku postupka, na osnovu iskaza svih ostalih saslušanih svjedoka je utvrđeno, da su zatvorena lica u Novom Gradu boravila samo jednu noć i da su već sutradan odvedena prema Slavonskom brodu.

Kada je u pitanju tačka 2. presude koja se odnosi na T.R., ovaj svjedok je, kao što je već prethodno detaljno objašnjeno, na glavnom pretresu opisao kako su ga svi tukli, a na Zapisniku od 10.12.2013.godine u Policiji, samo je kazao da je T.R. ubijen, da bi na Zapisniku od 24.12.2013.godine, ispričao da su međa licima koja su tukla T.R., bili i H.F.1 i M.R.1, a dalje kao što je već navedeno, ovaj svjedok koji je inače po zanimanju ..., dakle nije prosječan svjedok, u odnosu na T.R., nije znao ni da objasni kako je bio obučen, a što je nesporno posebno karakteristično jer je T.R. jedini u Sali bio obučen u bluzu vojske JNA, pa dalje opet, nije znao pojasniti ni kako je bio vezan za stub, govoreći u Tužilaštvu da je to bilo vezivanje kajšom oko vrata, što niko nije pomenuo.

Obzirom na sve naprijed navedeno, detaljno pojašnjeno, analizirajući iskaz ovog svjedoka, u njegovoj sveukupnosti, sud je našao potpuno pouzdano utvrđenim, da svjedok nije govorio istinu u odnosu na navedene tačke optužnice.

Tačnost ovakve tvrdnje suda, potvrđuje kazivanje ovog svjedoka koje se odnosi na tačku 1. optužnice (D.R.). Ovaj svjedok je jedini od svih saslušanih svjedoka, iznio tvrdnju da su D.R. u Sali svi tukli, a H.F.1 puško, da je napravljen krug u Sali, i da su tukli D.R., a da je među njima bio i M.R.1, a da je D.R. tu pao na pod i umro. Dakle, pošto je sud utvrdio da je D.R. izveden iz sale i da je izvan sale tučen, što proizilazi iz svih ostalih saslušanih svjedoka, pa i prethodno pomenutog P.D., to iskaz ovog svjedoka nikako nije bilo moguće prihvatiti kao tačan. To što je u razlozima Rješenja Vrhovnog suda FBiH naveden upravo dio iskaza M.S. na strani 3. koji se odnosi na D.R., sud iz navedenih razloga nije prihvatio, a u istom Rješenju je navedeno kako je svjedok M.S. kazao da je T.R. tučen dok je stajao, valja reći da je već prethodno detaljno objašnjen stav suda i o svjedočenju ovog svjedoka u odnosu na T.R. (tačka 2. presude), a i sam navod da je T.R. tučen dok je stajao, nije tačan, jer iz pravomoćne već pomenute presude Suda Bosne i Hercegovine, a iz iskaza ostalih saslušanih svjedoka, proizilazi da je bio vezan za odbojkaški stub, pa je i sam svjedok M.S., mjenjajući svoj iskaz, kazao kako je T.R. za vrat svezan za taj stub, što opet kako je objašnjeno, nije tačno, a tačno je da je bio svezan kako je opet već prethodno utvrđeno pravomoćnom presudom kako je već rečeno.

Sud je dalje vršeći analizu iskaza svjedoka R.Đ., koji je kazao da M.R.1 njega nije tukao i da ne zna da je koga tukao M.R.1, te da M.R.1 nije tukao ni T.R., a za D.R. ne zna ništa, koji navodi su suština iskaza ovog svjedoka, pa je zaključak suda da njegov iskaz nije nužno ni cijeniti, jer suštinski svjedok iskazuje da mu u stvari ništa nije ni poznato, osim sigurne tvrdnje da njega M.R.1 nije tukao. Dakle, svjedok R.Đ. je izjašnjavao o onome što mu je poznato u odnosu na tačku 1. presude (koja se odnosi na D.R.) i tačku 2. (koja se odnosi na T.R.).

Za događaj koji se odnose na tačku 1. presude, svjedok je kazao da ne zna ništa.

Međutim, za tačku 2. presude, koja se odnosi na T.R., svjedok je kazao, da njega, T.R., nije tukao M.R.1, što samo potvrđuje tačnost prethodno iznešenih zaključaka suda.

Svjedok R.Lj. je svjedok koji je na glavnom pretresu prvo kazao kako je njega tukao M.R.1, da bi na istom pretresu pojasnio da je on to ustvari čuo od „Č.“, a da nije ni mogao vidjeti ko ga je tukao. Međutim na zapisniku od 10.12.2013. godine, ovaj svjedok je bio isključiv u kazivanju da ga M.R.1 nije tukao. Dalje, kada je u pitanju T.R., ovaj svjedok je na glavnom pretresu kazao da su ga svi tukli, a na zapisniku u policiji od 10.12.2013. godine, samo je rekao da je T.R. ubijen. Tek na zapisniku u Tužilaštvu od 24.12.2013. godine svjedok navodi lica koja su tukla T.R., pa govori da su tu bili i H.F.1 i M.R.1, pri tom ne pojašnjavajući bilo šta o tome: kako su ga tukli, čime su ga tukli, a posebno kako i čime je to činio M.R.1.

Naime, ovaj svjedok je prvo govorio da njega M.R.1 nije tukao, i da je isključiv u tome, pa je onda govorio da ga jeste tukao, pa onda da on to nije vidio, ali da je to čuo od „č.“, onda nije

moguće prihvatiti iskaz ovog svjedoka kao tačan, ni u odnosu na njega samoga, a ni u odnosu na T.R., za koga je prvobitno kazivao samo da je ubijen, da bi na kraju među licima koja su navodno tukla T.R. nabrojao i M.R.1, ne pojašnjavajući pri tom bilo šta o tome, kako i čime ga je tukao, pa sud osnovano zaključuje da ovaj svjedok, ne samo da nije dosljedan svjedočenju ne samo u odnosu na sebe, nego bi se po njegovom kazivanju zaključilo da je posredni svjedok, koji prepričava ono što nije vidio, nego što je čuo. Pri tome tužilaštvo ni na koji način nije pružilo dokaz da je vršilo provjeru ovih posrednih saznanja svjedoka, čijem iskazu sud u konačnom nije ni poklonio vjeru, svjedok je nepouzdan i neuvjerljiv u svom svjedočenju. Dakle, svjedok R.Lj., se izjašnjavao o tome šta se njemu dešavalo i o tome njegovom dešavanju, praktično je ispričao tri različite priče, da bi na kraju ustvrdio da je on to što se njemu dešavalo čuo od "č.". Ovaj svjedok se izjašnjavao i u odnosu na radnje koje su opisane pod tačkom 2. presude (T.R.). Kao što je već navedeno, ovaj svjedok je na glavnom pretresu izjavio da su T.R. svi tukli, a na zapisniku od 10.12.2013.godine, koji je dat u Policiji, ovaj svjedok je kazao da je T.R. samo ubijen, ne navodeći bilo koje lice koje ga je tuklo, da bi na zapisniku od 24.12.2013.godine, među licima koja su tukla T.R., naveo da su bili i H.F.1 i M.R.1, s tim što pri tome nije pojasnio bilo šta detaljnije o tome, niti kako su ga tukli, niti čime su ga tukli, a posebno kada je u pitanju M.R.1. Ovdje valja reći da svjedoci u pravilu pomenu M.R.1 u tužilaštvu kada budu pitani npr. je li T.R. tukao i M.R.1, koje pitanje samo po sebi ne bi trebalo biti dozvoljeno, jer bi pravilno pitanje moralo biti, da li vam je poznato ko je tukao T.R., a o ovome će se sud posebno izjasniti na primjeru svjedoka P.S., odnosno zapisnik o saslušanju ovog svjedoka, poslije analize iskaza ostalih saslušanih svjedoka.

Obzirom na sve navedeno, a cijeneći sveukupnost kazivanja ovog svjedoka i u odnosu na događaje koji se odnose na njega, pa onda i T.R., sud je zaključio da ne može prihvatiti iskaz ovog svjedoka kao vjerodostojan u odnosu na T.R..

Svjedok D.V.1 je govorio o onome što se njemu dešavalo dok je boravio u osnovnoj školi u Odžaku, a na šta se odnosi tačka 4. optužnice. Ovaj svjedok je u odnosu na lizanje krvi kazao da je njega natjerao da liže krv D.M.2 zv. "P.", te da je moguće da je M.R.1 samo rekao nešto u tom smislu da, ako ne poslušaj gospodina, da bi možda bilo gore. Dalje, ovaj svjedok je rekao, isto tako, da je M.R.2 rekao da pomogne u lizanju krvi ili D.M.2 zv. "P." ili neko od trojice ljudi iz njegove pratnje. U postupku je nesporno dokazano da je upravo D.M.2 zv. "P." od drugih i od njega tražio da laje. Dakle kada je u pitanju dio optužnice koji se odnosi na lizanje krvi i lajanje, sam D.V.1 je objasnio da je njega i M.R.2 tjerao da ližu krv D.M.2 zv. "P.", i da je D.M.2 zv. "P." od njih tražio da laju, svjedok sam pruža svojim iskazom pouzdan za sud zaključak da, to nije činio M.R.1.

Tačno je da je u zapisniku u tužilaštvu od 04.12.2013. godine zapisano kako je M.R.1 rekao „šta čekaš“ te kako je napisano i da je M.R.1 rekao M.R.2 da pomogne u lizanju krvi, kao i da je D.V.1 nekoliko puta udario M.R.1.

Međutim sud nema razloga da ne vjeruje svjedoku, jer je upravo D.V.1 na glavnom pretresu detaljno pojasnio da ustvari ono što je u tužilaštvu napisano nije tačno, nego da je to sve činio D.M.2 zv. "P.", a kada je u pitanju tuča, da on nije vidio da je njega udario M.R.1, nego da je vidio plave pantalone, pa da je po tome zaključio da ga je, pored ostalih, udario i M.R.1, svjedok je samo mislio, ali nije iznio tvrdnju da ga je M.R.1 udario. Ovaj svjedok je dalje govorio i o stradanju D.R., objašnjavajući da je D.R. izveden u hodnik, i to da ga je izveo A.I. zv. „I.“, te da su ga u hodniku tukli, a da on nije vidio ko ga je tukao, a sve ovo je rekao i u istrazi i na glavnom pretresu.

Za T.R. je kazao da su ga tukli, te da ga je tukao i kundakom puške i M.R.1, da je T.R. svezan liscicama za odbojkašku mrežu koja je inače na sredini sale, a da je on sjedio kod vrata, s tim što je na zapisniku od 4.12.2013. godine naveo da se on ne sjeća da je bilo kakav kontakt sa T.R. ostvario M.R.1.

Dakle, u odnosu na D.R. svjedok je kazao ko ga je izveo a da ne znao koga je ubio, a za T.R. je dana 4.12.2013. godine ustvrdio da se on ne sjeća da je bilo kakav kontakt sa T.R. ostvario M.R.1, a onda se nakon više od 2 godine sjetio da ga je kundakom puške tukao M.R.1, što jednostavno to nije prihvatljivo, da svjedok isti događaj zavisno u kojem državnom organu inrpretira proizvoljno sa unošenjem u iskaz dopuna i detalja o kojima nije govorio prije u drugim iskazima niti je o tome pitan, jer svjedok nije dao nikakvo valjano obrazloženje, zbog čega se naknadno sjetio navedenog, a prethodno je govorio kako M.R.1 nije ostvario nikakav kontakt sa T.R., pa ovaj dio njegovog iskaza nije uvjerljiv, niti ga je sud prihvatio, obzirom da je jedan događaj iznio u više verzija, što za uvjerljivost iskaza i kedibiliteta govori o njegovoj nepouzdanosti kao svjedoka. Ovaj svjedok je dalje govorio i o M.M.1, s tim što je kazao da on nije vidio da je M.R.1 njega tukao a da mu je M.M.1 o tome pričao, te je dalje kazao da nije vidio da je M.R.1 zlostavljao N.D.1, da nije vidio da je M.R.1 zlostavljao M.S., a da mu je M.S. o tome pričao, a za Š.I. je kazao na glavnom pretresu da ga je M.R.1 često tukao, dok je u istrazi kazao da ga je udario samo jedanput u slabinu pa je zaključak suda da ni ovaj svjedok optužbe nije svjedok kojem bi su imao osnova da u vjerodostojnost njegovog svjedočenja, nema razloga da mu pokloni vjeru, svjedok je nepouzdan i u djelovima iskaza sa posrednim saznanjima, čiju istinitost tužilaštvo nije provjerilo.

Dakle, prvo se svjedok D.V.1 izjašnjavao u odnosu na tačku 4. presude koja se odnosi na njega, D.V.1, i kao što je već detaljno pojašnjeno, prethodno, ovaj svjedok je sam potvrdio da njega nije tjerao da liže krv M.R.1 nego D.M.2 zv. "P.", te da on nije vidio da je njega udario M.R.1. Dalje, ovaj svjedok se izjašnjavao opet kao što je već navedeno u odnosu na tačku 1. presude koja se odnosi na D.R., pa opet kao što je navedeno, on, kako to je već navedeno, tvrdi da je njega izveo A.I. zv. „I.“, a da on nije video ko ga je tukao. Takođe, ovaj svjedok se izjašnjavao i na radnju opisanu pod tačkom 2. presude (T.R.), i već je detaljno pojašnjeno kako je ovaj svjedok kad i šta kazao, pa i to da je 04.12.2013.godine ustvrdio da se on ne sjeća da je M.R.1 ostvario bilo kakav kontakt sa T.R., da bi se poslije dvije godine sjetio da je M.R.1 T.R. tukao kundakom puške, što jednostavno, nije prihvatljivo i za šta svjedok nije imao nikakvo valjano obrazloženje. Ovaj svjedok, kao što je već navedeno, govorio je o M.M.1, a na koga se odnosi tačka 5.a i 5b. presude, pa kao što je već rečeno, svjedok je iskazao da on o ovome nije ništa vidio, da mu je samo o tome M.M.1 pričao.

U odnosu na tačku 7. presude, svjedok D.V.1 je kazao da on nije vidio da M.R.1 zlostavlja N.D.1, kao što nije vidio da je M.R.1 zlostavljao M.S., a da mu je M.S. o tome pričao, te je za Š.I. kazao da je njega M.R.1 često tukao i to je kazao na glavnom pretresu, a u istrazi da on zna da je M.R.1 samo jedanput udario u slabinu Š.I., a kao što je već prethodno sve pojašnjeno u ovoj presudi.

Analizom iskaza svjedoka G.M.1, sud sa sigurnošću zaključuje da je prvo saslušan 04.04.2007.godine u SJB Doboju, a onda 27.09.2011.godine u tužilaštvu u Orašju i pri tom nije ni pomenuo M.R.1. Na zapisniku u tužilaštvu je dva puta pitan da li uopšte poznaje M.R.1, i odgovorio je da ga ne poznaje, a saslušavan je, odnosno ispitivan, isključivo zbog M.R.1. Na glavnom pretresu je kazao kako je njemu M.M.1 pričao da ga je u logoru tukao M.R.1. Kada je upitan da pojasni kako to da na prethodnim zapisnicima nije ni pomenuo M.R.1, da ga nije ni pomenuo ni kada je konkretno pitan za njega, njegovo jedino objašnjenje je bilo da ga to niko nije ni pitao, pa onda kada mu je predloženo da ga to ni na glavnom pretresu niko nije pitao, nije imao nikakvo objašnjenje. To samo po sebi govori o svjedoku iako svjedok praktično nije svjedočio ni na jednu okolnost iz optužnice, da je on ustvari nešto vidio, ali da to u svakom slučaju nije predmet optuženja, pa smim tim, ni njegovo svjedočenje nije relevantno za pravilno presuđenje, a i sam svjedok je neuvjerljiv, nepouzdan o tome šta je vidio.

Svjedok P.Đ.1 je svjedok koji je radio zajedno sa M.R.1 i zna da M.R.1 nije agresivan, i da se nikada nije isticao vezano za nacionalnost. Njega nikada ni čvokom nije dirnuo M.R.1, a naveo je da zna da su logoraši izvođeni u hodnik i da su tamo tučeni, a da on nije mogao vidjeti ko ih je tamo tukao. Ove svoje tvrdnje svjedok je ponovio više puta, navodeći pri tome da su oni koji su izvođeni pričali ko ih je udarao, te da nisu pričali da ih je udarao M.R.1. Sve navedeno je svjedok više puta ponovio na glavnom pretresu objašnjavajući pri tom da nije tačno upisano u istrazi od strane tužilaštva da je on pričao kako je optuženi M.R.1 tukao logoraše. U daljoj analizi iskaza svjedoka sud je sa sigurnišću prihvatio navode ovog svjedoka, kada je svjedočio za T.R., da je vidio, dakle neposredni svjedok da T.R. tuče, neki čovjek koji se zove I., da nije vidio da ga tuče M.R.1, a isto tako za D.R. je kazao da njega nije tukao M.R.1. Ovaj svjedok je dakle kazao da on zna da M.R.1 nije agresivan, da nije nacionalista, da su radili zajedno, da zna da M.R.1 nije nikoga tukao te posebno da nije tukao T.R. i D.R.. Dakle, P.Đ.1 se određeno izjasnio u odnosu na tačku 1. presude (D.R.) i u odnosu na tačku 2. presude (T.R.). U odnosu na obje navedene tačke presude, svjedok je kazao da D.R. nije tukao M.R.1, te da T.R. nije tukao M.R.1, a koji iskaz svjedoka, samo potvrđuje pravilnost prethodno izvedenih zaključaka suda.

Svjedok M.M.1 je na glavnom pretresu kazao da je izvođen 50 puta, tačnije da je tučen svih 62 dana i da ga je tukao M.R.1. Na zapisniku u tužilaštvu u Orašju ispričao je kako je njega u dva navrata tukao i maltretirao M.R.1, te da ga je na kraju tukao i po tri prsta. Međutim, nesporna činjenica je da je ovaj svjedok saslušan praktično neposredno po napuštanju mjesta gdje je bio zatvoren i to 21.09.1992. godine, pod brojem 28/108 od strane Centra nacionalne bezbjednosti Doboj. Na tom zapisniku svjedok je nabrojao sva lica koja su ga tukla, uostalom kako je on to sam rekao: G.A., T.J., B.J.1, C.D. i S.M.1 zv. "F.". Pri tom je još pojasnio da je izvođen 20 puta i tučen. Osim toga na zapisniku broj 11-07/01564/04 od 25.03.2004. godine, koji je sačinjen od strane CNB Doboj, policijska stanica Vukosavlje, svjedok opet nije opisao da ga je M.R.1 tukao.

Međutim na glavnom pretresu, a nabrojao je da su zlostavljanja vršila ustaše G.A., T.J., K.I., ustaški policajac M.R.1, Š.O., A.I. zv. „I.“, njegov brat A.B., H.F.1, C.D., M.M.7, T.S., P.E., K.I., M.Z.. Na glavnom pretresu je još pomenuo da je dva puta šakom M.R.1 udario N.D.1, a na prethodna iskaza u zapisnicima to nije ni pomenuo.

Nesporna je činjenica je ovaj svjedok saslušan praktično odmah po napuštanju zatočeništva i to saslušali su ga radnici Centra nacionalne bezbjednosti Doboj. Prilikom tog saslušanja svjedok nije ni pomenuo optuženog M.R.1. Upravo je nabrojao lica koja su ga tukla, navodeći da su to G.A., T.J., B.J.1, C.D. i S.M.1 zv. "F.", a još je pri tom određeno izjavio da je izvođen 20 puta i tučen. Opet na zapisniku iz 2004. godine svjedok je nabrojao 14 lica koja su zlostavljala zatvorenike objašnjavajući da su to bile ustaše, a činjenica je da ni na tom zapisniku nije opisao da ga je M.R.1 tukao, na način kako je to opisao na zapisniku u tužilaštvu u Orašju, a pogotovo ne onako kako je to kazao na glavnom pretresu. Za izmjenu svojih kazivanja svjedok nije dao nikakvo valjano obrazloženje, složivši se pri tom da je logično da se čovjek bolje sjeća šta je bilo, prije dva mjeseca, nego šta je bilo prije 24 godine, tako da se ovom svjedoku ne može pokloniti vjera u istinitost njegovog kazivanja, uzimajući u obzir i da je na glavnom pretresu prvi puta kazao da je M.R.1 udario šakom dva puta N.D.1, a da na prethodna dva zapisnika to nije ni pomenuo, pa ni ovom svjedoku ni njegovom iskazu sud nije mogao pokloniti vjeru.

Dakle, ovaj svjedok je svjedočio na okolnosti iz tačke 5, i tačke 7. izreke presude sa tim što se tačka 5. odnosi upravo na zlostavljanje M.M.1 u maju 1992.godine u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, a tačka 7., se pored ostalih lica odnosi i na N.D.1.

Sud kao što je navedeno nije prihvatio odnosno nije poklonio vjeru u istinitost kazivanja ovog svjedoka smatrajući da je apsolutno prihvatljivo da se svjedok najbolje sjeća svih događaja, svega nekoliko mjeseci poslije boravka u OŠ u Odžaku, a prilikom tog saslušanja tačno i određeno je pomenuo lica koja su vršila zlostavljanje, udaranje itd, a pri tom uopšte ne pominjući M.R.1. Drugi put je saslušan 2004.godine, i ponovo nije pomenut M.R.1 od strane ovog svjedoka kao lice koje je vršilo zlostavljanje zatvorenih lica. U ovakvoj situaciji kada svjedok nije imao nikakvo valjano obrazloženje zbog čega tek na glavnom pretresu pominje M.R.1, sudu je jedino prihvatljivo da ne može prihvatiti samo iskaz sa glavnog pretresa ovog svjedoka kao tačan iz prethodno rečenih razloga.

U odnosu na tačku 2.izreke presude (T.R.) saslušan je i svjedok K.B.1. Sud je uočio analizirajući iskaze svjedoka K.B.1, da je tek na glavnom pretresu rekao kako je M.R.1 tukao T.R.. Kada su mu predočeni raniji zapisnici o saslušanju, svjedok je rekao da M.R.1 nije tukao T.R.. Svjedok se izjasnio da njega M.R.1 nije maltretirao a da je čuo od drugih da ih jeste maltretirao, s tim što nije naveo nikog pojedinačno, te je dalje kazao da u Novom Gradu M.R.1 nikoga nije ni maltretirao ni tukao. Inače, na zapisnicima broj 284-14/94 od 12.11.1993. godine, ovaj svjedok nije ni pomenuo optuženog M.R.1, kao što ga nije pomenuo ni na zapisniku broj 11-02/4-230.5-54/06 od 30.05.2007. godine.

Dakle, u odnosu na sve navedeno sud zaključuje da je ovaj svjedok je praktično kazao da M.R.1 nije tukao T.R., da njega, svjedoka, nije maltretirao, a da je čuo da nekoga jeste, ali da ne zna koga pojedinačno, te da na zapisnicima po izlasku iz zatočeništva optuženog M.R.1 nije ni pomenuo, a ustvrdio je i to da u Novom Gradu M.R.1 nije nikoga ni maltretirao ni tukao. Imajući u vidu kazivanje ovog svjedoka, sud nije imao razloga da svjedoku ne vjeruje, iskazi koje je davao su dosljedni, u svim bitnim segmentima, identično svjedoči i njegovom iskazu su je poklonio punu vjeru, potvrdio je da su tačni iskazi iz istrage, pa sud imao osnova da zanemari njegov iskaz sa glavnog pretresa, jer je iskazao da je tačno šta je izjavio u istrazi. Prema tome iskaz ovog svjedoka, K.B.1, samo potvrđuje pravilnost zaključka suda u odnosu na T.R. da optuženi M.R.1 istog nije tukao na način kako je to opisano u tački 2. presude.

Za radnje koje su opisane u tački 6. presude saslušan je svjedok K.Ž. u odnosu na koga se ova tačka presude i odnosi. Svjedok K.Ž. je svjedok koji je na glavnom pretresu prvo ispričao kako njega u fiskulturnoj sali u Odžaku ni jedne prilike nije udario M.R.1. Pošto mu je tužiteljica predočila šta piše u zapisniku u istrazi, a gdje je navedeno da ga je udarao svim i svačim, svjedok se nakon dužeg dvoumljenja izjasnio da je možda tačno to što je govorio u istrazi. Međutim nakon što mu je odbrana predočila da je isto tako možda tačno ovo što je govorio na glavnom pretresu, svjedok je doslovno kazao "Tako je", odnosno da je tačno kako je svjedočio na glavnom pretresu.

Prema ocjeni suda, ako jedan svjedok ovako izjavljuje onda nije prihvatljivo da se bilo koji njegov iskaz prihvati kao tačan, jer upravo svjedok dozvoljava da je i jedan i drugi iskaz tačan, odnosno da ni jedan ni drugi nisu tačni, pa samim tim sam diskredituje kao vjerodostojno svoje svjedočenje, koje samim tim nije ni za sud prihvatljivo.

Dakle u odnosu na tačku 6. presude sud je utvrdio da navodi koji su navedeni pod ovom tačkom u optužnici nisu tačni upravo iz navedenih razloga jer je sam svjedok koji bi onda bio i oštećeni, na sudu izjavio da dozvoljava mogućnost da je jedan i drugi njegov iskaz tačan, odnosno da ni jedan ni drugi nisu tačni, pa kao što je već rečeno on je samim tim sebe diskreditovao kao vjerodostojnog svjedoka.

Ovaj svjedok je govorio i o događanjima u Novom Gradu pa je ispričao kako je njega pozvao T.J. i pitao ga da li želi u razmjenu, a onda da je ubrzo potom pozvan da izađe iz sale, pa su

mu rekli da su mu došle stvari koje je donio M.R.1 i to da je donio putnu torbu a u njoj sa stvarima i pasoš i vojna knjižica. Kazao je da, kada su vidjeli da ima i vojnu knjižicu a i pasoš, da ga je T.J. udario pa da je on pao, pa onda da ga je tukao i M.R.1 kada je on već bio ustao. Objasnio je da se to sve desilo iste noći kada su došli u Novi Grad, ove navode svjedok je ustvari sve kazao u istrazi.

Međutim, na glavnom pretresu je opisao da se sve to desilo u po bijela dana, u podne, a pri tom svjedok nije znao da objasni šta je tačno, pa u odnosu na ovaj dio svjedočenja, nije moguće prihvatiti njegov iskaz, imajući u vidu rečeno, a i činjenicu da ni T.J. a ni M.R.1 ne znaju gdje je njegova kuća, nisu iz Novog Grada, što je potvrdio i sam svjedok K.Ž., te je dalje potpuno sigurno da njegova mati, koja je bila u kući, ne bi ni poslala u torbi njegov pasoš i vojnu knjižicu, jer razmjena nije podrazumjevala nikakvo inostranstvo, i onda svjedok nije ni znao da objasni, otkud u torbi pasoš i vojna knjižica, te bi se onda moralo zaključiti da je M.R.1 znao gdje je u njegovoj kući pasoš i vojna knjižica i da ih je on stavio u torbu, a što sve nikako nije prihvatljivo. Na kraju, a što nije obuhvaćeno ni optužnicom, ovaj svjedok je ispričao kako je njega M.R.1 tukao u Bosanskom Brodu i to tako: malo, malo, pa ga šutne nogom.

Osim toga, ni na koji način u dokaznom postupku nije dokazano, niti je to tužilaštvo uopšte dokazivalo, da je M.R.1 uopšte bio u Bosanskom Brodu, a to nije pomenuo ni jedan svjedok i o tome ne postoji ni jedan dokaz, pa se nesporno zaključuje da M.R.1 sa licima o kojima se govori, iz Novog Grada uopšte nije ni otišao u Bosanski Brod.

Dakle, analizom svega navedenog, a što je već prethodno učinjeno u ovoj presudi, počev od priče o pasošu i vojnoj knjižici u Novom Gradu gdje M.R.1 nikada prethodno nije boravio, a da se to sa tim dokumentima dešavalo po noći, a onda priče da se to dešavalo u po bijela dana, i na kraju da je M.R.1 fizički maltretirao K.Ž. u Bosanskom Brodu gdje nije ni bio, sud je izveo jedan jedini mogući zaključak, a to je da M.R.1 nije ni na kakav način maltretirao, odnosno fizički zlostavljao K.Ž. kako se to navodi u drugom dijelu tačke 6. presude.

Na okolnosti radnje opisane pod tačkom 2. presude (T.R.), izjašnjavao se i svjedok S.M.1. Ovaj svjedok je u istrazi kazao, da M.R.1 nije njega lično tukao a također da nije on lično vidio da je M.R.1 tukao bilo kog drugog logoraša.

U odnosu na T.R., u istrazi je naveo da mu nije poznato ko je učestvovao u njegovom mučenju a da zna da je T.R. doveden i zavezan za odbojkaški stub, gdje ga je kundakom puške 2,3 puta udario H.F.1, te da su ga kasnije gazili svi i udarali, među kojima je bio i G.A.. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu jednostavno dodao da ga je udarao i M.R.1. Pošto mu je predočena razlika u kazivanju, svjedok je pojasnio da se to podrazumjeva, da su tu bili jedni te isti stražari.

Sud ovakvo obrazloženje svjedoka, da se nešto podrazumjeva, a da se radi o smrti jednog čovjeka, nije mogao prihvatiti, pogotovu kada se ima u vidu da je svjedok prethodno određeno se izjasnio da on lično nije vidio da je optuženi M.R.1 tukao bilo kog logoraša. Daljom analizom svjedočenja, kada je u pitanju Novi Grad, ovaj svjedok je kazao da se prva dva dana nije ništa desilo, a da je njega treći dan udarilo lice koje se zove Z., pa da je svijesti došao tek po dolasku u Bosanski Brod. Iz priča je saznao da je njemu M.R.1 stavljao pištolj na čelo te da su mu rekli da, kada je vidio da je onesvješten, da je vratio pištolj.

Naime, optuženi M.R.1 nije ni optužen da je S.M.1 naslanjao pištolj na čelo, a drugo, ovu činjenicu niko od svjedoka nije pomenuo a sam S.M.1 nije ni kazao ko je njemu pričao da, dok je bio u nesvijesti, da mu je M.R.1 stavljao pištolj na čelo.

Posebno valja imati u vidu, a što je već rečeno da su zatvorena lica bila samo jednu noć u Novom Gradu a ne tri dana, kako navodi svjedok S.M.1, pa se kazivanje ovog svjedoka i ne može prihvatiti kao tačno, te je sud iskaz ovog svjedoka ocijenio kao nevjerodostojan, ničim dokazan, usmjeren na otežavanje položaja optuženog M.R.1.

Dakle, u odnosu na tačku 2. presude (T.R.), sud iskaz ovog svjedoka nije prihvatio jer je i sam svjedok dvije potpuno različite stvari objasnio rječima da se to podrazumijeva, što nikako nije prihvatljivo, a pri navedenom sud je morao cijeniti i neistinost kazivanja ovog svjedoka u odnosu na događaje u Novom Gradu i njegovu tvrdnju da je tu bio tri dana, iako nespornim utvrđeno da su sva lica o kojima se govori samo prenoćila u Novom Gradu i sutradan sprovedena u Bosanski Brod.

Na okolnost događanja u fiskulturnoj sali OŠ u Odžaku i u prostorijama škole u Novom Gradu izjašnjavao se svjedok Č.V.. Ovaj svjedok je prije glavnog pretresa umro, pa je njegov iskaz pročitao. Prema njegovom kazivanju M.R.1 nije njega maltretirao, a nije čuo ni da je maltretirao bilo kog zatvorenika u logoru kako to govori ovaj svjedok. Dakle, iskaz ovog svjedoka samo potvrđuje tačnost utvrđenih činjenica u odnosu na sve tačke presude, a to je da optuženi M.R.1 nije nikoga maltretirao.

Ovaj svjedok je bio prisutan među svim zatvorenim licima i određeno se izjasnio da M.R.1 nikog nije maltretirao, dakle, nije činio radnje koje su opisane u tačkama od 1., do 7., izreke ove presude. Istovijetan slučaj je i sa svjedokom Š.I., koji se izjašnjavao na sve okolnosti događanja u fiskulturnoj Sali OŠ u Odžaku, i školi u Novom Gradu, ovaj svjedok je umro, prije glavnog pretresa. Na osam stranica zapisnika o njegovom saslušanju u istrazi, svjedok nije ni pomenuo M.R.1, a u optužnici je navedeno da je M.R.1 rukama i nogama tukao Š.I.. Sud osnovano zaključuje da Š.I. najbolje zna ko je njega tukao i čime ga je tukao, a M.R.1 nije ni pomenuo. On je u svom iskazu nabrojao lica koja su njega tukla, ali M.R.1 nije naveo.

Dakle, u odnosu na tačku 7. presude, u dijelu koji se odnosi na Š.I. sud je zaključio da nije tačno da je optuženi M.R.1 tukao Š.I. rukama i nogama kako to piše u tački 7. presude, odnosno optužnice.

Također, sud nalazi utvrđenim da iskaz ovog svjedoka potvrđuje da M.R.1 nije učestvovao u radnjama koje su opisane pod tačkom 1. do 7. presude, odnosno optužnice, jer kao što je već rečeno ovaj svjedok na osam stranica zapisnika nije ni pomenuo M.R.1.

Svjedok G.S. se izjašnjavao na okolnost događanja u prostorijama fiskulturne sale u Odžaku, a potom u školi u Novom Gradu, te Slavonskom Brodu i na kraju u Orašju. Sud je, vršeći analizu svjedočenja, svjedoka G.S. koji je na glavnom pretresu kazao kako je 30. juna ili 1. jula izveden sa ostalim licima koja su bila ... godište te da je on vidio da ga je G.A. udario palicom, a da je A.I. zv. "I." donio dasku i da ga je udario daskom i slomio mu obje ruke, a da su ih tukli i ostali stražari, i T.J. i B.J.1 i M.R.1 i drugi, ali da on nije vidio ko ga je tukao, jer da je bio mrak, bile su upaljene svijeće. Sud kroz iskaze i analizu ostalih svjedoka zaključuje kao nesporno, činjenica je da niko od saslušanih svjedoka nije ni pomenuo svijeće, a isto tako je činjenica da je svjedok objasnio da je on vidio kada ga je G.A. udario palicom i da mu je A.I. zv. "I." daskom slomio obje ruke, a o ovom lomljenju obiju ruku inače niko drugi od svjedoka se nije izjašnjavao niti je to pominjao, pa se jedino osnovano može zaključiti da svjedok nije ni vidio da je M.R.1 nekoga tukao, uostalom, svjedok sam iskazuje, da je bio mrak i da nije vidio ko ga je tukao.

Kada je u pitanju T.R., svjedok je kazao na glavnom pretresu da su njega udarali G.A., T.J., B.J.1, a i ostali stražari pa i M.R.1, da je T.J. svezao T.R. za odbojkaški stub kaišem, dalje svjedok nije znao da pojasni kako je bio obučen T.R.. Međutim, na zapisniku od 26.11.2008. godine koji je sačinjen od CJB Doboj, svjedok nije ni pomenuo da je M.R.1 učestvovao u premlaćivanju T.R., objašnjavajući da su to činili G.A., T.J., B.J.1, a da ga je pored ove trojice udarao i H.F.1, i to kundakom puške. Ovaj svjedok se izjašnjavao i u odnosu na radnje koje su navedene pod tačkom 4. presude, (D.V.1).

Svjedok je dalje za D.V.1 je kazao da ga je vidio da je bio modar i krvav, da su ga tukli isti ljudi o kojima je govorio, a da on ustvari nije vidio ko je njega tukao ni kada je tučen, pa kod ovakvog kazivanja, u odnosu na ovaj dio, nije ni nužno posebno obrazlagati iskaz svjedoka, jer i on sam tvrdi da nije ni vidio ko je tukao D.V.1, ni kada je tučen, a o tome u istrazi uopšte nije govorio. Dakle jedini mogući zaključak koji se odnosi na tačku 4. presude, a u odnosu na ovog svjedoka je da svjedok kako je sam naveo nije vidio ko je tukao D.V.1, niti je vidio kada je tučen, a osim toga ovom događaju svjedok nije u istrazi uopšte govorio.

Dakle, idući redom u odnosu na tačku 1. presude (D.R.), svjedok nije ni pomenuo M.R.1 u vezi radnje koja se odnosi na D.R., a koja je opisana pod tačkom 1. izreke presude.

Kada je u pitanju tačka 2. presude (T.R.) kao što je već objašnjeno svjedok G.S. na zapisniku od 26.11. se konkretno odredio ko je učestvovao u prelaćivanju T.R., ne pominjući M.R.1, da bi na galvnom pretresu samo dodao i ostale stražare pa i M.R.1, te imajući u vidu kazivanje ovog svjedoka sa čime je bio vezan T.R. za stub (kaiš), a sud je utvrdio na osnovu iskaza ostalih svjedoka da je bio vezan kanapom), i imajući u vidu činjenicu da nije svjedok znao ni da objasni kako je bio obučen T.R., a utvrđeno je da je jedino lice u Sali koje je bilo obučeno u vojničku bluzu, bio T.R., što su sve razlozi koje je opredjelilo sud da se ne može prihvatiti kao vjerodostojan iskaz ovog svjedoka u odnosu na događaje vezane za T.R.. Ovaj svjedok je o istom događaju davao različite iskaze, pa sud kredibilitet svjedoka i njegovo svjedočenje smatra nevjerodostojnim kako je rečeno u odnosu na konkretni događaj.

Svjedok T.B. je bio brigade i čuo je da je bilo zlostavljanja u fiskulturnoj ali u Odžaku. Lično je otišao u tu salu i stražar koji je bio prisutan kazao mu je da dolaze Đ. i njegovi i da zlostavljaju ljude, pa je on naredio da mu se ne dozvoli da više dolazi. Kazao je da je zatvaranje civila srpske nacionalnosti organizovala Hrvatska vojska i da su najviše problema pravili upravo vojnici iz Hrvatske. Također je kazao da M.R.1 ne poznaje i da M.R.1 nema na spisku pripadnika vojne policije, a da on kao ... posjeduje arhivu, i da u toj arhivi M.R.1 nema, dakle potvrdio je da je čuo da je bilo zlostavljanja ljudi, ali nije potvrdio da je na bilo koji način to učinio M.R.1. Dakle, ovaj svjedok se nije izjašnjavao o događajima u fiskulturnoj Sali OŠ u Odžaku, niti u školi u Novom Gradu, te se izjasnio da je čuo da je bilo zlostavljanje ljudi ali da ne može potvrditi da je na bilo koji način to činio M.R.1.

Svjedok D.D.2 je srodnik D.R. i to D.R. je brat njenom ocu. Nije joj poznato šta se dešavalo dok je bio u logoru, a koliko joj je bilo poznato bio je smješten u školi i nisu joj poznate okolnosti pod kojima je ubijen. O događajima u fiskulturnoj Sali OŠ u Odžaku te o radnjama nevedenim pod tačkom 1. (D.R.) presude, ovaj svjedok se izjašnjavao navodeći da je on vidio da je D.R. izvođen iz sale, da ga je izvodilo lice koje se preziva K., te da je D.R. po povratku u salu bio u teškom stanju i da je u jutarnjim satima umro. Dakle, u odnosu na tačku 1. presude, ovaj svjedok nije ni pomenuo M.R.1, što kao i iskazi ostalih svjedoka koji su navedeni u razlozima ove presude samo potvrđuje zaključak suda da M.R.1 nije učestvovao ni sa kakvom radnjom vezano za D.R.. Ovaj svjedok je pomenuo M.R.1 da je on repetirao pištolj i stavio ga na sljepoočnicu S.R., ali da ništa dalje nije učinio, da se povukao, i otišao iz sale. Bilo kakva radnja u smislu prelaćivanja, nanošenja povreda, nečovječnog postupanja od strane M.R.1 prema S.R. optužnicom nije stavljena na teret, a ovaj svjedok je umro pa je njegov zapisnik pročitao.

Svjedok A.M.1 je svjedok sa posrednim saznanjima, svjedočio je prvo dana 30.04.2007. godine a potom i u tužilaštvu 20.11.2013.godine. On je naveo da je njega u lice udario O. kundakom puške u glavu kada su prozivali 60. godište. Za M.R.1 je čuo u jednom razgovoru sa K.Ž., da je M.R.1 zlostavljao K.Ž. te je čuo i da je udarao i Š.I., koji je mrtav. Ovaj svjedok dakle

nije očevidac nijednog događaja koji je naveden u optužnici, a već je navedeno šta je kazao sam K.Ž., te šta je u svojoj izjavi izjavio Š.I. pa ni iskaz ovog svjedoka sud nije cijenio kao relevantan, svjedok je na glavnom pretresu svjedočio o saznanjima koje je čuo od drugih, a tužilac nije vršio provjeru od koga je šta svjedok čuo, niti je vršio provjeru lica na čije priče se pozivao svjedok.

Praktično, na okolnost događanja u fiskulturnoj Sali OŠ u Odžaku te u odnosu na ono što se njemu dešavalo, a što je navedeno u tački 7. presude izjašnjavao se svjedok N.D.2.

Svjedok N.D.2 je na glavnom pretresu ustvrdio da njega M.R.1 nikada nije udarao i da M.R.1 nije nikada tražio ništa da čini. Pošto mu je od strane tužiteljice predložen njegov iskaz, gdje se spominje kako je lizao krv, rekao je da to jeste tačno, i to tek kada mu je ona to pročitala, s tim što je opet poslije toga u više navrata potvrdio da od njega M.R.1 ništa nije tražio, ni da čini ni da radi. Dalje je naveo kako su tu dolazile razne grupe, kako su dolazili Đ., pa je opet na više pitanja tužiteljice rekao da je tu uvijek bio i M.R.1. Međutim, činjenica je da je ovaj svjedok saslušan na zapisniku od 23.04.2007. godine svjedok nije ni pomenuo optuženog M.R.1.

Sud je cijeneći iskaz ovog svjedoka u njegovoj sveukupnosti, na glavnom pretresu i njegova kazivanja na zapisniku u istrazi, očigledno nije mogao utvrditi da je M.R.1 počinio bilo koju radnju zlostavljanja prema ovom svjedoku, a optužen je da je ovom svjedoku u više navrata zadavao udarce, što ni sam svjedok nije kazao, na glavnom pretresu, pa sud zaključuje da za ovu radnju iz optužnice, nije ni dokazano da je M.R.1 istu počinio. Pri navedenom sud je posebno imao u vidu da je svjedok i na glavnom pretresu potvrdio prvo, da njega M.R.1 nikada nije udarao, i da nikada od njega nije tražio ništa da čini, što bi predstavljalo zlostavljanje za njega, a da je tek po predočavanju iskaza od strane Tužilaštva koji je sačinjen u tužilaštvu kazao da to što piše tačno, a što se odnosi na lizanje krvi, i opet ponovljeno rečeno na zapisniku u istrazi iz 2007. godine, svjedok nije ni pomenuo M.R.1, na glavnom pretresu je ustvrdio da M.R.1 nije udarao, niti je tražio od njega da bilo šta čini.

Dakle, sud je utvrdio da ovaj svjedok nije ništa konkretno kazao u odnosu na tačke presude, a kada je u pitanju on sam i dio izreke presude gdje se on spominje, sud je obrazložio zbog čega ne prihvata da je optuženi počinio radnje opisane pod tačkom 7. presude u odnosu na N.D.2.

Na okolnost radnje iz tačke 2. presude izjašnjavao se svjedok P.S.. Svjedok P.S. se određeno izjasnio da M.R.1 nije zlostavljao ni njega ni njegovog rođaka P.Đ.2. Dalje je kazao da su T.R. tukli H.F.1 i T.J., odnosno A.I. zv. „I.“. Ovaj svjedok, na dva zapisnika na kojima je saslušavan, nije ni pomenuo optuženog M.R.1, a na zapisniku u Tužilaštvu je kazao praktično da M.R.1 nikoga nije zlostavljao i maltretirao. Ovaj svjedok je potvrdio da optuženi M.R.1 nije počinio radnje opisane u optužnici, odnosno da on ne zna da je M.R.1 zlostavljao ni njegovog rođaka, ni T.R., a ni druge zarobljenike, pa samim tim nije dokazana ni ova radnja iz optužnice da je počinio optuženi M.R.1. Dakle, ovaj svjedok je kao i prethodno navedeni svjedoci potvrdio da T.R. nije tukao M.R.1, dakle da nije počinio radnju opisanu pod tačkom 2. presude, a kazao je da su T.R. tukli H.F.1, T.J. i A.I. zv. „I.“.

Svjedok O.S. je kći T.R., i kazala je da joj nije ništa poznato pod kojim okolnostima je stradao njen otac.

Vještak Blažanović Anto je saslušan kao vještak, a svjedočio je o eshumaciji koja je izvršena u odnosu na D.R. i pojasnio je koje povrede je našao kod D.R., povrede glave i ukazao na podoban mehanizam povrijeđivanja, odbrana nije prigovarala nalazu, a ni smrtni ishod nakon boravka u školi u Odžaku nije sporan, ni za odbranu ni za optužbu, ali nije doprinjeo da se dođe do saznanja, koja već nisu bila poznata na okolnosti nastupanja smrti.

Na osnovu iskaza svih saslušanih svjedoka i to kada se ti iskazi cijene pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, nije utvrđeno da je optuženi M.R.1 počinio bilo koju od radnji

koje su opisane u optužnici. Nije dakle tužilac van svake razumne sumnje dokazao da je optuženi M.R.1 počinio bilo kakvo ubistvo, maltretiranje ili zlostavljanje civila srpske nacionalnosti koji su bili zatvoreni u fiskulturnu salu škole u Odžaku odnosno u Novom Gradu.

Dakle, sud je našao utvrđenim da optuženi M.R.1 nije počinio radnje koje su opisane pod tačkama od 1. do 7. u presudi.

Na glavnom pretresu odbrana je koristila i zapisnike o saslušanju svjedoka koji su sačinjeni od strane policije, po izlasku ovih lica iz prostora gdje su bili zatvoreni, odnosno policija ih je saslušavala 2004. 2007, 2011, 2013.godine, a kako je već sve prethodno navedeno i svaki put je svaki svjedok potvrdio da se radi o njegovom potpisu, a posebno je potvrdio da on jeste saslušan od strane policije kako to piše u zapisniku. Prilikom korištenja ovih zapisnika odbrana je predočila da su svi zapisnici dobiveni od Tužilaštva BiH, što nije osporila ni prisutna tužiteljica, s tim što je tražila da joj se ti zapisnici dostave i po nalogu suda odbrana ih je i dostavila optužbi.

Obzirom da su svjedoci potvrdili da su saslušavani pred policijom kako piše u zapisniku, da su potvrdili da su zaista njihovi potpisi na tim zapisnicima, da ni optužba nije osporila navode odbrane da je zapisnike dobila od tužilaštva BiH, to je apsolutno postupljeno u skladu sa zakonom i ovi zapisnici neovisno što su u kopiji su zakonit dokaz.

U toku postupka izvršen je uvid u zapisnik o prepoznavanju osoba putem svjedoka D.V.2, zapisnik o prepoznavanju osobe putem svjedoka P.D., te su ovi svjedoci prepoznali na fotografijama M.R.1, a nije sporno i da su istog prepoznali na glavnom pretresu u sudnici.

U toku postupka izvršen je uvid u odluku predsjedništva RBiH o proglašenju ratnog stanja na teritoriji Bosne i Hercegovine od 20.06.1992.godine, koja je objavljena u Službenom listu RBiH broj 7/92, odluku predsjedništva Hrvatske zajednice Herceg Bosne o formiranju Vijeća odbrane od 08.04.1992.godine, odluku Skupštine srpskog naroda u BiH o formiranju vojske srpske republike BiH od 12.05.1992.godine, odluku predsjedništva RBiH o ukidanju ratnog stanja na teritoriji Bosne i Hercegovine od 22.12.1995.godine, akt Federalnog ministarstva za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata od 31.12.2007.godine o podacima po vojnoj pripadnosti M.R.1, zapisniku o izvršenom uviđaju pronalaska grobnog mjesta D.R. od 01.08.2013.godine, fotodokumentaciju grobnog mjesta D.R. sa crtežom lica mjesta, naredbu Kantonalnog suda u Odžaku za eshumaciju i obdukciju D.R., naredbu za eshumaciji, obdukciju i uzimanje uzoraka tijela D.R., zapisnik o izvršenoj eshumaciji D.R., zapisnik o uviđaju povodom eshumacije D.R., fotodokumentaciju eshumacije i obdukcije tijela D.R., zapisnik o obdukciji tijela D.R., zapisnik o vanjskom pregledu i obdukciji D.R., DNA izvještaj na ime D.R., izvod iz matične knjige umrlih za D.R., izvod iz matične knjige umrlih za T.R., podatke o nepoznatom mjestu ukopa i sahrane za T.R., medicinsku dokumentaciju za oštećenog M.M.1, dokumentaciju o zarobljavanju Š.I., medicinsku dokumentaciju za M.S. i A.M.1, dokumentaciju koja je pribavljena od T.B. i izvod iz kaznene evidencije za M.R.1.

Na osnovu dokaza u koje je sud izvršio uvid, utvrđeno je da je D.V.2 zaista smrtno stradao tokom boravka u fiskulturnoj sali u Odžaku, da je izvršena i eshumacija i obdukcija, da je o tome sačinjena fotodokumentacija, te da je sačinjen i DNA Nalaz koji potvrđuje da se radi o D.R.. Dalje je utvrđeno kada je proglašeno ratno stanje u Bosni i Hercegovini, kada je formirano Hrvatsko vijeće odbrane, a kada vojska Republike srpske, te koja je vojna pripadnost M.R.1. Iz izvoda iz matične knjige umrlih za T.R. utvrđeno je da je umro, a iz medicinske dokumentacije za M.M.1, M.S. i A.M.1, koje povrede su konstatovane u toj dokumentaciji, a utvrđeno je i koga su prepoznali D.V.2 i P.D., te je utvrđeno da je optuženi osuđivan kako je navedeno u optužnici i da mu je izrečena novčana kazna, koja je po sili zakona morala biti brisana.

Kako u toku postupka nije dokazano da je optuženi M.R.1 za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini u vrijeme oružanog sukoba Vojske Republike Srpske i Hrvatskog vijeća odbrane, kao pripadnik 102.brigade HVO-a Odžak, u vremenskm periodu od 08.05.1992. godine do mjeseca avgusta 1992. godine na području Općine Odžak, vršeci dužnost stražara zatočeničkog centra, sam ili sa drugim pripadnicima HVO, učestovao u ubistvima i nečovječnom postupanju prema osobama srpske nacionalnosti koje su se nalazile zatočene i lišene slobode u prostorijama Osnovne škole u Odžaku i u prostorijama Osnovne škole u mjestu Novi Grad, ovaj sud je našao da van razumne sumnje nije dokazano da je optuženi M.R.1 po svim tačkama optužnice osoba koja je učinila krivično djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva propisan odredbom člana 142. stav 1. KZ SFRJ, ubistvo u vezi sa članom 22. KZ SFRJ, te krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva propisan odredbom člana 142. stav 1. KZ SFRJ nečovječno postupanje u vezi sa članom 22. KZ SFRJ, koje mu se izmijenjenom optužnicom stavlja na teret, jer to provedenim dokazima nije dokazano, pa je sud, primjenjujući načelo in dubio proreo, usljed nedostatka dokaza u sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela ili o kojima ovisi odredba primjene neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud u tom slučaju rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog, a u smislu člana 3. ZKP FBiH, pa je imajući u vidu navedene propise, na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH optuženog M.R.1 oslobodio od optužbe.

Na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku FBiH, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH, oštećene D.A. i O.S. se upućuju da svoj imovinsko pravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

Zapisničar,

Elvira Jajičević

Predsjednik vijeća,

**Sudija
Paša Softić**

POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana, od dana prijema prepisa presude Vrhovnom sudu FBiH, putem ovog suda. Žalba se podnosi u dovoljnom broju primjerka.